

Thâu Long Hoán Phụng

Contents

Thâu Long Hoán Phụng	1
1. Chương 1-1	1
2. Chương 1-2	3
3. Chương 2	5
4. Chương 3	7
5. Chương 4	11
6. Chương 5	13
7. Chương 6	17
8. Chương 7	19
9. Chương 8	23
10. Chương 9	25
11. Chương 10	30
12. Chương 11	37
13. Chương 12: Vi Thanh	43
14. Chương 13: Phiên Ngoại 1	48

Thâu Long Hoán Phụng

Giới thiệu

Editor: Ái Vũ~Dạ Sàng
Thể loại: Đam mỹ, nhất công nhất thụ, cường thụ, khổ tận cam lai (lão công)Lý Lạc Hành bị ép

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thau-long-hoan-phung>

1. Chương 1-1

“Đa(1)! Hài nhi tuyệt đối không thành hôn!!” Lý Lạc Hành bất chấp nháy mắt ra hiệu của mẫu thân và vẻ mặt hằm hằm của Lý Các Lão, gào lên thống thiết.

“Không thể thuận theo người! Đây là hảo hôn sự do đa cùng Lưu thừa tướng định đoạt, Lưu gia tiểu thư có điểm nào bất hảo? Không xứng với người phải không?!”

Khuôn mặt anh tuấn của Lý Lạc Hành thoát xanh thoát đỏ, vẫn băn khoăn: “Lưu gia tiểu thư nổi tiếng xảo quyệt gian manh, phong lưu phóng khoáng, lại hay hành động tùy hứng. Lấy nàng, phần đời còn lại của nhi tử còn có bình an?!”

“Nói năng xằng bậy!!” Lý Các Lão gia hét lớn một tiếng, lập tức phân phó: “Đem tên nghịch tử này đi khuất mắt ta!! Ba ngày sau thành thân, không nhiều lời!!”, nói xong, phất tay áo bỏ đi. Lý phu nhân hết nhìn phu quân lại nhìn nhi tử, lặng lẽ thở dài, đi ra ngoài.

Ba ngày sau, giờ lành, hai gia đình Lý Lưu...

Lý Lạc Hành bị ép động phòng với Lưu tiểu thư, trong tâm một trận xấu hổ tràn đến; trái lại Lưu tiểu thư chưa một lần gặp gỡ đã tự vén khăn che mặt, thoải mái ngồi cạnh bàn tự nhiên ăn uống! Thật là chẳng thêm để hấn vào mắt mà! Lý Lạc Hành bèn đằng hắng một tiếng, ngay tức thì vị tiểu thư mới lầu đầu diện kiến quắc mắt liếc hấn một cái bén ngót, khiến hấn kinh hãi đến tận xương tủy. Thế này, một lát nữa... nàng như vậy thì ta biết tiến lùi sao đây a?!

“Uy! Ta mặc dù có nghe tiểu thư tại khuê phòng phiêu dật phóng khoáng, không câu chấp, bất quá trăm nghe không bằng một thấy! Tiểu thư thật có thể nói là khí phách hào hùng, đem tâm hồn như vậy không câu nệ tiểu tiết, quả thật là cổ kim đệ nhất nữ tử a.”

Lưu tiểu thư mấp máy đôi môi anh đào, mơ hồ trả lời: “Người không cần giả vờ! Muốn mắng ta bừa bãi vô lễ, người cứ việc nói thẳng, ta không phải không hiểu.”

Lý Lạc Hành nghẹn lời, ngây ngốc nhìn vị tiểu thư lang thôn hổ yết(2), tức giận run người. Một người luôn ôn văn nhã nhĩ(3) như hấn, từ trước đến giờ ngoài hôn sự này chưa từng quá một lần khắc khẩu với song thân, nay dĩ kinh sợ không thể nào diễn tả.

Lưu tiểu thư ăn không biết trời đất, vừa giương đôi tay ngọc ưu nhã rót rượu, vừa ra hiệu Lý Lạc Hành ngồi xuống, hành xử tự nhiên như người trong nhà.

“Đến đây, đến đây, đừng có đứng thộn mặt ra chỗ đó! Cùng nhau ăn, cùng nhau ăn nào! Thật tình, làm tân nương thật đúng là bất hảo, đã không được nói câu nào lại còn không ăn uống gì suốt hơn hai canh giờ! Ta thật chết đói a! Lần sau ta phải rút kinh nghiệm mới được, không nên như vậy chút nào a...” Lý Lạc Hành tức giận đến tím mặt, dù cho bản thân những mong có thể tổng xuất vị “kiều” thê tục tăng phóng khoáng này, nhưng tốt xấu gì nàng cũng được gả vào Lý gia, là người của Lý gia, thế nào đã vội trù tính chuyện tái giá?!

Mắt thấy những đĩa thức ăn tinh xảo trên bàn loáng đã bị Lưu tiểu thư ăn sạch sẽ như gió cuốn mây tan, Lý Lạc Hành cảm thấy thực kỳ quái, cái thân thể kiều tiểu linh lung(4) này sao có thể nhét hết khẩu phần của hai người? Nói là đói cũng có chút thái quá.

Lý Lạc Hành từ nhỏ đọc sách thánh hiền, hiển nhiên minh bạch phép tắc đạo lý, quyết định không thể đuổi nàng đi, nhượng nàng lại gây đau khổ cho một vị công tử nào khác! Phật viết: Nếu ta không vào địa ngục, ai vào địa ngục? Trong phút chốc giác ngộ ra điều đó, cảm thấy lòng nhẹ nhõm và quyết tâm hơn, Lý Lạc Hành chậm rãi cởi ngoại bào, lộ ra lý y(5) bao khóa cơ thể mảnh mai, tuy vóc dáng cân đối nhưng vẫn không giấu được vẻ thư sinh.

Lưu tiểu thư cũng không biết tam tòng tứ đức học được đi đâu cả rồi, nhìn chăm chăm không chớp vào Lý Lạc Hành hạ y phục, thỏa mãn thở nhẹ! Thật không may, Lý Lạc Hành lại thấy nàng không có ý tứ; nín giữ mảnh lý trí còn sót lại, hấn khẽ nhượng đôi mi tuấn mỹ nói: “Lưu tiểu thư, nếu đã là phu thê, người nên biết...”

Lưu tiểu thư không đợi hấn nói xong, tự động cởi y phục.

Lý Lạc Hành ngẩn ngơ ngẩn vị nương tử đẹp tựa mãn nguyệt, nước da trắng ngần hoạt nộn như ngọc, bỗng nhiên phát hiện, ngực của nàng sao lại phẳng lì thế a! Quên đi... Tự nhủ không nên quá để ý đến chỗ thiếu khuyết của nàng, Lý Lạc Hành nỗ lực chú mục vào khuôn mặt tươi cười linh tú của con người đẹp tựa thiên tiên kia, thành linh phát hiện, giá Lưu tiểu thư và ta thế nào lại có cấu tạo cơ thể giống nhau?!

Hấn, Lý Lạc Hành, được giáo dục cẩn thận từ nhỏ, lại đã ngoài hai mươi, lập tức hiểu ra! Điều không phải vị Lưu tiểu thư này cử chỉ hành vi không giống nữ nhân, mà chính là... nàng căn bản không phải nữ nhân!!!

“Người, người, người...”. Trong không gian vương vấn hương rượu nồng nàn, Lý Lạc Hành thất kinh, lão đảo té ngã, “Lưu tiểu thư” tiến lên định dìu hấn, liền bị hấn hốt hoảng đẩy mạnh ra!

“Nàng” vượt ve cổ tay ngọc ngà đau nhức, nở nụ cười ám tà ma mị, đôi mắt mê hoặc lấp lánh tinh quang, uy hiếp nói: “Không ngờ con một sách như người lại ý mạnh hiếp đáp ta. Song thật đáng tiếc, người không phải là đối thủ của Long Ngự Thiên ta! Hắc hắc hắc

Với mỹ mạo của ta, là nam hay nữ có gì trọng yếu?! Đến đây đi. Đến đây a?!”

Long Ngự Thiên tiến lên một bước, Lý Lạc Hành lùi lại một bước, dần dần bị dồn đến góc tường, cái này không còn đường thối lui nữa!

Lý Lạc Hành liều mạng chống lại mỹ nhân nhỏ bé hơn mình, trong lúc rối trí đột nhiên nhớ ra: “Người nói người họ Long?! Đó... không phải quốc tính sao?! Long Ngự Thiên... Tên này hình như là...”

Long Ngự Thiên bực bội nhìn Lý Lạc Hành đang hoang mang, đôi tay linh xảo đang định làm trò tội lỗi, nghe vậy trả lời: “Chính là danh xưng của Giam Quốc Hầu! Ta trước 15 tuổi bị cầm cung, đưa lên tế đàn trấn thụ vận mệnh quốc gia, sau đó 15 tuổi được trao quyền nắm giữ long tiên(6), trên hạ hôn quân, dưới trăm nghịch thần, chính là đệ cửu đại Giam Quốc Hầu, ngũ đệ của đương kim thánh thượng – Long Ngự Thiên! Người tha mãi?”

Lý Lạc Hành giống như bị đánh một roi, chưa kịp ca thán liền ngã xuống đất bất tỉnh!

Long Ngự Thiên lay lay hắn, gắng sức đưa hắn lên giường, làm bộ than thở: “Thật vô dụng! Mới dọa một chút đã ngất? Thế này mai mốt làm sao ta vui thú chơi đùa với người đây?”, ngay sau đó nhìn Lý Lạc Hành cười cười, rướn người tặng hắn nụ hôn đầu tiên, vừa xảo quyết vừa ôn nhu, nói: “Bất quá, ai kêu người ba năm trước đây, vào ngày tế thiên dám xông vào cấm địa? Ai kêu người hảo tâm yên ủi tiểu hài tử cô độc len lén khóc? Ta sẽ hảo hảo yêu thương người, lại thương người, tất cả đều do người gây ra, giờ cho người đáng đời!” Vỗ về gương mặt tuấn tú tái nhợt của Lý Lạc Hành, Long Ngự Thiên suy nghĩ, quyết định từ nay sẽ quản giáo mọi việc, vấn đề đóng thuyền mới chắc chắn! Đã đến lúc động thủ!!!

“Ngày này... ta đã khổ công chờ đợi suốt ba năm a... Từ nay về sau, ta muốn người một đời này bù đắp cho ta...”

~Hạ hồi phân giải

- ~~~~~
- (1): cha (ta giữ nguyên vì thích từ này)
 - (2): ăn như hổ đói, ngẫu nga ngẫu nhiên
 - (3): tao nhả (ta cũng thích cụm từ này nữa a~)
 - (4): yêu kiều nhỏ nhắn (này cũng rứa a~)
 - (5): áo trong
 - (6): roi (roi vọt í, không phải quả roi quả mận nha~)

2. Chương 1-2

Ngoài cửa sổ, mặc tiếng chim khách líu ríu vui tươi, Lý Lạc Hành không hề muốn tỉnh dậy. Sau sự việc tối hôm qua, hắn bất tỉnh, thành tâm nghĩ chỉ cần ngủ một giấc, tựa mở mắt ra mọi chuyện sẽ bình thường trở lại!

Còn không kịp chiêm bao, giọng nói thanh thúy êm ái đầy hứng khởi của Long Ngự Thiên đã vang lên: “Phu

~~ quân

mau dậy a!”

Lý Lạc Hành thiếu chút nữa đem cơm nước tối qua phun hết cả ra, nghiêng người nhìn Long Ngự Thiên tao nhã chải đầu, không khỏi cảm khái, tiểu tử này nhập vai nữ tử thật đạt, thậm chí còn diễm lệ hơn nữ nhân thập phần a! Trách không được dọc đường đi không ai phát hiện tân nương giả mạo!

Nghĩ vậy, Lý Lạc Hành bật hỏi: “Người... được gả về đây, vậy Lưu tiểu thư thật bây giờ ra sao?”

Long Ngự Thiên vừa nhanh nhẹn giúp Lý Lạc Hành thay y phục vừa hoan khoái đáp trả: “Nàng a! Vốn không ưng chịu hôn sự này nên đã sớm bay đi tìm hạnh phúc đích thực rồi a!”

Lý Lạc Hành trong lòng càng bất an: “Vậy người... định ăn nói thế nào với hai nhà Lưu Lý...”

Long Ngự Thiên phong thái ung dung, thông thả vấn tóc cho Lý Lạc Hành, nhất nhất vũng vàng khẩu khí: “Ai thềm giấu diễm a! Cứ theo tình hình thực tế mà nói! Ta muốn nhìn xem bọn họ làm gì chúng ta?!” Lý Lạc Hành một trận mắt hoa, suýt ngã vật xuống, may mà Long Ngự Thiên đỡ lấy hắn, nội lực từ lòng bàn tay chậm rãi xuất ra, lúc này mới chống được hắn! “Rõ là... thần trí đang mơ mơ màng màng bỗng dưng cường gân hoạt huyết, về già tuyệt không nên như vậy! Lần sau phải kiểm cái gì đó bổ bổ cho người...”

Đôi mày thanh tú của Lý Lạc Hành chau lại, đây là đạo lý gì? Trên đời có y thư nào ghi như vậy sao? Nhưng cũng chẳng muốn bắt bẻ hắn, giải quyết chính sự quan trọng hơn a! “Ai~ nếu điện hạ đã coi trọng tiểu sinh bất tài này, thiết nghĩ chúng ta nên thưa chuyện để song thân được tường a!”

Long Ngự Thiên đang khều khều miếng mứt hoa quả, chuẩn bị đưa vào miệng, nghe vậy ngúc ngắc đầu: “Khỏi! Không cần! Ta đã nói xong. Ai kêu người đứng dậy không nổi làm chi?!”

Lý Lạc Hành lập tức chết đứng tại chỗ, cả người chao đảo, lại vật ra nằm liệt giường.

Trong phòng, Lý phu nhân đang hảo hảo an ủi Lý lão gia thống khổ khôn xiết: “Lão gia, ông đừng đau lòng nữa. May mà chúng ta tiên kiến trước, nhi tử có thể sinh thêm; tốt nhất nên thuận theo ý Vương gia!”

Lý Các Lão thăm thiết rên: “Ai~ đành thế thôi! Thật vượt ngoài hi vọng của ta...”

Nhi tử đáng thương bị bán đi như thế. Đúng là của hiếm đi với của quý a, con cái vốn là tiêu hao phẩm, đâu phải muốn sinh bao nhiêu cũng được, có tiền cũng không thể mua được a

~“Hắn rốt cuộc đi đâu rồi?”

Lần trước Lý Lạc Hành tức giận đến mức ngất xỉu, nằm liệt giường ba ngày. Khi tỉnh lại, Long Ngự Thiên không biết đi đâu mất, nhiều ngày trôi qua vẫn biệt tăm tin tức. Lúc này, Lý Lạc Hành vốn bình tĩnh lòng lo lắng bất an như ngồi trên đồng lửa, nhưng vô luận hắn hỏi thế nào, trong phủ trên dưới không ai trả lời hắn.

Ngay khi Lý Lạc Hành buông bữa trưa, do lo quá nuốt không vô, một con khoái mã đột nhiên xông vào giữa vườn!! Mọi người chưa hết giật mình thì người trên ngựa vội nhảy xuống, quỳ trước mặt Lý lạc Hành, hoảng trương báo cáo: “Báo cáo... Báo cáo... .. Ân... Cái này... Úc! Phò mã gia!! Vương gia vì Phò mã gia đi thu thập dược liệu trên quý, một mình vào nơi rừng thiêng nước độc, bị, bị sơn tặc bắt cóc!!!”

Lý Lạc Hành nghe được máu dồn lên não, một bước xông ra ngoài! Hạ nhân chưa từng thấy hắn khỏe mạnh như vậy lại càng hoảng sợ, đuổi theo khuyên nhủ: “Phò mã gia, ngài không nên quá lao tâm, thiên hạ có mấy người ngang tài ngang sức với Vương gia!”

Lý Lạc Hành leo lên ngựa, giương roi trả lời: “Ai lo lắng cho hắn? Kẻ ta lo chính là đám sơn tặc đáng thương kia”. Nói xong, cưỡi ngựa rời đi!!

Kỳ thực Lý Lạc Hành thể chất vốn không suy yếu gì, chẳng qua vì quá tức giận nên mới thường xuyên khí huyết công tâm...

Sơn trại.

Như “ai kia” sở liệu, đám thổ phỉ béo mập đáng thương bị trói vào cột mà lê ra tại vị trí đó phải là Long Ngự Thiên, roi của bọn chúng cũng tự nhiên nằm trong tay “người nọ”.

Long Ngự Thiên mất hạnh nuốt giận, mày liễu nhượn cao, khuôn mặt tuyệt mỹ ửng hồng, đẹp đến mức khiến cho binh lính hô hấp bị ngưng trệ trong chốc lát.

Ngược lại, bọn đạo tặc tội nghiệp lại sợ đến mặt mày xanh mét, hai chân run rẩy, đôi mắt đỏ ngầu đợi sát tinh tra hỏi.

Long Ngự Thiên hít vào một hơi, quát lên: “Hanh hanh, đúng là cẩu nhân!! Các người quả thật có mắt như mù! Ngay cả ta mà các người cũng dám tấn công?! Dĩ nhiên công phu của các người chẳng là gì đối với ta!”

“Đại hiệp tha mạng!!!” Đám đạo tặc vừa thảm than ngày hôm nay sao quá đen đủi vừa khấu đầu lia lịa cầu xin tha thứ.

Long Ngự Thiên lạnh lùng truy vấn: “Nói! Các người muốn cướp tiền phủng?”

“Không dám, không dám!!!” Đám đạo tặc nguầy nguậy lắc đầu phủ nhận.

Long Ngự Thiên sắc mặt càng trầm: “Không dám? Há chẳng phải các người cho rằng ta không có tiền?!!!!”

“Không dám, không dám!!!” Đám đạo tặc lắc đầu càng nhanh.

Long Ngự Thiên sắc mặt có chút khá hơn: “... Vậy các người muốn... cướp sắc?!”

“Không, không, lại càng không dám!!!!” Đám đạo tặc đáng thương lắc đầu thừa sống thiếu chết.

Long Ngự Thiên bất ngờ bạo phát mãnh liệt như giông bão: “Cái gì!!! Các người dám nói ta dung mạo xấu xí!!! Giỏi, đúng là gan to bằng trời! Ngày hôm nay ta nhất định phải cho các người sống không bằng chết!!!!”, nói xong giờ roi...

Đúng lúc này, Lý Lạc Hành hối hả chạy tới, chưa kịp hỏi han gì, vội kêu to: “Không được làm càn!!!”

Long Ngự Thiên nững nịu chạy đến bên hắn, có chút hờn giận: “Phu quân, ta là bị bọn hắn khi dễ a!”

Lý Lạc Hành không đáp trả, nhưng nhìn bọn đạo tặc tội nghiệp kia không đành lòng.

“Ta... không muốn tay người ô uế...” Tình thế cấp bách Lý Lạc Hành buột miệng nói, khiến hai phe lại càng hoảng sợ!

Long Ngự Thiên lập tức bỏ trường tiên(1) xuống, nhào vào lòng hắn!

“Ta biết! Người trong lòng chắc chắn rất nhớ ta!!”

Lý Lạc Hành vốn định phản bác, nhưng chẳng hiểu vì sao, nhìn khuôn mặt tươi cười ửng hồng của Long Ngự Thiên, hắn đột nhiên không muốn nói gì cả.

Tất cả thuận theo nương tử của hắn thôi...

Bất chợt, Long Ngự Thiên nhớ ra: “Đúng rồi! Kỳ thực ta điều không phải bị bắt! Ta phát hiện trong trại của bọn chúng cất dấu nhân sâm ngàn năm(2)! Vì thế ta mới giả làm tù binh, tranh thủ cơ hội đột nhập vào! Người xem!”

Lý Lạc Hành không mấy may để nhân sâm ngàn năm quý hiếm vào mắt, mà nhìn chăm chăm vào gương mặt tươi cười ngây thơ vô tội của Long Ngự Thiên hồi lâu, cố gắng thốt lên một câu: “Nguyên lai, cường đạo chính là người!”

Một trận hồi hận ập đến khiến hắn choáng váng, hiển nhiên, Lý Lạc Hành ngã xuống trong lòng Long Ngự Thiên mà không hay biết!!!!

~Hạ hồi phân giải

(1): roi dài (cầm thấy dịch toạc ra nghe không hay nhắm)

(2): nguyên lai là chu tham vương, chu: gốc, tham: nhân sâm, vương:... ->nhâm sâm đại vương.

3. Chương 2

“Tĩnh rồi a.” Long Ngự Thiên an tâm cười.

Lý Lạc Hành nằm trên giường lòng không khỏi kinh sợ, song khuôn mặt tuấn mỹ vẫn giữ được nét bình tĩnh: “... Mệnh ta còn tốt vậy sao, khả dĩ không cần tỉnh lại...”

Long Ngự Thiên gượng cười, bây giờ mà kích động tên bệnh nhân ngốc nghếch này chỉ tổ thêm rắc rối a

~“A~ ta nhớ ra rồi!” Long Ngự Thiên đột nhiên đứng dậy, hối hả chạy ra ngoài.

Lý Lạc Hành dựa bên giường, chậm rãi đứng lên, không đợi hắn đứng vững, Long Ngự Thiên mở cửa đi vào, tay bưng một chén nước đen đen, đặc đặc, mùi hương kì dị.

Lý Lạc Hành có linh cảm xấu, khuôn mặt tái nhợt, hỏi: “Đó, đó là cái gì?”

Long Ngự Thiên vui vẻ giải thích: “Cái này? Đây là các dược liệu quý báu mà ta không quản khó khăn thu thập, kết hợp sắc thành Long thị siêu cấp đại bổ thang! Người mau uống cho cường thân kiện thể, để không còn bất ngờ ngất xỉu nữa a~”

Long Ngự Thiên tiến lên một bước, Lý Lạc Hành lui về một bước!

“Đừng, đừng tới đây! Cái thứ nhót nhây đó có thể uống được sao?”. Đừng có giỡn! Hắn còn muốn sống a

~Long Ngự Thiên nghe vậy, cúi đầu tỉ mỉ quan sát kiệt tác của mình một lát, dường như cũng cảm thấy không ổn: “Àn... Cái này... Tuy rằng nhìn qua không được tốt lắm... nhưng uống vào không chừng sẽ có kết quả không tưởng ni!”

Lý Lạc Hành u ám cười: “Thể nào mà chẳng có kết quả, nhưng kết quả thành cái gì ta thực không muốn tưởng tượng a~”

Lý Lạc Hành đang muốn đôi co, lại cảm thấy đầu óc quay cuồng, yếu ớt tựa bên giường. Thật kì quái, cơ thể này từ lúc nào trở nên yếu đuối như vậy?

“Đau đầu ư?” Long Ngự Thiên thấy thể vội đặt bát xuống, không nói không rằng đỡ Lý Lạc Hành nằm lên giường, cẩn thận đắp chăn cho hắn.

Đau lòng nhìn khuôn mặt tuấn mỹ tiêu tụy của người nọ, lỡ đi việc mình chính là thủ phạm, Long Ngự Thiên trong lòng hạ quyết tâm: “Xem ra, phải thi hành biện pháp triệt để a~ Hắc hắc hắc hắc

“

Không biết có phải Lý Lạc Hành trong mộng nghe được điệu cười tà đạo khiến người khác thất kinh kia mà nói mê suốt cả đêm...

~~“Gần đây Vương gia bận bịu việc gì a?” Lý Lạc Hành thật vất vả mới có thể tận hưởng vài ngày thanh nhàn thảnh thơi, đều không phải lo lắng, chỉ là không thấy vị tiểu sát tinh kia, bất quá trong lòng hắn cũng có chút lưu luyến.

Thấy gia nhân trong phủ khó xử, Lý Lạc Hành cũng không muốn gây khó dễ cho bọn họ, bèn quay người đi đến vườn lê.

Lý Lạc Hành thân vận bạch y dạo bước giữa vườn hoa lê trắng muốt. Gió cuốn những cánh hoa mỏng manh phảng phất tung bay hòa cùng thân ảnh thanh tịch ưu nhã, phối nên cảnh thần tiên phiêu dật mê đắm nhân tâm.

Đang say sưa ngắm hoa rơi chao nghiêng tựa cánh bướm phù du, một tiếng hô như sấm rền đột ngột vang lên làm Lý Lạc Hành bừng tỉnh!

“Người là ai?!” Một thanh niên anh tuấn uy vũ gạt cành lê đi tới.

Lý Lạc Hành hít vào một hơi, ổn định tinh thần. Hắn nghĩ trên đời này không có ai tai họa đáng sợ hơn Long Ngự Thiên.

Lý Lạc Hành đang do dự chưa biết nên trả lời hay không thì một gia nhân nghe được thanh âm chạy đến, nhìn thấy người kia, kinh hãi: “Hoàng, hoàng thượng!!!!”

Cái gì! Lý Lạc Hành hoảng sợ, vội quỳ xuống hành lễ.

Long Ngự Bang chăm chú quan sát Lý Lạc Hành, khóe miệng để lộ nụ cười nhạt bí hiểm. “Người... chính là hắn?”

Lý Lạc Hành không dám lừa dối, gật đầu.

Long Ngự Bang bất ngờ ôm lấy vòng eo thanh mảnh của Lý Lạc Hành, khí lực mạnh bạo khiến Lý Lạc Hành một trận thở dốc quên cả giây dựa!

“Ta mang hắn đi.” Long Ngự Bang bỏ lại một câu nói, xong ôm lấy Lý Lạc Hành vô lực nhanh chóng ly khai, để lại phía sau tên gia nhân run rẩy không ngừng.

“Thể nhưng, thể nhưng...”

~“... Hắn thực ngứa ngáy tay chân không có việc gì làm? Lão công của ta, hắn cũng dám động!! Hạnh hạnh...” Nghe hạ nhân kinh hoảng bẩm báo, Long Ngự Thiên lẩm bẩm đúng một câu, sau đó phân phó người chuẩn bị rời Giang Nam, hồi phủ...

~Hạ hồi phân giải~

4. Chương 3

Lý Lạc Hành vừa than thở bản thân thế nào lại xui xẻo vừa chậm rãi mở mắt.

Chẳng biết hoàng thượng vĩ đại biến mất từ lúc nào, chỉ thấy một khuôn mặt tuyệt mỹ tái nhợt ưu thương nhìn mình.

Đúng vậy! Chính là người cả đời này hắn không thể nào quên ——Long Ngự Thiên!! Vốn bụng đầy tức giận, nhưng khi Lý Lạc Hành nhìn thấy dải băng trắng trên cánh tay phải của Long Ngự Thiên, nộ khí trong lòng tự nhiên tiêu tan mất!

Lý Lạc Hành nằm trên giường nhảy dựng lên, nâng cánh tay ngọc mảnh dẻ của Long Ngự Thiên, lòng đau như cắt!! Mềm nhẹ, cẩn thận, Lý Lạc Hành xoa cánh tay hắn, dùng giọng ôn nhu nhất từ trước đến nay hỏi: “... Người... thế nào lại...”

Long Ngự Thiên rút tay về, có chút chột dạ trả lời: “... Ta, ta vừa mới từ chỗ hoàng huynh về!”

Lý Lạc Hành dường như không để ý đến ngữ điệu của Long Ngự Thiên, xem ra thực sự rất quan tâm lo lắng. Hắn ngơ ngàng nhìn khuôn mặt thanh tú vương nét suy nhược yếu ớt của Long Ngự Thiên, không đành lòng hỏi: “Đau không...”

“Không đau chút nào!” Long Ngự Thiên cười, nếu nhượng Lý Lạc Hành trông thấy tình trạng bị thảm của hoàng thượng, hẳn tự sẽ minh bạch vết thương của Long Ngự Thiên so ra chẳng thấm gì... Huống chi...

Thần thái của Long Ngự Thiên bỗng nhiên u ám, khuôn mặt mỹ lệ tịch mịch như được phủ một làn sương mờ, giọng nói u buồn khôn tả. “Kỳ thực... Ta tới tìm người nói lời từ biệt... Người biết... ta chộc giận hoàng huynh (tác giả: hã, người cần bản là đánh hã đánh chết khiếp), tạm thời không thể lưu lại kinh thành... cho nên ta dự định đi Giang Nam tránh nạn kiếp, chờ hoàng huynh hết giận rồi trở về đoàn tụ cùng người...”

Nhìn bộ dạng điềm đạm đáng yêu của hắn, ngay cả kẻ sắt đá nhất cũng không khỏi mềm lòng, huống chi Lý Lạc Hành là người có tấm lòng lương thiện thuần khiết!!

Tuy rằng có chút hoài nghi, nhưng vừa nghe Long Ngự Thiên phải ly khai ngoài tầm mắt mình, Lý Lạc Hành bất giác kêu to: “Không được!! Ta với người cùng đi!!!”

Đừng nói là Giang Nam, ta tuyệt đối không để cho người có cơ hội khuynh đảo thiên hạ, sát thương sinh linh. Hã-Lý Lạc Hành phải noi gương tinh thần của Phạm Trọng Yêm lão nhân, lo trước cái lo của thiên hạ, vui sau cái vui của thiên hạ(1)!!

Long Ngự Thiên nghe được câu trả lời của hắn, đôi mắt lóe tinh quang, hưng phấn thiếu chút nữa bị lật tẩy! Nhượng ngự ý bỏ chút trầy da nho nhỏ thành lớn như vậy quả nhiên là sáng suốt!!

Huống chi, Vương huynh nào có lá gan đánh với hắn đến cùng, vết trầy này là vô ý gây ra lúc rượt Vương huynh vòng quanh cái cột.

Sợ Lý Lạc Hành hối hận, Long Ngự Thiên nắm cánh tay hắn truy vấn: “Người phát thệ người nguyện ý theo ta đi Giang Nam, quyết không hối hận?!”

Lý Lạc Hành đã trèo lên lưng cạp, liệu còn có đường thoái lui, thấy chết không sờn gật đầu: “Đúng! Ta sẽ đi theo người đến cùng trời cuối đất!”, miễn là ngăn cản được cái “Ác” của người.

Long Ngự Thiên đạt được mục đích, phần khởi kêu lên vui mừng, ôm chầm lấy Lý Lạc Hành. Người sau vừa né tránh đôi môi đỏ thắm của hắn, vừa buồn bực hỏi: “Người thật là bị ép lưu vong đến Giang Nam?”

Tại sao nhìn thế nào cũng giống một chuyến ngao du dài ngày?

Long Ngự Thiên biết mình vừa rồi thất thố bèn cuống quít lấp liếm: “Đúng là, ách, nguyên nhân cũng nhiều lắm!! Tóm lại, người bằng lòng cùng ta đồng cam cộng khổ, ta vui vẻ a! Không được sao?!”

Lý Lạc Hành cảm giác mình bị lừa càng lúc càng tăng, cẩn thận cẩn thận theo dõi hắn. Long Ngự Thiên bị nhìn chăm chăm có phần chột dạ, đang muốn đảo qua một lần xem có ổn hay không... thì lớp băng trên cánh tay do “hoạt bát” quá độ tuột ra rơi xuống. Cánh tay khiết mỹ tựa ngọc của Long Ngự Thiên hoàn toàn không bị thương chảy máu gì!!!!

Không khí bỗng trở nên trầm mặc, ngọt ngào đến nghẹt thở. Một lát sau chỉ nghe thấy thanh âm run rẩy nặng nề, Lý Lạc Hành thở không ra hơi, kêu lên: “Long, Long, Long Ngự Thiên!!!! Người, người, người...” Không đợi nói hết câu, các dây thần kinh yếu đuối mỏng manh đứt phứt, đôi mắt tuần mi của Lý Lạc Hành khê đảo, mọi thứ xung quanh trở nên tối đen!!!

Long Ngự Thiên đỡ Lý Lạc Hành lên giường, nở nụ cười mãn nguyện. Vuốt ve gương mặt anh tú do sinh khí mà sừng huyết của Lý Lạc Hành, Long Ngự Thiên nhỏ giọng dặn dò: “Đừng quên... lời thề của người...”

Hoàng cung.

“Ai u~~ nhẹ tay

~ ai u!!!! Hoàng hậu! Nàng muốn trẫm chết vì đau sao! Cứ nhiên vỗ mạnh vào vết thương!!!”

“Ta chẳng qua đánh đau vì muốn cho người tỉnh! Người của Giam Quốc Hầu người cũng dám động! Người còn muốn làm hoàng đế?!”

“Ai u~~ không phải, ta chỉ muốn nhìn một chút. Ngũ đệ hỉ nộ ái ố đều không hiện ra mặt, đến tột cùng vì ai biến thành như vậy a!! Ai u

“

“Không phải người đã thấy rồi sao! Giờ đau đớn thê thảm thế này cũng đáng lắm!!! Hanh!”

“Hoàng hậu~~ ai u

~ người tin tưởng ta... Lần sau ta không dám...”

“Không ngờ người thật có gan!! Đúng rồi, người đem hắc sung quân Giang Nam sao?”

“Mới là lạ!! Chính hắn vừa đánh vừa uy hiếp ta!! Nếu như sung quân đi Giang Nam thật là chuyện tốt, ta đã không màng đến danh vị hoàng đế, thay hắn đi!!!”

“...”

“Ai u

~”

Nghe nói đêm đó tại tẩm cung tiếng rên rỉ thê lương vang lên không dứt đến khi trời sáng...

~~“Ô...” Lý Lạc Hành ra sức che miệng lại, đáng tiếc tiếng rên rỉ vẫn lọt ra ngoài.

Long Ngự Thiên nghe được âm thanh, vén màn chui vào, vừa lúc thấy Lý Lạc Hành cau mày, sống dờ chết dờ vịn chặt thân xe.

Long Ngự Thiên cười cười, nâng khuôn mặt thanh tú tái nhợt của Lý Lạc Hành, nói:“Người say xe buồn nôn thì cứ nói thẳng ra. Hà tất vất vả chịu đựng như vậy ni?”

Lý Lạc Hành u oán nhìn chăm chăm Long Ngự Thiên, đáng vẻ tuy yếu đuối mỏng manh nhưng kỳ thực bên trong công lực phi phàm mà không khỏi oán giận tạo hóa thiên vị.

Hắn, Lý Lạc Hành, vốn không phải là một thư sinh tay trái gà không chặt, thế nhưng người tráng kiện cũng không thể chịu nổi sinh khí mãi a! Kể từ khi lấy Long Ngự Thiên, Lý Lạc Hành ăn không ngon, ngủ không yên (tất cả đều là hắn ban tặng), thân thể vốn khỏe mạnh cứ như vậy mà bị hủy hoại, ai~, hết lần này tới lần khác đương sự gây ra tình trạng này một chút tự giác cũng không có... Ai~ chỉ sợ trước khi hoàn thành nhiệm vụ ngăn tiểu sát tinh này làm cản, hắn đã đi gặp Phật Tổ tổng kết cuộc đời mình!!!!

Lý Lạc Hành đang chìm trong mạch suy tư, không nhận ra Long Ngự Thiên kéo hắn vào lòng.

Nhìn dung nhan tuyệt mỹ kia gần đến độ không thể gần hơn được nữa, Lý Lạc Hành từ trước đến nay vẫn cẩn thận tuân theo lời dạy của Khổng Tử cũng phải thừa nhận “thực sắc tính dã”(2) quả thật là danh ngôn chí lí.

Song nếu là Long Ngự Thiên, hẳn phỏng chừng chưa kịp nuốt xuống bụng đã bị nghẹn đến chết!!

Coi như chiếu theo câu thiên cổ danh ngôn “Tâm hữu linh tê nhất điểm thông”(3), Long Ngự Thiên và hắn hiện cùng nghĩ về một chuyện!!

Nhìn nụ cười tím tím lướt qua khuôn mặt xinh đẹp của người kia, Lý Lạc Hành bất giác đánh hơi được mùi nguy hiểm!!!!

“Người, người muốn làm gì...” Nhớ lại vết xe đổ của nhiều lần trước, Lý Lạc Hành giãy dụa thoát khỏi cái ôm của Long Ngự Thiên, cẩn thận dè chừng hỏi.

Long Ngự Thiên bắt măn bữu môi, nũng nịu nói: “Chúng ta sau đêm đại hôn đến giờ không có ngủ chung...”

Lý Lạc Hành nhất định không để mình bị quay như quay đế, nói: “Gạt người! Mỗi ngày người đều ngủ trên giường của ta, hết lần qua rồi lần lại! Nói chúng ta sau đại hôn không ngủ chung giường là hoàn toàn không đúng!!!!”

Long Ngự Thiên trong bụng thầm mắng Lý Lạc Hành chút phong tình cũng không có, nhưng trên mặt vẫn giữ nụ cười quyến rũ, hơi thở cổ tình gấp gáp, trách móc: “Phu quân~ chúng ta mỗi tối đều chẳng làm gì cả, hảo hảo tịch mịch a

~”

Lý Lạc Hành lạnh lùng lườm Long Ngự Thiên, trả lời: “Lão bà, ta mỗi tối đều bị người hành cho đến chết, người biết không?!!”

Chăn bị người giành, giường cũng bị người chiếm quá nửa, ban đêm trời lại lạnh như vậy, hắn – Lý Lạc Hành không đổ bệnh mới là chuyện lạ!!!!

Long Ngự Thiên đối với Lý Lạc Hành vô cùng bền bỉ, không những không nản lòng, ngược lại càng quyết tâm, nhất định phải đạt được mục đích. Hắn cởi áo, để lộ thân thể mềm mại ôn nhu như nước, da thịt trắng nõn mịn màng như ngọc, nằm trên người Lý Lạc Hành!

Hạ thể nóng lên nhắc Lý Lạc Hành hẳn hoàn toàn không phải thánh nhân, nhưng trong đầu vẫn còn sót lại chút lí trí, “Phía, phía dưới! Giá... còn thể thống gì!!” (uầy, cái này là ảnh nghĩ trong đầu nha, hổng phải nói ra~)

Long Ngự Thiên hai tay giữ chặt cơ thể đang chống cự, đôi môi đỏ mọng vờn về vạt áo Lý Lạc Hành.

“Ngừng, ngừng tay!!” Lý Lạc Hành kinh hoàng, nhưng khổ nổi lực bất tòng tâm, chỉ có thể nhìn y phục bị cởi bỏ!!! Bất quá, dựa vào kiến thức của nam nhân trưởng thành, Lý Lạc Hành ôm một tia hy vọng mong manh, phản bác: “Người, người là thê, ta là phu! Người cưỡng ép ta là không được!!” Long Ngự Thiên đang mút nhẹ cổ Lý Lạc Hành, nghe vậy dừng lại, cười xấu xa trả lời: “Người thật đúng là thuần khiết a! Phu quân~ ta nghĩ người đời này chắc cũng chưa thấy qua sách cổ Xuân cung 108 thể!! Trong đó, a a

~ thực có nhiều tư thế không tưởng được a!!”

Lý Lạc Hành rùng mình, không phải bởi vì sợ, mà do khí nóng đã dâng đến tận đỉnh đầu!!

“Người, người!! Người không chỉ là thê tử của ta, người của Lý gia mà còn đường đường là Giam Quốc Hầu! Không ngờ người dám xem cái thứ hạ phẩm ô uế Cửu lưu(4)!! Gia phong của hoàng thất đều bị người làm nhơ nhuốc!!!!”

“Cái đó có gì ghê gớm? Thực sắc~ tính dã~~ Nói không chừng sách này là do Khổng Tử, người người sùng bái, biên soạn cho đồ tử đồ tôn các người dùng ni!!” Long Ngự Thiên nói.

Lý Lạc Hành tức giận đến tột độ! Hắn bây giờ không lo thất thân, chỉ muốn dốc lòng... thay Khổng Tử mình oan!!!

“Người, người vô liêm sỉ!!! Người, người, người...”

Long Ngự Thiên tham nhập ngực của Lý Lạc Hành, mập mờ khiêu khích: “Ta còn muốn bị nói là vô liêm sỉ a... Ha ha...”

Lý Lạc Hành thở hổn hển, chính bởi vì tức giận. Thân thể hắn không phải do Long Ngự Thiên kích thích mà xuất hiện phản ứng mất mặt. Thực sự nếu Liễu Hạ Huệ(5) tái thế, cũng phải vái lạy, hô to “Bội phục a!!”

“Phu quân~ nhượng ta hảo hảo bồi thường người một chút nha.”

Lý Lạc Hành không nghe thấy giọng Long Ngự Thiên, chỉ cảm thấy trước mắt chao đảo, hình dáng của Long Ngự Thiên trở nên nhòe nhoẹt, không khỏi ai oán một tiếng, “Ta thật mệnh khổ

~”

Thân thể dưới thân đột nhiên mềm nhũn, Long Ngự Thiên hiểu ngay xảy ra chuyện! Quả nhiên không ngoài sở liệu, Lý Lạc Hành chịu không nổi kích thích, ngất xỉu. Long Ngự Thiên ly khai thân thể Lý Lạc Hành, vừa ảo não vừa lưu luyến.

Ấu yếm ôm Lý Lạc Hành vào lòng, Long Ngự Thiên cao giọng hỏi xa phu: “Phủ Dương Châu còn xa không?”

Khổ cho xa phu từ này đến giờ phải nghe hết động tĩnh bên trong, hắn hoảng sợ, lắp bắp trả lời, lưỡi lúu cả lại: “Còn..., còn hai canh giờ...”

Thực sự là, sống lâu như vậy, hắn chưa từng thấy tuyệt sắc giai nhân nào lại chủ động thế này, quả thực là đại họa cho vị thư sinh trong xe mà! Đúng là trong phúc có họa a!!!

Đáng tiếc, nếu xa phu biết rằng Long Ngự Thiên tuy xinh đẹp hơn nữ nhân ba phần nhưng so với ma quỷ còn đáng sợ hơn bảy phần còn lại, thì sẽ minh bạch tinh thần hy sinh vĩ đại của Lý Lạc Hành...

Xe chòng chành chạy, Long Ngự Thiên nhìn chiều tà ảm đạm, cúi đầu hôn nhẹ lên trán Lý Lạc Hành. Thật là... Thế nào lại có cảm giác cô đơn ni...

(1): Phạm Trọng Yêm (989 – 1052), tự Hy Văn, thụy Văn Chánh, là một nhà chính trị, nhà văn, nhà quân sự, nhà giáo dục thời Bắc Tống. Ông là người huyện Ngô, Tô Châu (nay thuộc Tô Châu, Giang Tô).

Tác phẩm văn học đáng chú ý nhất của ông có lẽ là Nhạc Dương lâu kí (ghi chép ở lầu Nhạc Dương). Nó nổi tiếng vì lý tưởng chính trị mà ông thể hiện ở phần cuối trong câu “ – tiên thiên hạ chi ưu nhi ưu, hậu thiên hạ chi lạc nhi lạc” (lo trước cái lo của thiên hạ, vui sau cái vui của thiên hạ).

Nguồn: Wikipedia

(2): ăn uống, sắc dục là bản năng

(3): trích trong bài thơ Vô đề I của Lý Thương Ẩn, nghĩa là tâm ý tương thông (đa tạ Sa Vũ đã giải thích)

(4): chín trường phái học thuật chủ yếu thời Chiến Quốc, Trung Quốc.

(5): Liễu Hạ Huệ (720 TCN- 621 TCN) nước Lỗ, thời Xuân Thu, nổi tiếng là một chính nhân quân tử.

Một hôm ông dừng chân nghỉ qua đêm trước cổng thành, có một phụ nữ cũng đến trú chân. Trời lạnh người phụ nữ này bị cảm lạnh rét cóng, Liễu Hạ Huệ liền cởi áo mình ra khoác lên người cô ta rồi ôm vào lòng để cô ta hết lạnh, mà trong lòng không hề có một chút tà tâm.

Lại có lần Liễu Hạ Huệ ngồi xe ngựa với phụ nữ, đi cả quãng đường dài mà mắt ông chỉ nhìn thẳng chứ không hề liếc ngang liếc nào.

5. Chương 4

Đặc sản của Dương Châu là cái chi? Nếu không kể đến cơm chiên lòng danh thiên hạ, thì đích thị là kỹ viện a

~Quả thật, kỹ viện Dương Châu nổi tiếng khắp chốn hồng trần, chẳng trách Đồ Mục năm nào có duyên lui đến đã không khỏi cảm khái mà thốt lên rằng “Thập niên nhất giác Dương Châu mộng. Doanh đắc thanh lâu bạc hãnh danh.”(1)

Hồng nhan chốn thanh lâu phong trần, tựa nước chảy hoa trôi. Hàng năm cứ đến tháng sáu lại diễn ra cuộc thi tuyển hoa khôi, là tâm điểm thu hút sự chú ý của bao người.

Vừa lạc bước đến chốn độ hội Dương Châu, Lý Lạc Hành nhanh chóng nhận ra bầu không khí lạ thường. Nô nức giai nhân tiểu lệ, yến yến oanh oanh, mỗi người một vẻ, kiều mị vô ngần! Thế nhưng, Long Ngự Thiên tâm tình vô cùng bất hảo, nhìn Lý Lạc Hành ngầy ngẩn trước mị nhãn của nữ nhân mà sát khí bốc ngàn ngút!!!!

“Oa oa oa—!!! Buông ra! Đừng ngăn cản ta!! Ta đem tất cả nữ nhân Dương Châu đi chọc cho mù mắt!!!!” Lý Lạc Hành sống chết chế ngự Long Ngự Thiên nổi cơn cuồng nộ, nghe được tuyên bố hùng hồn đến rợn tóc gáy của hắn càng không dám buông tay!! Lý do rất đơn giản, không cần thân phận Giam Quốc Hầu, chỉ tính công phu nguy hiểm tuyệt mạng của Long Ngự Thiên thôi cũng đủ biến vọng ngôn của hắn thành thảm án!!

Long Ngự Thiên một hồi vùng vẫy kịch liệt vẫn không thoát được, phát hiện Lý Lạc Hành đang liều mạng ngăn cản mình, thật không khác nào thêm dầu vào lửa!

“Người, người... vì nữ nhân mà đau lòng có đúng hay không?!!!”

Lý Lạc Hành nào dám thừa nhận, nhưng cũng không thể không nói gì, chỉ có thể lấp bắp: “Sao lại thành ra thế này cơ chứ! Ta... Ta chỉ là... Ách...”

Long Ngự Thiên đau đớn trừng mắt liếc Lý Lạc Hành. “Nói không nên lời đúng không?! Người quả nhiên thích đâm nữ nhân đó!!”

Lý Lạc Hành bắt đầu cảm thấy phiền phức, vì sao hắn luôn phải phải đứng mũi chịu sào, xoa dịu cái sát tinh này?!! Vì sao cứ mở miệng là đòi chém người?!! Hay chính là con thỏ nổi giận còn có thể cắn người ni (!!!), huống chi hắn từ nhỏ đã sống trong nhung lụa? Nộ khí xung thiên, Lý Lạc Hành không chút nghĩ ngợi, đẩy Long Ngự Thiên ra, quát to: “Đi đi! Người muốn thì cứ đi a!! Ta không cản người!”

“Phu quân...” Long Ngự Thiên thấy Lý Lạc Hành không ngắt xủ như mọi lần mà bốc hỏa, ngữ điệu bèn chậm lại, có chút bất an.

Lý Lạc Hành không đợi Long Ngự Thiên biện giải, tiếp tục: “Long Ngự Thiên! Ta biết ngươi lợi hại! Người có thể đem nữ nhân khắp thiên hạ bỏ lại phía sau!! Nhưng, ngươi nhớ cho kỹ, Lý Lạc Hành ta vốn dĩ là người bình thường! Ta thích mỹ nhân là điều đương nhiên! Nghe nói ở đây đang tuyển hoa khôi... A a... Ta cho dù khuyên gia bại sản, cũng muốn cùng hoa khôi một đêm phong lưu vậy!!”

“Phu quân!!” Long Ngự Thiên nghe những lời xa lạ kia tức thời thất kinh nín lấy Lý Lạc Hành, liền bị hắn lạnh lùng gỡ ra!

“Người nếu gọi ta phu quân ắt biết thế nào là xuất giá tòng phu!! Nếu ngoan ngoãn thì đi tìm chỗ chơi chờ ta phong lưu cùng mỹ nữ!! Không tiến!!”

Lý Lạc Hành nói xong, lạnh lùng quay đầu. Long Ngự Thiên nghiêng rằng, giận đến run người, xuống xe chạy đi không ngoảnh lại!!!!

Nghe tiếng bước chân càng ngày càng xa, Lý Lạc Hành đột nhiên khí lực tiêu tan, toàn thân mềm nhũn ngã xuống, tiếng kinh hô của xa phu trở nên xa xôi, trong đầu chỉ có duy nhất một ý niệm...

Hắn đi... Thực sự đi... Chính ta bức hắn đi a!! ... Chẳng phải ta vẫn mong có thể thoát khỏi hắn sao? Vì sao hắn thực sự ly khai... ngực như thế nào lại đau đến nghẹt thở...

Cuộc thi tuyển hoa khôi Dương Châu diễn ra từng bừng rộn rã, nhưng Lý Lạc Hành mỗi ngày đều nhốt mình trong gian phòng hảo hạng của khách ***, ngồi yên lặng tựa thỉnh không.

Những suy nghĩ trong đầu cứ dâng lên rồi hạ xuống, cuộn lẫn lộn vào nhau... Cái gì mơ hồ... Cái gì rõ rệt... Hay, bản thân đang nghĩ quá xa xôi...

Hay, tự con người vốn dĩ thất thường...

Ý vào tình cảm của Long Ngự Thiên, trăm điều tìm cách khó dễ...

Cho rằng bất luận chuyện gì, hấn vẫn lưu lại bên mình...

Thế nhưng... Ngay lúc này, chính là báo ứng...

Sớm biết như vậy, hà có khi xưa...

Hấn còn chưa, dù chỉ một lần thôi, nhẹ nhàng ôm “Phu nhân” của mình, vậy mà lẽ gì lại muốn đi ôm một nữ tử chốn phong trần xa lạ...

Long Ngự Thiên vốn có thể dùng thân phận ép buộc hấn, nhưng chưa từng...

Thật sự là...

~~“Đông gia! Đông gia(2)!!”

Tiếng gọi của xa phu cắt đứt dòng suy nghĩ của Lý Lạc Hành. Chật vật đứng dậy mở cửa, hấn mệt mỏi nói: “Người tới thật đúng lúc... Ta đang định gọi người. Mau thu thập hành trang, chúng ta lập tức ly khai...”

Xa phu sững sốt một chút, rồi khó khăn trả lời: “Đông gia... cái này... Ta tới là muốn nói... Hoa khôi được tuyển đã đến... Đêm đầu tiên cùng nàng tốn nhiều tiền...”

Lý Lạc Hành khoát khoát tay, phân phó: “Không cần phải nói. Ta không quan tâm... Chúng ta đi thôi...”

“Thế nhưng...” Xa phu vội vã nắm lấy Lý Lạc Hành, kêu to: “Thế nhưng... thiếu phu nhân... Có người nói cho ta biết thiếu phu nhân trên danh nghĩa của ngài đã chi tiền!! Nay vị nữ nhân đó đã đến!!!”

“Cái gì?!!” Lý Lạc Hành cả kinh, hai chân như nhũn ra, ngồi bệt xuống, đầu óc quay ong ong!! Long Ngự Thiên mua cho ta?!! Hấn thực sự... không còn quan tâm...

“Đông gia! Làm sao bây giờ?! Đông gia...”

“Hoa khôi...” Xa phu thụ mệnh giữ cửa, quả nhiên, một mỹ nhân diễm lệ tựa thiên tiên trích hạ phàm trần rẽ đám người vây xung quanh, nhẹ nhàng, chậm rãi bước đến.

“Nhượng ta vào. Bên trong không phải là người mua ta sao?”

Xa phu tuy chết đứng đến há mồm trợn mắt vì mỹ mạo khuynh nước khuynh thành của nàng nhưng vẫn nhớ nhiệm vụ, nghe vậy lập tức ngăn cản: “Đông gia ta nói không cần, thỉnh cô nương trở về, tiền chúng ta đã bỏ ra...”

“Tránh ra.” Vị hoa khôi kia có vẻ mất kiên nhẫn khế quát.

Xa phu chuẩn bị tấn trung tấn chức(3), thành linh bị một luồng nội lực hung hăng trấn áp!!! Hoa khôi nở nụ cười xảo quyết đẩy cửa ra, xa phu đứng nảo vài giây mới phát giác, đáng cười này... phi thường quen thuộc...

Lý Lạc Hành nghe tiếng cửa mở, trên gương mặt tuấn tú nhàn nhạt cười. Hấn không quay đầu lại, lạnh lùng phân phó: “Cô nương mời trở về. Lý mỗ vô phúc hưởng thụ ân huệ mỹ nhân.”

“Thế nhưng, không phải là người tuyên bố muốn mua hạ ta hay sao?” Hoa khôi cất tiếng cười thanh tao, chất vấn.

“Nói chung... Người đi đi!”

“Ta không đi!!”

“Người—!!” Lý Lạc Hành nhin không được, tức giận quay đầu!!! Nhưng dưới chân run lên, suýt nữa ngã xuống!!!

“Thế nào, thế nào là người?!!!” Tuy rằng trang phục so với xuất giá ngày đó muôn phần diễm lệ, nhưng Lý Lạc Hành, bằng một cái liếc mắt, nhận ra nàng chính là hắn! Long Ngự Thiên!!!!

“Người thế nào lại...” Lý Lạc Hành kinh hãi(4), dẹp hết những thắc mắc dồn đo sang một bên, ôm Long Ngự Thiên vào lòng!!!! Long Ngự Thiên vừa hưởng thụ ôn nhu khó có được, vừa trả lời: “Phu xướng phụ tùy a~ Người không phải nói muốn hoa khôi? Việc này đơn giản, ta chỉ cần làm hoa khôi là được!! Bằng gương mặt xinh đẹp của ta, quả thực quá dễ dàng!!!!”

“Người, người, người... ..” Lý Lạc Hành nghi ngờ hỏi: “Ta quá đáng như vậy, người... không tức giận sao?”

“Tức giận? Ta vì sao tức giận? Muốn đạt được mục đích, phải nỗ lực a~ Tức giận thì làm được gì? Ta là hoa khôi, người thực hiện lời hứa, cùng ta lên giường!!!!”

“Người, người sao lại nói trắng ra?!!” Lý Lạc Hành gương mặt ửng đỏ, nhưng không kháng cự mà cùng Long Ngự Thiên lên giường.

Ngay lúc hạ y phục, Lý Lạc Hành đột nhiên nghĩ đến: “Thiên nhi, người thế nào không bị phát hiện là nam? Ta nghe nói kể từ lần người đạt danh hiệu khoa khôi là một nam nhân, xét tuyển diễn ra rất nghiêm ngặt a!”

“Ta tất nhiên không ngu ngốc như vậy! Ta chờ cuộc thi kết thúc, chạy đi tìm nữ nhân kia...” Long Ngự Thiên vừa cởi y phục vừa rành mạch trả lời – “Sau đó, ta mượn đao uy hiếp nàng, trực bạch hỏi ‘người đẹp hay ta đẹp?’. Nàng rất vui sướng chuyển danh hiệu cho ta.”

“Người, người, người—” Lý Lạc Hành đang nằm trên giường nghe vậy, tức giận đến nhảy dựng lên!! Chỉ vào khuôn mặt cười ngây thơ, hỏn hển nói: “Người, người, đây là đe dọa a~”

Long Ngự Thiên xoa xoa nhĩ đoá(5), thản nhiên nói: “Thì có sao? Ta vốn đẹp hơn nàng!!”

“Người—” Lý Lạc Hành không tránh khỏi một lần nữa khí hỏa công tâm, ngã xuống!!!

“Phu quân?” Long Ngự Thiên lắng nghe hơi thở của Lý Lạc Hành, vì mấy ngày liền u buồn, hơi thở hắn mong manh không còn chút sinh khí!!!

“Phu... phu quân!!” Long Ngự Thiên sợ hãi, vội vã truyền chân khí vào cơ thể Lý Lạc Hành. “Ta...ta không muốn làm quả phụ a!!!!”

Xem ra, con đường đến hạnh phúc đêm xuân của hai người còn nhiều gian truân ni...

Bất quá, nghe nói từ đó về sau, cuộc thi tuyển hoa khôi Dương Châu được chia nam nữ riêng biệt, còn nguyên cố... hình như là nếu thi nam nữ hỗn hợp thì, nữ nhân chưa bao giờ thắng tuyển...

~Hạ hồi phân giải

(1): trích bài Khiển hoài (Giải nỗi nhớ) của Đỗ Mục. Dịch nghĩa:

Mười năm chợt tỉnh một giấc mộng Dương Châu

Lại được mang lấy tiếng bạc tình ở chốn thanh lâu.

(2): ông chủ, chủ nhân

(3): tận trung làm tròn phận sự

(4): kinh ngạc vui sướng

(5): lỗi tai a~

6. Chương 5

Mùa xuân tháng ba ngao du Dương Châu, há chẳng phải là thú vui tao nhã?

Lý Lạc Hành phe phẩy chiết phiến(1), tiêu sái tiêu sái(2) ngắm nhìn Dương Châu đô hội sầm uất, Long Ngự Thiên có chút vương vít la quần(3), tụt lại phía sau.

Phổ xá Dương Châu đông đúc như vậy, lại là chốn ăn chơi, nam thanh nữ tú nhìn đâu cũng thấy, vậy mà lướt qua muôn mặt người, không thể tìm ra nam tử nào tuấn đạt hơn Lý Lạc Hành, nữ nhân nào kiều diễm hơn Long Ngự Thiên. Hai người nổi bật giữa cảnh phố thị náo nhiệt đông vui, còn sánh bước bên nhau, lại càng thập phần diễm lệ.

“Phu quân! Chờ ta—!” Long Ngự Thiên đang bối rối cúi đầu, cố gắng thu vén quần tử(4)lòa xòa, phát hiện bóng Lý Lạc Hành càng lúc càng xa, không khỏi luống cuống gọi.

Nhất thời không chú ý, chân trái giẫm lên làn váy, té sòng soài trên đường!

Lý Lạc Hành vừa quay đầu lại, nhìn thấy cảnh tượng vô cùng thê thảm! Hắn vội vã thu chiết phiến, rẽ đoàn người náo nhiệt, hốt hoảng chạy tới chỗ Long Ngự Thiên đang ảo não ngồi bẹp dưới đất!

“Người không quen, biết là dễ vấp té như vậy, sao còn mặc la quần làm gì?” Lý Lạc Hành nén cười, giả vờ bình thản hỏi.

Long Ngự Thiên oán giận liếc nhìn hắn, tức tối nói: “Bình thường không mặc! Ai ngờ năm nay cái thứ này lại trở nên phổ biến như vậy!! Nhìn thì đẹp, nhưng nhượng kẻ tạo ra nó thử mặc ra ngoài đường xem! Nhất định sẽ chết người!!”

Lý Lạc Hành nghe vậy liền bật cười, ôn nhu khuyên nhủ: “Thiên nhi, người vốn không cần phải ăn vận như vậy mà!”

Long Ngự Thiên xúc động, ngẩng đầu nhìn Lạc Hành. Từ sau sự kiện hoa khôi, Lý Lạc Hành đối với hắn rõ ràng khá hơn rất nhiều!! Tính tình cũng ôn nhu, không thường gào tên hắn như trước kia... Hắn nghĩ mình thật may mắn à nha!!! Hắc hắc

~“Không được a!! Ta là thê tử của người, bất luận thế nào cũng phải thượng thời hơn các nữ nhân khác!!” Có thể mới ngăn được người không động lòng với nữ nhân đó, còn không biết sao?

“Vậy người mau đứng lên a! Không nên ngồi dưới đất như thế.” Lý Lạc Hành ầm áp cười, đưa tay cho Long Ngự Thiên.

Long Ngự Thiên ngây ngốc nhìn nụ cười muôn phần tuấn mỹ của phu quân, thực sự muốn cắn một cái! Không được! Đây là trên đường! Nếu như hắn làm thế, Lý Lạc Hành nhất định sẽ tự sát! Long Ngự Thiên cố gắng kiềm chế bản thân, lặng lẽ lau nước miếng ở khóe miệng!

“Đứng lên a.” Lý Lạc Hành chậm rãi đỡ Long Ngự Thiên, trong mắt bao người xung quanh, hai người thực sự là một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ vô cùng gắn bó thân mật!

Đã đứng lên rồi, nhưng nghĩ đến viễn cảnh phải bước đi với mớ áo quần nữ nhân lủng nhùng này, Long Ngự Thiên tần ngần, lòng do dự không biết có nên cất bước... Nhận ra lo lắng của hắn, Lý Lạc Hành đang khoanh tay đằng sau háng hái bất ngờ bế Long Ngự Thiên!!!!

Được một nam tử thiên tư tuấn tú tinh anh như Lý Lạc Hành đối xử ân cần dịu dàng vậy, là nữ nhân nào cũng thầm ước ao mong mỗi đến chấy lòng, nhưng Long Ngự Thiên nháy mắt bị nhắc bổng lên, nhất thời thiếu chút nữa bị hù cho chết!

“Phu quân! Thả ta xuống!! Người làm vậy sẽ mệt a!!”, Long Ngự Thiên giãy dụa. Hắn chỉ mới khê động, Lý Lạc Hành đã chao đảo, nghiêng trái nghiêng phải, hai người dường như muốn ngã!!

“Đừng...đừng lộn xộn!! Nếu không ngã bây giờ!!” Lý Lạc Hành kêu lên. Long Ngự Thiên vội vã ôm chặt cổ hắn, không dám buông tay, lòng nghĩ nếu chẳng may ngã xuống, nhất định phải đỡ cho Lý Lạc Hành.

Hai người cứ đứng yên như vậy một lúc lâu..., càng làm cho mọi người ngưỡng mộ đôi uyên ương tuyệt đẹp...

Lý Lạc Hành hăng hái tràn trề, tự nhiên không biết sức lực đâu ra lại đột nhiên dẻo dai phi phàm, cứ thế bế Long Ngự Thiên một mạch đến ngôi chùa cầu duyên ở cách đó hai trăm dặm.

Ngay khi hai chân vừa chạm đất, Long Ngự Thiên thề, sau này dẫu ngã chết cũng không bao giờ nhượng Lý Lạc Hành bé nữa!! Dẫu hấn vẫn còn cảm giác được ở trong vòng tay phu quân sung sướng lâng lâng như lạc vào chốn bồng lai tiên cảnh, với những dải mây ngũ sắc lững lờ trôi nơi chân trời, nhưng... nhìn Lý Lạc Hành mệt đến thở không ra hơi, trong lòng hấn bỗng tràn ngập cảm giác xót xa yêu thương vô ngần. Chẳng phải người ta nói có chồng chỉ mang đến đau buồn ư? (tác giả: khục, không ai nói thế cả~)

Tay trong tay, hai người sóng bước vào chùa.

Làn khói từ lư hương nhẹ nhàng bay, mờ mờ ảo ảo, phiêu diêu thoát tục như xóa hết những bộn bề toan tính của thế thái nhân tình.

Khẩn Phật Tổ xong, Long Ngự Thiên thu vén mớ áo váy đáng ghét, muốn ra về thì thấy Lý Lạc Hành quay sang xin quẻ, bèn vội vã đi tới.

“Phu...” Long Ngự Thiên như nghẹn lại. Khoảnh khắc Lý Lạc Hành trầm ngâm, thành kính xin quẻ thật đẹp... Về mặt khiêm cung, đáng người nghiêm cẩn, tựa hồ có một vàng hào quang quanh chàng, tỏa ra ánh sáng nhu hòa dịu dịu, mông mông lung lung... ảo diệu đến mức không thể nói nên lời, Long Ngự Thiên chỉ có thể lặng lẽ mỉm cười, cảm thấy lòng chợt bình yên lạ...

Ổng quẻ được lắc lóc xóc không ngừng, cuối cùng một quẻ bay ra, rơi chạm đất vang lên thanh tiếng trong trẻo. Lý Lạc Hành cúi người định nhặt, lại bị Long Ngự Thiên nhanh tay đoạt lấy!!!

“Thiên nhi...”

“Ta xem trước! Ta xem trước!!” Long Ngự Thiên xẩu xa chạy đi. Nhưng khi nhìn chữ trên quẻ, đôi mày liễu khẽ chau lại. Long Ngự Thiên quét mắt, đoạt lấy bút của vị thầy bói, xóa những chữ ban đầu trên quẻ, vung bút viết ba chữ phượng múa rồng bay “Thượng thượng thiên(5)” !! Sau đó thích thú trả lại Lý Lạc Hành. Người kia chứng kiến từ đầu đến cuối, không khỏi cười khổ tiếp nhận. Đáng tiếc, chữ ban đầu không còn rõ nữa...

“Phu quân! Là thượng thượng thiên!” Long Ngự Thiên giả bộ hồn nhiên reo lên, giọng điệu hoan hỉ.

Lý Lạc Hành dở khóc dở cười, trong lòng âm thầm nhắc nhở, không nên chấp nhặt với hấn, lắc đầu nhàn nhạt trả lời: “Quên đi. Chúng ta đi thôi.”

“Ân!” Long Ngự Thiên đang muốn đuổi theo, lại đập phải mép váy. Cái này thực sự là con giun xéo mãi cũng quằn! Long Ngự Thiên vén váy, dùng lực xé đi một vòng trước khi Lý lạc Hành kịp ngăn cản!!!!

“Người, người làm gì!!” Lý Lạc Hành đau đầu kêu lên.

“Giờ thì không còn vướng víu gì hết!” Long Ngự Thiên lơ đãng nhẹ nhõm trả lời, hoàn toàn không để tâm đến đôi chân trắng nõn của mình thấp thoáng dưới tà váy rách tươm.

Lý Lạc Hành không thể bắt bẻ, chỉ là, hấn ngượng ngùng không biết nhìn vào đâu...

~~“Người cứu mạng—!!” Tiền phương đột nhiên một trận rối loạn, một thôn phụ tóc tai bù xù chen đẩy đám người, chạy tới hướng bọn họ!!

“Tránh ra!” Long Ngự Thiên thấy người khí lực hung hăng, bèn đẩy Lý Lạc Hành sang một bên, vén váy, dùng chân quét ngã nam đinh truy đuổi phụ nhân(6)!! Bỗng một thanh ngân đâm vào tóc của Long Ngự Thiên rơi xuống ngay chân Lý Lạc Hành. Hấn thấy thế, khom lưng nhặt lên... không ngờ ngay lúc đó, phụ nhân kia đột nhiên nhào vào lòng Lý Lạc Hành! Sự việc xảy ra quá nhanh, Lý Lạc Hành không kịp tránh, ngân đâm ngoài dự tính đâm giữa ngực phụ nhân!!!!

Phụ nhân kêu lên một tiếng đau đớn, hai mắt trợn trắng nhìn Lý Lạc Hành, gắng gượng chút sức lực cuối cùng thều thào: “... Thiên gia thôn... sườn núi năm bộ(7)... báo thù...”

Lý Lạc Hành ngơ ngác nắm ngân đâm trong tay, nhìn phụ nhân ngã xuống, không nói nên lời...

Long Ngự Thiên xử lý xong đám truy binh, quay đầu lại nhìn Lý Lạc Hành cầm ngân đâm vấy máu, sắc mặt trắng bệch, lập tức chạy đến!! Không kinh hãi, không lúng túng, Long Ngự Thiên đoạt ngân châm trong tay Lý Lạc Hành, không chút nao núng do dự hướng chỗ hiểm của phụ nhân đâm liên ba nhát, cho đến khi máu bắn ra nhuộm đỏ thân mới chậm rãi ngừng tay...

Rốt cục quan binh cũng chậm chạp đến, bao vây Lý Lạc Hành và Long Ngự Thiên!! Tên dẫn đầu trở nữ thi trên mặt đất, quát hỏi: “Ai, ai giết?”

Lý Lạc Hành định mở miệng, lại bị Long Ngự Thiên giành trước. Hắn khí định thần nhàn, quả quyết khẳng định: “Là ta—!!”

“Thiên nhi!!” Lý Lạc Hành khiếp sợ kêu to, lập tức vội vã quay đầu nói với quan sai: “Không! Là ta!! Mọi người xung quanh làm chứng!!!”

“Người—!! Còn không câm miệng!” Lần đầu tiên, Long Ngự Thiên nặng lời với Lý Lạc Hành, nhưng một tiếng hàm chứa bao nhiêu nghĩa tình, khiến lòng không khỏi xót xa...

Quan sai trước sau nhìn nhau, bực mình phân phó: “Còn chờ gì nữa! Giải hết đi cho ta!”

~“Uy— vũ—” Âm thanh đe dọa nơi công đường vang tận mây xanh, Lý Lạc Hành bất an nhìn Long Ngự Thiên bình thản tựa Thái Sơn bên mình, do dự cúi đầu.

Hắn... dĩ nhiên giết người!! Thiên gia biết! Hắn – Lý Lạc Hành từ lúc sinh ra đến bây giờ, chưa hề giẫm chết một con kiến!! Bỗng tay áo bị kéo nhẹ từ phía sau, Lý Lạc Hành quay đầu lại, thấy ánh mắt hoang mang của Long Ngự Thiên. Ôn nhu nhìn người kia, Lý Lạc Hành yếu ớt cười, lắc đầu biểu thị không cần lo lắng.

Long Ngự Thiên chỉ hận Lý Lạc Hành thế nào lúc này lại trở nên kiên cường! Nếu như hắn té xỉu như mọi lần, sự tình có lẽ dễ dàng hơn...

“Dưới kia là người phương nào? Thấy bản quan không quỳ!!” Huyện lệnh mới nhậm chức thấy hai người còn đứng, lập tức quát hỏi!! Long Ngự Thiên nghe vậy, mày liễu dựng thẳng, định mở miệng, nhưng Lý Lạc Hành dùng ánh mắt ngăn hắn lại. Không biết có phải do từ nhỏ đã tiếp xúc qua, Lý Lạc Hành cực kỳ bình tĩnh. Hắn vãi chào rồi cao giọng trả lời: “Triều đình minh văn(8), người có công danh không phải quỳ. Học sinh kém cỏi đồ được tú tài, nên không quỳ.”

“Người— hanh!” Huyện lệnh tức nghẹn họng, không thể bắt bẻ, nhưng quyết không chịu mất mặt, bèn quay sang trút giận lên người mặc trang phục nữ tử – Long Ngự Thiên: “Người ni?! Người vì sao không quỳ?!”

Long Ngự Thiên ngạo nghễ ngẩng đầu, trả lời: “Ta? Ta cũng xuất thân tú tài, dựa vào cái gì phải lạy?”

“Nói càn!” Huyện lệnh vỗ kinh đường mộc, kêu lên: “Người rõ ràng là nữ nhân! Không thể có công danh!! Đây là coi thường bản huyện! Người a, mang ả ra ngoài đánh năm mươi bản!!” Lệnh bài vừa bỏ xuống liền bị Long Ngự Thiên nhắc chân đá trở lại!! Hai tay cởi phăng thượng y, Long Ngự Thiên hùng hồn quát: “Mở to hai mắt mà nhìn!! Ai là nữ nhân!!!”

“Đông— ” Lý Lạc Hành không ngờ phu nhân của mình to gan lớn mật, đứng không vững, liền khụy xuống.

“Người, người... Hai người rốt cục quan hệ thế nào?!” Huyện lệnh thất kinh, hoảng loạn chỉ vào hai người hỏi.

Long Ngự Thiên tức giận trả lời: “Còn có thể là cái gì? Chúng ta tất nhiên là phu thê a!!”

“Thiên a!” Lý Lạc Hành rên lên một tiếng thảm thiết, chống đỡ không nổi, vội vàng tựa vào cột biên. Giết người hắn không hề biến sắc, trên công đường hắn vẫn thản nhiên đối đáp quan sai, hết lần này tới lần khác Long Ngự Thiên quả thực có bản lĩnh đánh gục hắn – Lý Lạc Hành!!

Long Ngự Thiên thấy thế, vội vã chạy đến đỡ Lý Lạc Hành ôm vào lòng, hung hăng nhìn huyện lệnh đang đầu đầu loạn trí vì hắn: “Dám cả gan hù dọa phu quân, ta sẽ tru di cửu tộc các ngươi!!!!”

“Người! Lớn mật!! Người a! Đem bọn chúng tổng giam! Canh chừng nghiêm ngặt!!” Huyện lệnh chịu không nổi phân phó, lập tức bãi đường nhằm xoa dịu sự kinh hãi của bản thân.

Long Ngự Thiên không để mắt đến sai dịch, hướng phía huyện lệnh quát: “Người dám!! Ta đường đường là Giam Quốc Hầu!!”

Huyện lệnh nghe vậy bèn dừng lại, khoát khoát tay: “Người a! Tội giết người thêm tội mạo danh, vũ nhục mệnh quan triều đình. Hai tội tày đình, ngày kia đem ra huyện nha, trước mặt mọi người xử trảm!!!”

“Người dám—!!!!”

“Dẫn đi—!”

Long Ngự Thiên sợ kinh động Lý Lạc Hành, không dám vùng vẫy, lạnh lùng liếc đám quan sai, đoạt lấy Lý Lạc Hành, nhắm hướng địa lao phăm phăm bước...

Ngày kia buổi trưa canh ba, hai người bị xử trảm không qua xét thẩm!!!!

(1): quạt giấy

(2): phóng khoáng

(3): vấy lụa tơ tằm

(4): vấy

(5): đại cát

(6): phụ nữ có chồng

(7): bộ (, bu) đơn vị đo độ dài xưa (1 bộ = 5 xích/thước = 1,66 m)

(8): văn bản triều đình ghi rõ

7. Chương 6

Lý Lạc Hành cùng Long Ngự Thiên bị đưa đến lao phòng ẩm mốc phía sau. Thiết môn nặng nề đóng lại. Long Ngự Thiên loay hoay đỡ Lý Lạc Hành ngồi xuống, dựa lưng vào đồng rơm.

“Thiên nhi...” Lý Lạc Hành áy náy gọi, Long Ngự Thiên nhẹ nhàng khoát tay, ý chỉ hắn không nên nhiều lời. Nhưng Lý Lạc Hành lòng vẫn bồn chồn, yếu ớt nói: “Thiên nhi... là ta gây phiền phức cho ngươi...” Long Ngự Thiên không chú ý đến hắn, quét mắt nhìn toàn bộ lao phòng, bất mãn chau mày: “Thật là! Phạm nhân cũng là người a! Bị ngược đãi tệ hơn cả thú vật! Chờ ta hồi kinh... nhất định tâu Hoàng thượng hạ chỉ cải thiện...” Lý Lạc Hành ưu thương nhìn hắn, không đành lòng nhắc nhở Long Ngự Thiên bọn họ vĩnh viễn... không có ngày trở về kinh thành...

“Hanh, huyện lệnh thật hồ đồ! Ta nhất định sẽ cách chức hắn!” Long Ngự Thiên không một chút lo lắng cho tính mạng chỉ còn kéo dài đến ngày kia, tự tại vạch kế hoạch. Lý Lạc Hành đau lòng gọi: “Thiên nhi... đến đây... Ta... có rất nhiều điều... chưa nói ngươi hay... Hiện tại đã đến lúc...” Lý Lạc Hành trong lòng tràn đầy tư vị, đang muốn khảng khái bộc lộ, bị Long Ngự Thiên liếc mắt ngăn cản!!

Bất chấp quyết tâm thổ lộ của Lý Lạc Hành, Long Ngự Thiên cởi ngoại bào, phủ lên người hắn, ôn nhu khuyên nhủ: “Phu quân... đừng nói gì cả... bảo trì thể lực...”

“Không cần ...” Lý Lạc Hành lắc đầu khe khẽ. Long Ngự Thiên cười cười, đôi mắt tinh lóe quang: “...để đêm nay... chúng ta vượt ngục!!!”

“Cái gì!!” Lý Lạc Hành vừa nghe, sợ đến mức giật bắn lên, nắm chặt hai vai Long Ngự Thiên kinh hoảng: “Không được! Thiên nhi! Đó là diệt môn!!”

“Vậy để bọn họ giết hoàng tộc là được.” Long Ngự Thiên ung dung trả lời. Lúc này, Lý Lạc Hành mới nhớ tới địa vị của hai người, lo lắng trong lòng liền vui xuống. Nhưng... “Ta hiểu. Thiên nhi, đến lúc đó ngươi cứ đi, không cần lo cho ta. Ngươi vốn vô tội.”

Long Ngự Thiên quay đầu, hung hăng nhìn Lý Lạc Hành, nghiêng rằng: “Ý ngươi là ngươi không đi? Nhượng một mình ta trốn? Nói cho ngươi hay, Lý Lạc Hành! Ngươi đi đâu ta theo đấy!! Đừng cho rằng xuống hoàng tuyền là có thể chạy thoát khỏi ta! Ngươi nhất định phải ở bên ta.”

“Thiên nhi...” Lý Lạc Hành nghẹn lại, nói không nên lời, biết không thể làm gì hơn...

Ban đêm ...

“Ân...” Một âm thanh găng gượng phát ra từ lao lý.

“Ân— “ Không nên hiểu lầm a

~“Hô!” Long Ngự Thiên không cam lòng buông tay, dừng lại nghỉ một chút. Lao môn được làm từ sắt, vô cùng chắc chắn, cho dù Long Ngự Thiên thần công tái thể cũng không có cách nào dùng nội lực phá hủy.

Lý Lạc Hành ngồi ở góc tường, ngơ ngẩn nhìn Long Ngự Thiên suy nghĩ, một câu cũng không muốn nói. Giết người... nếu không chết, thì cũng chịu tội suốt đời ...

“Không nghĩ nữa... Dù sao, giết người phải đền mạng...” Lý Lạc Hành thở dài. Long Ngự Thiên nghe vậy, nhíu mày, ngồi xổm trước mặt Lý Lạc Hành, khẳng định: “Phu quân, ngươi suy xét sự tình tỉ mỉ một chút, người cho rằng như vậy là giết người sao?”

“Cái gì?!” Lý Lạc Hành chấn động, kinh ngạc ngẩng đầu. Long Ngự Thiên hắc bạch phân minh, đôi mắt trong veo kiên định dường như thấu suốt lòng dạ hắn! “Ngươi ngấm lại, nàng lúc lâm chung cầu người báo thù. Ai lại nhờ kẻ giết mình như vậy ni? Hơn nữa, nàng chỉ van người rửa sạch huyết cừu, có thể thấy nàng đã không còn màng đến chuyện sinh tử, nên sẽ không trách người đã sấy tay.”

“Nhưng...” Lý Lạc Hành trong lòng vẫn vô cùng bất an.

“Người đã chết! Chúng ta nhất định phải thay nàng báo thù. Còn ngươi có tội hay không, hãy để hậu thế phán xét!!” Long Ngự Thiên thấy Lý Lạc Hành lung lay, liền tiến thêm một bước.

“Nhưng...” Ngự khí của Lý Lạc Hành càng lúc càng yếu.

“Nói không chừng nàng còn cảm kích ngươi vì nàng báo thù ni! Ngươi nếu bị tên quan hồ đồ kia giết, ai sẽ thay nàng kêu oan a!”

“...” Thấy Lý Lạc Hành không trả lời, Long Ngự Thiên biết lời mình nói đã tác động mạnh mẽ đến hắn, cũng thôi ép bức, đi ngược về phía thiết môn “khiêu chiến”. Hắn-Long Ngự Thiên vốn không tin vào vận mệnh. Thâm tâm hắn tin rằng, nỗ lực quyết định thành bại!!!

Nếu cho hắn nửa tháng, Long Ngự Thiên mới có thể đánh vắng lao môn, nhưng hiện tại chẳng còn bao nhiêu thời gian...

“Ghe tởm! Thiên muốn giết ta, ta phải nghịch thiên!!” Long Ngự Thiên gầm lên. Lý Lạc Hành thấy thế, vội vã lấy tay che miệng hắn, sợ quần ngục nghe được...

Nhìn Long Ngự Thiên bất lực, Lý Lạc Hành cắn môi, lòng hạ quyết tâm!!!

“Thiên nhi... Đưa ta mượn trâm cài tóc.” Lý Lạc Hành bất ngờ kéo Long Ngự Thiên vào lòng, tiện tay gỡ điều phụng kim sai(1).

Long Ngự Thiên ngơ ngác nhìn Lý Lạc Hành bẻ thẳng kim sai, thắc mắc: “Phu quân? Ngươi dùng nó xâu lỗ tai ư?” Lý Lạc Hành đưa mắt liếc phu nhân, trả lời: “Ta không phải ngươi! Trong khổ ải vẫn tìm vui a! Ta muốn... vượt ngục!”

“Cái...” Long Ngự Thiên nghe xong, sợ đến mức suýt hô lên! Con người tao nhã, thi thư lễ nghi Lý Lạc Hành chủ động vượt ngục?!! Long Ngự Thiên thầm giận bản thân không hảo hảo quan sát mặt trời hôm nay có đúng mọc phía đông hay không.

Nhìn Lý Lạc Hành thuần thục tra kim sai vào ổ khóa, Long Ngự Thiên cảm giác như đầu lưỡi bị thắt lại, ngập ngừng hỏi: “Ngươi... thế nào rất thành thạo a...”

Lý Lạc Hành chuyên chú mở khóa, nhỏ giọng đáp: “Khi còn bé ta... mỗi lần phạm lỗi bị đa nhốt vào thư phòng giáo huấn... Dần dà ta luyện được kỹ năng mở khóa... Từ lúc ta giải hết tất cả khóa đa có thể làm ra, người không nhốt ta ở thư phòng nữa. Bất quá khi đó ta cũng đã lớn...”

Không nghĩ tới lão công nghiêm túc của mình lại có quá khứ huy hoàng như vậy, Long Ngự Thiên nhỏ giọng nũng nịu: “Lần sau ngươi nhất định phải dạy ta, phu quân... Thế nào? Khóa này ngươi giải được không?”

Lý Lạc Hành không trả lời, chỉ nghe “Cạch” một tiếng, đầu khóa đã tách rời! “Cái này đã là gì... trước đây ta lãnh chiến(2) với đa, chẳng biết người tìm đầu ra cứu tử liên hoàn long phượng tỏa(3), thật là kịch liệt ni! Ta mất hai ngày mới giải được!!”

Long Ngự Thiên nhìn cửa mở, nhảy nhót kéo Lý Lạc Hành cùng đi, nhưng Lý Lạc Hành khe khẽ cười, đẩy Long Ngự Thiên ra ngoài, trở tay khóa lại thiết môn!!!

“Người làm gì!!!” Long Ngự Thiên kinh hoảng, đáng tiếc đã quá trễ, thiết môn đóng lại chia cắt hai người!

“Người không đi, ta an vị ngoài cửa cùng người! Ta cũng không đi!” Long Ngự Thiên ngữ điệu kiên quyết, ngồi xuống.

Lý Lạc Hành lắc đầu: “Người phải đi! Ta không có võ công, thân thể cũng chưa hồi phục... cùng đi với người, nhất định chưa kịp chạy xa đã bị bắt... Người một mình thuận tiện, ta... Người mau tìm người tới cứu chúng ta, ta ở đây chờ!”

Long Ngự Thiên không phải người ủy mị, nghe Lý Lạc Hành nói liền lập tức minh bạch, nhưng trong lòng thập phần lo lắng, dặn dò: “Người đáp ứng ta! Nhất định phải chờ ta trở lại. Nếu như người chết, ta quyết... bất sống!” Hanh! Nhất định không cho người xuống địa phủ tìm một biểu muội nào đó.(trời ơi, thời khắc sanh tử mà em chỉ nghĩ được có thể thôi đó a~)

Lý Lạc Hành cười cười, gật đầu: “Người yên tâm, ta sẽ không nhượng tên quan hồ đồ kia chém đầu! Mau đi đi.”

Long Ngự Thiên thâm tình nhìn Lý Lạc Hành, sau đó quay đi không ngoảnh lại.

Nhìn hắt đi xa, Lý Lạc Hành thở dài trở lại chỗ ngồi. Quân tử nhất ngôn cửu đỉnh, xem ra lúc này hẳn phải dùng một chút mách khéo nhằm kéo dài thời gian đợi Long Ngự Thiên trở lại cứu hẩn!

~Hạ hồi phân giải

~~~~~
(1): kim sai là kẹp tóc- nghĩa cả cụm: cài tóc chạm hình chim phượng

(2): chiến tranh lạnh

(3): nôm na là một cái khóa bự gồm chín cái khóa nhỏ

8. Chương 7

“Giá!!!” Long Ngự Thiên điên cuồng giục con ngựa vừa trộm được phi nước đại!! Ngồi trên lưng ngựa xóc nảy, Long Ngự Thiên thầm nghĩ, nơi này quá xa kinh thành, muốn tìm người nhận thức được thân phận của hẩn quả thật vô cùng nan giải. Nhưng... vì Lý Lạc Hành, hẩn sẵn sàng liều mạng!!!

Một tia sáng chợt lóe lên trong mớ suy nghĩ mông lung hỗn loạn của Long Ngự Thiên... Dương Châu?! Lần trước có một vị cao quan coi trọng mỹ mạo bản thân mà mạo phạm bề trên, bị giáng xuống làm bát phủ tuần án, vừa vận đang du dương ngay vùng phụ cận. Lê nào... Hẩn-Long Ngự Thiên phải hạ mình cầu cạnh kẻ phóng đảng đó?!!

Đưa mắt nhìn bóng đêm đen như mực, Long Ngự Thiên khoát tay, nặng nề thở dài. Quên đi... Tình thế lần này nghiêm trọng... dù chỉ một con cá hay con tôm cũng tốt...

~~“Nói! Tên đồng phạm của người ở đâu?” Bị tạt nguyên thùng nước lạnh, Lý Lạc Hành yếu ớt tỉnh dậy, thân thể bị thương nặng run bần bật.

Đối mặt với cái nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống của Huyện lệnh, Lý Lạc Hành cười thảm, khẽ cắn môi: “Người hỏi ta... ta hỏi ai...”

“Đáng hận!! Lao phòng của ta vốn nổi tiếng kiên cố!! Nói mau! Hẩn vượt ngục bằng cách nào?!!” Huyện lệnh hỗn hển thét không ra hơi, hai bên nha môn được ám thị, giơ cao gậy đại tang(1) trong tay...

“Nếu lao phòng không gì phá nổi, ta làm sao biết hẩn trốn thoát như thế nào?” Lý Lạc Hành xoa nước bọt trên mặt, lạnh lùng nói.

“Người! Ta cho người hay... ngày mai dù chỉ có một mình người thì ta cũng trăm!!!!” Huyện lệnh tàn bạo đe dọa, nhưng Lý Lạc Hành chỉ cười trừ, mặc y giường vây giường vĩ dùng gậy đại tang uy hiếp tinh thần của

hắn a! Trời biết! Khi này, hắn tưởng mình thực sự sẽ chết... Để có thể kéo dài một chút thời gian, Lý Lạc Hành nhắc nhở vị huyện lệnh kém thông minh...

“Ngài nếu như thật muốn ngày mai giết ta, hiện tại tốt nhất dừng tay.”

“Hanh! Người đừng mơ!”

“Không phải... Ta chỉ muốn khuyên người... Nếu không dừng lại, ta ngày hôm nay sẽ chết mất... Ngày mai lấy ai trăm trước mặt mọi người?... Nếu ngài may mắn kiếm được người về thì quả thực tốt rồi!”

“Người—!! Hanh! Giải hắn đi!!”

“Hô... “ Lý Lạc Hành bị tha xuống phía dưới, trong lòng thở phào nhẹ nhõm... Hắn còn nửa ngày nữa...

~~Trạm dịch.

Long Ngự Thiên nhảy xuống ngựa, xông lên hỏi quan binh: “Bát phủ tuần án ở đâu?!”

Quan binh ngây ngốc nhìn đại nhân thở dốc, khẩu khí không thể coi thường, nhưng vẫn tuân theo quy định đưa cho Long Ngự Thiên thẻ gỗ đánh số: “Qua bên đó ngồi, chờ đại nhân trở về.”

Long Ngự Thiên thầm mắng, bóp gãy thẻ gỗ trong tay!!! Cái tên lằng tởm liệt não kia!!! Chắc chắn hắn lấy việc công làm chuyện tư, đi du ngoạn sơn thủy!!!

Không lưỡng lự, Long Ngự Thiên lấy ra một thỏi bạc trắng. Quan binh trả lời: “Đừng nghĩ xằng bậy. Đại nhân lệnh, không nhận hối lộ. Người chờ đi.”

Long Ngự Thiên nghe vậy cười lạnh, giơ cao nén bạc: “Ta không phải muốn mua chuộc người, ta là muốn người nhìn cho kỹ...” Quan binh ngẩng đầu lên thấy... nén bạc bị Long Ngự Thiên dễ dàng bóp thành tro bụi, mặt chuyển màu xám ngắt!!!!

“Đại nhân nhà các người đâu?” Long Ngự Thiên bình tĩnh gần giọng hỏi quan binh lần nữa.

“... Tại, tại Xuân các... trong phòng Xảo Tiên cô nương...”

~~Lý Lạc Hành lẳng lặng nằm trên nền đất lạnh lẽo của lao phòng, thân thể đau đớn như bị hỏa thiêu, không tài nào ngủ được. May mắn thay cơ thể của hắn căn bản khỏe mạnh, tuy rằng bị Long Ngự Thiên chọc cho sinh khí khiến sức khỏe giảm sút, nhưng cuối cùng vẫn cầm cự được... Bên ngoài song sắt sao trời lấp lánh, Lý Lạc Hành tâm vô cùng tĩnh, tĩnh như nước chảy trong bóng đêm... Hắn tin mình không thể chết, vì nếu hắn chết Long Ngự Thiên sẽ chết theo, mà Diêm Vương nhất định chưa chuẩn bị chu đáo biện pháp đối phó, do Long Ngự Thiên chắc chắn là tai họa nghìn năm... Hắn chắc chắn là do nguyệt lão dùng hồng tuyến và hại họa tinh luyện thành yêu tinh đây mà...

Bỗng xuất hiện một bóng đen ngăn ánh trăng! Lý Lạc Hành kinh hoàng, xoay người ngồi xuống, ngưng thần thán thính bóng đen: “... Uy, chắc chắn là gian ba...”

“Không... Động thủ đi...”

“Hanh, như vậy bọn họ cho rằng gia đình Vương Huệ do kẻ này giết, chúng ta hiện an toàn...”

“Tử vô đối chứng, không cần nói nhiều! Động thủ!”

Lý Lạc Hành nghe xong liền minh bạch! Thế nhưng, hiện tại làm sao bây giờ? Nhìn chung quanh, Lý Lạc Hành cái khó ló cái khôn, cấp tốc xếp rơm rạ cao bằng người ngồi, đem cái áo dính máu của mình và áo khoác của Long Ngự Thiên khoác lên đồng rơm, còn người nép vào góc tối ánh trăng không chiếu tới.

Đúng lúc ấy, chợt nghe trước cửa sổ truyền đến hai tiếng “Phác, phác”, hai tể châm lóe lục quang phi đến, đâm vào đồng rơm!! Lý Lạc Hành giả bộ kêu lên đau đớn, sau đó im lặng. Quả nhiên không ngoài sở liệu, người bên ngoài thấy không có phản ứng, cho rằng ra tay thành công, hơn nữa trong bóng đêm nhìn không rõ ràng, liền ly khai!!

Một lúc lâu sau, Lý Lạc Hành mới dám thở hắt ra, xem chừng... sự tình càng ngày càng giản đơn...

Xuân các, nhả phòng của Xảo Tiên cô nương.

Một nữ nhân xinh đẹp nén giận hướng cái nhìn vào vị thanh niên anh tuấn, khí vũ hiên ngang, mi mục lãng tuấn mờ rượi. Người này toát ra khí chất hào hiệp, cử chỉ tao nhã, chắc chắn là được giáo dục tốt, tựa như hùng ưng được nuôi dưỡng, tư chất ôn hòa nhưng bên trong tiềm ẩn dã tính!!

Đôi mày tuấn lãng của thanh niên chau lại, tựa hồ chịu không nổi nét mặt dằn dỗi của nữ nhân, chuẩn bị khoát tay áo đứng dậy.

Đúng lúc này, bên ngoài vang lên tiếng động ầm ĩ. Thanh niên nhẹ nhàng vịn lấy tay áo mềm mại với đường khâu tinh vi che giấu thanh kiếm, du nhàn tự đắc ngoái đầu nhìn phía cửa. Tốt hơn hết là một thân ảnh xinh đẹp rụt rè bước vào phòng, nhưng... không ngờ cửa bị đá văng ra...

“Nam Môn Hạo Nhiên!! Người đi ra cho ta!!!”

“To gan...” Vì Long Ngự Thiên một mạch chạy đến, tóc tai bù xù, Nam Môn Hạo Nhiên nhất thời không nhận ra, nhưng ngay sau đó: “Vương, vương gia?!!!”

“Đương nhiên! Thiên hạ có thể có người thứ hai đẹp như ta sao?!” Long Ngự Thiên đồng dạng.

Nam Môn Hạo Nhiên vội vàng quỳ xuống. Vị vương gia này, năm ấy lần đầu tiên diện kiến, Long Ngự Thiên đứng yên lặng dưới tán hoa lê trắng muốt, diễm lệ đến mức nhượng hấn kinh vi thiên nhân(2), bất chấp tiến lên cầu hôn. Ai ngờ mỹ nhân mở miệng, là nam nhân thì không nói làm gì, nhưng quả thực là hổ dữ!! Hấn lập tức xin làm bát phủ tuần án, hảo hảo ly khai Long Ngự Thiên, tránh bị trả thù, không ngờ lại bị phát hiện ở nơi này!!

Hấn nghe nói vương gia, cuối cùng “Danh hoa” đã có chủ, thực an tâm ni! Chân thành cảm kích tên ngốc kia, nhưng cũng oán hấn làm gì mà để sư tử xổng chuồng đến tận cửa tìm mình... Long Ngự Thiên không để tâm đến tầng tầng lớp lớp cảm nghĩ trong lòng Nam Môn Hạo Nhiên nắm tà áo hấn, lúi ra ngoài cửa.

“Mau! Ta muốn mượn quan phục, ấn tín của người, còn có... Ta dùng người một lát!! Dùng xong sẽ cho người tiếp tục phong lưu!!” (chết cười~)

~~Canh ba buổi trưa, mặt trời chói chang, nóng như hun người, vậy mà dân tình vẫn bu đen bu đỏ đến xem. Lý Lạc Hành đứng trên đài, vọng không thấy thân ảnh của Long Ngự Thiên, lòng muôn phần lo lắng. Thật sự cấp bách, huyện lệnh đã rút thẻ hành hình, nguy rồi!!!

“Chờ một chút!!” Lý Lạc Hành cắn răng, quay phía huyện lệnh hô to!!

“Chuyện gì?” Huyện lệnh đang hứng chí lại bị quấy rầy hỏi, tay đã vung được phân nửa.

Lý Lạc Hành hít sâu một hơi, trả lời: “Ta có một nguyện vọng, mong đại nhân hoàn thành!”

Huyện lệnh nhú mày, nhưng trước bá tánh trăm họ, không thể làm gì khác hơn, đành gật đầu: “Nói! Bản quan đáp ứng người.”

“Trước khi chết... ta muốn ngâm thơ!”

“Cái gì?!”

“Ta là học trò, muốn chết một cách phong nhã!!”

“Được! Làm đi!”

“Tạ ơn đại nhân.” Lý Lạc Hành chấp tay thi lễ, giọng thanh tao, bắt đầu từ ngâm bài thơ Đường thứ nhất...

Sau hai canh giờ rưỡi...

Huyện lệnh tỉnh ngủ, liếc mắt nhìn pháp trường, kêu rên: “Người thế nào vẫn còn ngâm a!”

Lý Lạc Hành miệng đắng lưỡi khô, liếm liếm môi, trả lời: “Học sinh còn 13479 bài, sau đó... ta còn muốn ngâm toàn bộ thi ca đời Tống...”

“Oa a a a a— người a! Không nghe nữa! Trảm! Lập tức!!”

Lý Lạc Hành nhìn Huyện lệnh phát điên, biết không thể cứu vãn, cúi đầu xuống. Thiên nhi... Xin lỗi... Chúng ta kiếp sau nhất định phải nói lời từ biệt...

Đao lảnh khốc giơ lên ... Đao vô tình chém xuống...

“Đương—!!” Thành linh một cước tung ra, đá bay đại đao trong tay đao phủ!!!

“Thiên nhi!!”

“Hắc! Đúng là chỉ mảnh treo chuông!” Long Ngự Thiên người lấm tấm mồ hôi ôn nhu hướng Lý Lạc Hành cười. Nam Môn Hạo Nhiên giục ngựa theo sát phía sau, hét lớn: “Không được trảm—!!!”

Kỳ thực Nam Môn Hạo Nhiên không cần nói “Dừng tay”, vì Long Ngự Thiên khi đá bay đại đao, không biết vô tình hay cố ý mà thanh đao cắm ngay giữa hai chân Huyền lệnh, cách ‘mạch máu’ của hắn đúng một tấc!!! Huyền lệnh đáng thương hồn xiêu phách lạc, sợ đến xanh xám mặt mày!!

Đao phủ nhìn quan phục của Nam Môn Hạo Nhiên, thức thời thối lui đến một bên. Lúc này trên tràng thượng hành hình chỉ còn lại Long Ngự Thiên đang thập phần lo lắng và Lý Lạc Hành lão đảo sắp đổ...

Long Ngự Thiên chăm chú nhìn Lý Lạc Hành, lần đầu tiên thân thể không tránh khỏi kích động! Bàn tay run run vuốt nhẹ khuôn mặt tuần tú tái nhợt của Lý Lạc Hành, Long Ngự Thiên giọng khàn khàn nức nở khẽ nói: “Phu quân... ta tới muộn...”

Tuy biệt ly chưa tròn hai ngày nhưng cảm giác như kéo dài trăm năm. Lần đầu tiên, Lý Lạc Hành nhớ Long Ngự Thiên đến nồng nàn da diết mà không ngôn từ nào có thể diễn tả được. Không biết là đã quên hay không thêm để ý, Lý Lạc Hành ôm Long Ngự Thiên vào lòng trước mặt bá quan thiên hạ!!!!

“Ai—” Nam Môn Hạo Nhiên vừa lười nhác quay đầu lại, mi mắt không khỏi co giật liên hồi. Kỳ quái, hắn nghe nói Giam quốc hầu cùng vị hôn phu tình cảm bất hảo, kẻ hỗn đản nào dám tung tin đồn thất thiệt?! Hắn chính mắt nhìn thấy, bọn họ không những chỉ ân ái, mà là phi thường ân ái!!!! Ân ái...

“Di?! A?” Ngay khi Nam Môn Hạo Nhiên tự hỏi bọn họ rốt cuộc định ôm nhau đến bao giờ thì bỗng nhiên... Lý Lạc Hành ngã vào lòng Long Ngự Thiên!!!

“Kẻ nào làm?!!” Long Ngự Thiên đang chờ điềm ngôn mật ngữ hiếm hoi của Lý Lạc Hành, không hề mong đợi khuôn mặt tái mét không còn chút máu kia của hắn. Ôm Lý Lạc Hành trong lòng, ánh mắt Long Ngự Thiên dừng lại trên những vết thương thấp thoáng sau y phục của hắn. Lửa giận trong lòng Long Ngự Thiên bùng lên dữ dội như ngựa hoang thoát cương, lại như nước lũ cuộn cuộn về xuôi, hung hãn tràn lên mọi thứ...

Kẻ đứng mũi chịu sào tất nhiên là Nam Môn Hạo Nhiên. Mắt thấy cổ áo bị Long Ngự Thiên túm cao, đối mặt với sát khí ngùn ngụt, Nam Môn Hạo Nhiên vô pháp phản bác, không thể làm gì khác ngoài cầu khẩn ai đó nhắc nhở Long Ngự Thiên, thương tích trên người Lý Lạc Hành, với hắn thực không có một chút liên quan a!!

Bất quá, kẻ nào dám nói lời này với Long Ngự Thiên, không chết thì cũng đừng mong có thể siêu sinh...

Nam Môn Hạo Nhiên nghệt thở, đành tự lực gánh sinh, giãy dụa giải thích: “Vương... gia... cái kia... hỏi ta cũng vô dụng a... Ta với người tới trễ...”

Thanh âm tựa hồ không hề truyền đến tai Long Ngự Thiên, hai mắt tàn bạo nhìn trừng trừng Nam Môn Hạo Nhiên...

Đột nhiên, trong đầu Nam Môn Hạo Nhiên chợt lóe linh quang, lập tức đổi giọng: “Vương gia... ngài mau buông... Phò mã trên người bị thương nặng a!!”

“A! Đúng rồi!” Long Ngự Thiên nghe vậy liền thu hồi ánh mắt, bỏ qua Nam Môn Hạo Nhiên, ôm Lý Lạc Hành kêu to: “Tĩnh dậy, phu quân!! Dừng dọa ta a!”

Nam Môn Hạo Nhiên thấy mục tiêu của Long Ngự Thiên đã dời đi, lập tức xoay người, rón rén lui về phía sau định chuẩn bị, nhưng Long Ngự Thiên dường như có thiên lý nhãn, nhân nhạ nói: “Người dám...”

“Ách...” Nam Môn Hạo Nhiên giật mình, người cứng đờ, cười bồi: “Vương gia... ta chỉ là muốn đi điều tra ai to gan dám dả thương Phò mã mà thôi...”

Long Ngự Thiên lạnh lùng cười một tiếng, từ tay thoát ra một điểm khí lực. Nam Môn Hạo Nhiên mình bạch không thể trốn thoát, thở dài, đành ở lại nhận lệnh Long Ngự Thiên, trong lòng âm thầm cầu khẩn phò mã gia nghìn vạn lần không nên xảy ra sự bất lành, nếu không cơn cuồng phong lôi đình của Long Ngự Thiên thực sẽ quét sạch sẽ bọn hắn a...

---

(1): nguyên văn là khúc tang bồng

Đây là một tục lệ cổ xưa. Tại tang lễ của vi phụ mẫu, con trai hoặc con gái của người đã khuất cầm cây đại tang được bọc giấy trắng, biểu thị nỗi bi thống khó khăn.

Chi tiết: baidu

(2): nô nôm là kinh động đến rung chuyển trời đất

9. Chương 8

Dường như nghe được tiếng khẩn cầu tha thiết, Lý Lạc Hành bỗng húng hắng ho một chút, chậm rãi mở mắt nhìn thấy đôi mắt phiếm hồng của Long Ngự Thiên!!

“Sao lại khóc...” Muốn đưa tay vuốt nhẹ khuôn mặt ủ rũ của phu nhân nhưng thân thể đau nhức nặng nề nhượng Lý Lạc Hành lực bất tòng tâm...

“Ta không có.” Long Ngự Thiên đặt điểm tâm xuống, nở nụ cười yếu ớt, áp bàn tay Lý Lạc Hành lên má...

Lý Lạc Hành ôn nhu nhìn Long Ngự Thiên, kinh ngạc phát hiện mái tóc của phu nhân ướt mồ hôi, lòng chợt dâng lên bao đau xót... Xem ra... con người đang lúc yếu đuối thật dễ cảm động a...

Trải qua sự tình lần này, Lý Lạc Hành mới hiểu cái chết đáng sợ như thế nào, sợ tử thần đoạt tiểu sát tinh này khỏi hắn... Tuân Huống(1) không hổ danh là nhà hiền triết, đã sớm dự liệu được kết cục của hai người.

“Chất đất thành núi, góp nước thành sông; dây kéo hoài gỗ cũng đứt, nước chảy mãi đá phải mòn(2)!”. Ở bên cạnh nhau lâu như vậy, trái tim ở trên cao kia của hắn đã sớm bị Long Ngự Thiên vô thanh vô tức(3) hái xuống mất rồi ...

Thiên nhi... người thắng...

“Thiên nhi...” Lý Lạc Hành không muốn bỏ lỡ cơ hội một lần nữa, ngọ nguậy ngồi dậy, ôm Long Ngự Thiên vào lòng, cẩn thận hít sâu một hơi... rồi thêm một hơi nữa...

Tận mắt chứng kiến Lý Lạc Hành bình an vô sự, Long Ngự Thiên liền khôi phục nguyên khí, vừa hay lại nghe được hơi thở thâm trầm, nhìn thấy ánh mắt sâu lắng của hắn, trực giác nhạy bén lập tức dự cảm điều bản thân mong đợi sắp sửa đến... Vừa hít thở vừa hưng phấn, Long Ngự Thiên hô hấp gặp chút khó khăn, cùng Lý Lạc Hành hít sâu một hơi...

“Thiên nhi... ta...”

“Người cái gì?! ...”

“Ta...”

“Nói a...”

“Cái này... ta...”

“Đừng ngại, người mau nói đi...”

“Ta... Ách...”

Long Ngự Thiên cả chớp mắt cũng không dám, cố sức mở lớn đôi mắt xinh đẹp, tia nhìn hướng Lý Lạc Hành có một điểm uy hiếp! Nói mau a! Để hắn chờ lâu thêm chút nữa, e rằng sẽ bị nội thương mất!!

Lý Lạc Hành thở dốc. Bằng trực giác, Long Ngự Thiên hiểu rõ cuối cùng cũng có thể vén mây nhìn mặt trời mọc!!!

Một giây,

Hai giây...

“Thiên nhi, ta—”

“Vương gia!! Phát hiện được dấu vết của nghi phạm, chúng ta có nên theo sau không?! Ta đã phải thủ hạ đi trước!” Nam Môn Hạo Nhiên sau khi phân phó binh lính, hồ đồ mắt nhắm mắt mở xông vào đại họa, cao giọng cắt đứt triển miên của hai người, ngắt lời Lý Lạc Hành!!!!

“Nam. Môn. Hạo. Nhiên!!” Long Ngự Thiên giận run người, chậm rãi quay lại, thanh âm rít qua kẽ răng!!

Cảm nhận được sát khí bốc lên ngàn ngút, Nam Môn Hạo Nhiên trong lòng biết không ổn, vội vã lui nhanh ba bước: “Vương gia... cái này... nếu không đuổi theo sẽ mất tung tích...”

“Lần sau hồi kinh...” Long Ngự Thiên quyết ăn miếng trả miếng, hung hăng trừng mắt nhìn Nam Môn Hạo Nhiên, cười xấu xa: “Ta sẽ thỉnh hoàng đế cho người đi đến nơi chân trời góc biển nhìn cát hít bụi!!! Nói cho người hay... đừng hòng tìm thấy bóng nữ nhân ở đó... Bất quá, chúng ta giao tình tốt như vậy... ta nhất định sẽ bố trí mỹ niên thiếu đi theo hầu hạ người nhậm chức...”

“Vương gia...” Nam Môn Hạo Nhiên rung mình, sống dở chết dở không biết đã phạm tội gì khiến Long Ngự Thiên trả thù đầy thủ đoạn đến vậy! Hắn... chỉ làm theo lễ công, nhắc nhở một câu mà thôi ...

“Thiên nhi!” Lý Lạc Hành đổ mồ hôi lạnh, cất tiếng giải vây cho Nam Môn Hạo Nhiên: “Ai cũng giống người, qua trăm năm, chẳng phải đoạn tử tuyệt tôn hay sao?!”. Chỉ nghĩ đến cảnh tượng đó thôi đã muốn hù chết Lý Lạc Hành!!

“Sẽ không.” Long Ngự Thiên quay đầu lại nhìn về phía hắn, khuôn mặt khả ái tươi cười, đường hoàng trả lời: “Để những kẻ xấu xí sinh là được!!”

“... Vậy trăm năm sau, hậu thế làm thế nào nhìn mặt nhau?” Lý Lạc Hành vô lực phản bác!

“Đúng a ...” Long Ngự Thiên nghe Lý Lạc Hành kiến giải, nhú mày suy nghĩ, tán thành gật đầu: “Quả là phu quân của ta! Thật nhìn xa trông rộng!”

Đó là do đầu óc người quá đơn giản... Lý Lạc Hành cùng Nam Môn Hạo Nhiên len lén thở dài. Nhưng lời nói kế tiếp của Long Ngự Thiên làm cho Nam Môn Hạo Nhiên, tưởng tránh được nạn kiếp, lập tức hoa mày chóng mặt!

“Thế nhưng hắn đâu có xấu xí! Duy trì nguyên phán!” Nói xong, không cho Nam Môn Hạo Nhiên cơ hội biện giải, Long Ngự Thiên kéo Lý Lạc Hành, thi triển khinh công, theo hướng chỉ Nam Môn Hạo Nhiên đi mất!!

“Ta mệnh khổ oa—” nhìn bóng người dần mất hút, Nam Môn Hạo Nhiên suy sụp, ai thán một tiếng, vội vã đuổi theo...

Bất quá, Phò mã gia đường như tâm trí hoàn toàn bình thường, theo hắn biết đâu may mắn có thể xóa bỏ vận hạn...

Lúc này, Nam Môn Hạo Nhiên lạc quan có chết cũng không ngờ, vận mệnh sau này của hắn, vô tình đã bị Long Ngự Thiên nắm giữ...

~Hạ hồi phân giải

---

(1): Tuân Tử (313 TCN – 235 TCN) là một nhà Nho, nhà tư tưởng của Trung Hoa vào cuối thời Chiến Quốc. Cũng gọi bằng Huống, còn có tên là Khanh. Ông sinh ở nước Triệu, làm việc cho Tương Vương của nước Tề. Tuân Tử là một trong Bách gia chư tử.

Xem thêm: cuộc đời và tư tưởng

(2): nguyên văn là “tích thổ thành sơn, tích thủy thành uyên; thăng cứ mộc đoạn, thủy tích thạch xuyên.”

(3): lặng tiếng im hơi

10. Chương 9

Từ xa, thấy mấy người khả nghi theo lời Nam Môn Hạo Nhiên rẽ vào một ngõ nhỏ, Long Ngự Thiên không phút lưỡng lự, mang Lý Lạc Hành thi triển khinh công theo sau.

Lý Lạc Hành bị “vác bay” rất khổ sở, vốn định ngăn cản, nhưng khổ nỗi vừa bị nhấc lên khỏi mặt đất, miệng hé mở, lực phủ ngũ tạng dường như liền theo sau muốn nôn ra!! Hắn chỉ có thể hỗn hển thở dốc, không thể nói ra tiếng nào...

Đến nội viện, mấy tên kia đều biến mất, Long Ngự Thiên thần nhiên mang Lý Lạc Hành đang trong tình trạng khốn khổ đuổi theo!!

Chờ Long Ngự Thiên nhẹ nhàng đáp xuống vườn cây sau viện, Lý Lạc Hành bất chấp bản thân thở còn chẳng ra hơi, vội vàng hạ giọng: “Thiên nhi! Người thế nào lại hành sự lỗ mãng?! Đây là địch doanh a! Không thể tùy tiện tiến nhập!!”

Long Ngự Thiên vừa quan sát động tĩnh trong phòng, vừa khoát khoát tay, ung dung trả lời người đang tuyệt khí kia: “Biết a. Dù gì cũng phải thâm nhập, sớm hay muộn có khác gì nhau?”

“Người—!! Tôn Tử binh pháp, Tôn Tân binh pháp, người người chưa từng đọc qua sao?” Lý Lạc Hành thu giọng, thảm nói.

“Tôn Tử? Tôn Tân? Các từng thư(1) đó thì sao? Lại còn kính phục ư? Sao ta phải làm điều đó?!” Long Ngự Thiên quay đầu, ngậy thơ hỏi. Lý Lạc Hành ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng. Sớm muộn gì hắn cũng sẽ bị về mặt vô tội của yêu tinh này hại cho tức chết!!

Long Ngự Thiên thấy hắn không phản bác, liền coi như mình đúng, lập tức tập trung chú ý động tĩnh trong phòng. Lý Lạc Hành cắn cắn môi, có chút kinh hoàng nhìn gian nhà Long Ngự Thiên đang chăm chú theo dõi. Hữu dũng vô mưu như vậy... mong sẽ không gặp chuyện bất trắc...

Tựa hồ cảm nhận được bất an của hắn, Long Ngự Thiên mỉm cười: “Không có việc gì đâu. Thứ nhất, ta rất mạnh. Thứ nhì, Nam Môn Hạo Nhiên sẽ đến đây nhanh thôi.”

Lý Lạc Hành chính là lo lắng, sự tình không dễ dàng theo sở nguyện con người. Nhưng nhìn Long Ngự Thiên kiêu hãnh khả ái, hắn không nỡ nói ra suy nghĩ trong lòng... Đã tiến vào, thay vì lo âu, chỉ bằng góp chút sức lực. Nghĩ một hồi, Lý Lạc Hành nhỏ giọng kiến nghị: “Thiên nhi... ở đây quá xa, nghe không rõ bên trong, chúng ta đến gần một chút đi...”

Đang nó liền thấy một nha hoàn từ thiên phòng đi ra, như vậy trước mắt sẽ không có người ra vào nội viện. Long Ngự Thiên khẽ đảo mắt phượng, nhẹ nhàng mỉm cười, “Hảo” một tiếng, kéo Lý Lạc Hành phi nhập thiên phòng!!!

Lại bay thêm một lần... Lý Lạc Hành phát thệ, kiếp này đừng mơ tưởng hắn tái nhượng tách rời mặt đất!

Đóng cửa lại, ở đây quả nhiên là chỗ tốt nhất để nghe cuộc đối thoại của chủ phòng! Long Ngự Thiên hãnh diện hướng Lý Lạc Hành nhướng nhướng mày, Lý Lạc Hành bật cười. Hai người nhấc chân nhấc tay, không hèn mà gặp dính chặt lỗ tai lên tường...

“A ~” Đây là tiếng gì vậy?

“A a a—” Bên trong đang đánh nhau? Thế nhưng nghe kĩ thì không giống, trái lại tiếng kêu có vẻ khoan khoái ...

“Ân...” Đây, đây một tiếng càng thêm... Khuôn mặt đã chuyển hồng, đôi mày thanh tú của Lý Lạc Hành chau lại khi nhìn thấy vẻ mặt đầy tiểu ý của Long Ngự Thiên! Trong chớp mắt, Lý Lạc Hành minh bạch suy nghĩ trong lòng người này! Khuôn mặt càng lúc càng đỏ nóng: “Nhìn cái gì? Người lại nghĩ đến chuyện dung tục!”

Long Ngự Thiên mỉm nhàn khê đảo, xảo tiểu: “Sao trách ta... Phu quân, chúng ta nên tính đến chuyện này đi...”

“Ai, ai thêm nghĩ!!” Lý Lạc Hành then quá hóa giận gắt lên! Long Ngự Thiên hốt hoảng, lấy tay che cái miệng hân, đáng tiếc... đã chậm...

“Nghe đủ chưa?” Theo tiếng quát, cửa phòng liền bị đá văng! Một nam nhân gần như lửa thể ôm mỹ thiếu nữ đứng ngay tại cửa!!

“Là người hại nàng?!” Lý Lạc Hành cấp trung sinh trí(2) đột ngột thét lên, không ngờ phản ứng của nam nhân lại càng thêm gây ngạc nhiên: “Người thể nào biết?!” Long Ngự Thiên cả kinh, cùng Lý Lạc Hành liếc mắt nhìn nhau, lòng thầm nghĩ, xem ra... Tìm mòn gót giày mà không thấy, có được chẳng tốn chút công lao a(3)!!

Không thừa thời gian lo lắng, Long Ngự Thiên cắn răng, búng người đá một cước!!

Như đã bàn bạc từ trước đó, Lý Lạc Hành thừa lúc hai người triển đấu, nhanh chân lên vào thiên phòng. Lướt nhìn qua bố trí tầm thường, Lý Lạc Hành dừng mắt tại bút tích của một vị danh gia nào đó treo trên tường! Thứ này hoàn toàn không phù hợp với cách bày biện dung tục của căn phòng, đối với người tri thức sâu xa như Lý Lạc Hành, liếc mắt tựa nhìn ra đằng sau bức tranh tất có xuất nhập!!

Lòng thầm nghĩ, Lý Lạc Hành vén bức danh họa lên, quả nhiên không ngoài sở liệu bên trong chính là ám các(3)!! Lý Lạc Hành đang muốn cẩn thận quan sát một chút thì hai bên trái phải bỗng vang lên tiếng kêu thảm thiết, là nữ nhân hồi này! Nghe tiếng la, gia nhân bốn phương chạy đến ầm ĩ, Lý Lạc Hành thấy tình hình không ổn, vội vã chộp lấy cái hộp gỗ trong ám các!!

Vừa làm xong, Long Ngự Thiên đá cửa xong vào, khoe miệng vương tơ máu!!!!

“Thiên nhi!!” Lý Lạc Hành vừa chấn kinh vừa xót xa chạy đến! Long Ngự Thiên hít vào một hơi, không nói không rằng ôm Lý Lạc Hành phi ra ngoài cửa sổ, bay vút đi!!

“Làm sao vậy?!” Lý Lạc Hành vừa sợ vừa giận hỏi. Sợ vì Long Ngự Thiên gặp phải đối thủ, giận vì kẻ đó tổn thương hân!!!! Vì cái gì... bản thân nộ khí đến vậy... Có đúng hay không trong phút không cần trọng đã rơi vào lưới tình không lối thoát. (chậm tiêu, tưởng anh phải nhận ra từ chương trước rồi chứ =.=)

“Ta rất mạnh, nhưng tên kia là đệ tử tục gia của Thiếu Lâm...” Long Ngự Thiên vung tay lau vết máu gai mắt ở khóe miệng, không muốn Lý Lạc Hành lo lắng. Nhưng đáng tiếc điều này càng Lý Lạc Hành trong lòng đau xót... Lý Lạc Hành vuốt nhẹ khuôn mặt thanh tú tái nhợt của Long Ngự Thiên, yêu thương nói: “Thiên nhi, còn đau không? Đau thì nói cho ta ...” Chỉ ít, ta cũng muốn san sẻ cùng người... Lý Lạc Hành thực rất muốn nói ra câu này, nhưng... không nên lời a! Trong lòng tán phục Long Ngự Thiên khả dĩ như thể thẳng thắn, ái là ái, dám nói dám làm ...

Long Ngự Thiên ngữ khí âm trầm, toàn thân đau đớn, biết rõ không thể chống đỡ được!! Nhưng không được ngã... Vì an toàn của Lý Lạc Hành, hân không được phép ngã...

“Thiên nhi!” Chớp mắt, ngực đột nhiên đau nhói như kim châm khiến Long Ngự Thiên nghệt thở, cả người mang theo Lý Lạc Hành rơi xuống đất!!

Tiếng vó ngựa khinh khoái truyền đến, cách đó không xa vang tiếng kinh hô của Nam Môn Hạo Nhiên: “Chuyện gì xảy ra?!” Hân đỉnh ninh cao thủ như Long Ngự Thiên dĩ nhiên không thể bị thương đến mức phải nhờ Lý Lạc Hành mới có thể gắng gượng!! Là vị thần tiên nào giáng trần vì dân trừ hại?! Bất quá nếu là Long Ngự Thiên, bị thiên lôi đánh trúng cũng không ăn nhằm gì...

“Hân bị một đệ tử tục gia Thiếu Lâm đánh... Có nghiêm trọng lắm không?” Lý Lạc Hành ôm chặt thân thể mềm mại của Long Ngự Thiên, vô cùng lo lắng.

“Ra thế... Đối với người chuyên lợi dụng cơ hội như Vương gia mà nói, khó đối phó nhất là công phu Thiếu Lâm!!” Nam Môn Hạo Nhiên rốt cục cũng hiểu vì sao hân tìm ngựa đến chậm một chút mà mọi chuyện trở nên nháo loạn thế này. Xét đến cùng— do Long Ngự Thiên nóng lòng cầu thành!!!!

Đáng đời! Dù trong lòng đầy oán khí mĩa mai nhưng Nam Môn Hạo Nhiên không dám chậm trễ, lập tức xem xét thương thế trên người Long Ngự Thiên. Thấy đôi mày kiếm của hân chau lại, trái tim của Lý Lạc

Hành càng chùng xuống!

“Có đúng hay không... rất nghiêm trọng...” Lý Lạc Hành ra sức trấn an bản thân hỏi, ngữ điệu có chút run run...

“...” Nam Môn Hạo Nhiên không nói, mặt càng lúc càng nhẩn lại. Lý Lạc Hành quả thực muốn phát hỏa, nếu không phải đang ôm Long Ngự Thiên, hẳn nhất định sẽ bức Nam Môn Hạo Nhiên nói ra câu trả lời!!

“Hắn...” Nam Môn Hạo Nhiên dừng một chút, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Căn bản đối với người luyện công là tiểu thương mà thôi!!!!” Vậy mà cường điệu, hại hắn cũng tin là thật.

“Vậy thế nào...” Lý Lạc Hành ngậy người một hồi lâu, cúi đầu nhìn Long Ngự Thiên sắc mặt tiêu tụy, nghi ngờ hỏi lại: “Nhưng nhìn qua hảo nghiêm trọng...”

Ở một bên nghe ngóng từ nãy đến giờ, Long Ngự Thiên khó khăn gằn giọng: “Nam Môn Hạo Nhiên! Người da dày thịt béo sao có thể so với ta!! Ta... ách... cho đến bây giờ chỉ có ta đã thương người khác... Cầm mạo ta cũng chưa từng bị qua... Đây chính là lần đầu tiên ta bị thương nặng như vậy người có biết hay không?!!!”

Báo hại người ta lo lắng đủ, xem người nói thế thì không cần đứt lưỡi được đâu! Nam Môn Hạo Nhiên mắt đảo trắng dã, không thể tránh thở dài: “Vậy... liên thủ đối phó đám kia làm sao? Bọn họ khả đuổi tới!”

Long Ngự Thiên tựa trong lòng Lý Lạc Hành, nghiêm túc lắc đầu: “Không được. Bọn họ xác thực là cao thủ... Chúng ta có thể thắng, nhưng làm vậy phung phí sức lực!! Huống hồ... ta nhất định phải bảo vệ tốt phụ quân...”

“Thiên nhi... ..” Nhìn Long Ngự Thiên bất cứ khi nào bất kỳ nơi nào đặt hắn lên hàng đầu khiến Lý Lạc Hành vô cùng cảm động...

“Thế bây giờ tính sao?” Nam Môn Hạo Nhiên nhún nhún vai.

“Thay đổi chiến lược.” Long Ngự Thiên thiêu thiêu mi, mắt lóe tinh quang.

“Chạy trốn sao?” Lý Lạc Hành suy nghĩ một chút hỏi, Long Ngự Thiên tròng mắt: “Tự điển của ta không có từ đó.”

“Hướng nào đây?” Nam Môn Hạo Nhiên nghe được tiếng bước chân không xa, thời gian cấp bách, vội vã hỏi thẳng trọng điểm.

“Hướng tây, đến Nhạn Lâm... ..” Long Ngự Thiên vừa nói, ngực tê rần, không thể nhịn đau, rúc vào lòng Lý Lạc Hành, không chịu nói tiếp...

“Tây? Hướng đấy có cái gì?” Nam Môn Hạo Nhiên phản bác, chuẩn bị xuất thủ, định cùng lũ người sắp đến đá chọi đá một phen. Nhưng Lý Lạc Hành đang dịu dàng ôm Long Ngự Thiên đột nhiên lên tiếng: “Hướng tây đi. Thiên nhi nói thế chắc chắn có ẩn ý...” Long Ngự Thiên thoải mái trong ***g ngực ấm áp của Lý Lạc Hành nghe vậy, ngẩng đầu cảm động nhìn phụ quân. Ý chưa giải thích gì... Ngay cả lời nói ra cũng không dám chắc... Nhưng hắn nguyện ý tin tưởng... Y u mê...

Nam Môn Hạo Nhiên khựng lại, xem thường nói: “Thực sự không có cái gì cả! Rừng bị phá, cũng không còn chỗ nào để đi... Người coi như Vương gia quá đau... nên nói mê sáng đi.”

Người mới nói mê sáng ni!! Long Ngự Thiên trong lòng thầm mắng: chờ ta khỏe, sẽ lột da người!!!! Ngay cả ta người cũng dám hoài nghi!!!

Nhưng câu trả lời của Lý Lạc Hành ngoài dự liệu của hai người, chỉ thấy một Lý Lạc Hành ôn văn nhĩ nhã trầm hạ khuôn mặt tuần tú, ôm chặt Long Ngự Thiên leo lên ngựa, ngữ khí ôn nhu không thấp không cao phân phó: “Hướng tây.”

Nam Môn Hạo Nhiên nhìn hắn lên ngựa, miệng há hốc!! Cái gì?! Giá tên thư sinh này lên ngựa không nói, còn mang theo Long Ngự Thiên?! Hắn...

Lý Lạc Hành ôm chặt Long Ngự Thiên, gior roi quất ngựa, không chờ Nam Môn Hạo Nhiên, thẳng hướng về phía tây. Nam Môn Hạo Nhiên sau khi phục hồi tinh thần, thấy người đã đi xa, miệng mắng một tiếng, phi thân lên ngựa đuổi theo!!

Chỉ có Long Ngự Thiên nằm trong lòng Lý Lạc Hành là hết sức khoan khoái... Khóe miệng trong lúc không ai thấy nở nụ cười thập phần gian xảo: nguyên lai thụ thương lại hạnh phúc như thế a... Hắn quyết định... Sau này không có việc gì tự nguyện bị đánh ngã... hoặc lãnh một quyền... đổi lấy yêu thương ôn nhu khó có được của Lý Lạc Hành... Giá trị a!!!!

Không biết Lý Lạc Hành vì người kia lo lắng muốn chết nghe nói như thế nhất định khí huyết công tâm té xỉu, hoặc đem y vứt xuống ngựa cho ngã chết rồi đi tiếp...

“Bọn họ hình như sắp đuổi tới...” Nam Môn Hạo Nhiên vượt qua Lý Lạc Hành, phát tiếng vó ngựa sát phía sau, hạ giọng nhắc nhở.

Lý Lạc Hành ngẩng đầu nhìn đường, liền cúi đầu nhìn Long Ngự Thiên đang nhắm mắt ngủ thoải mái trong lòng. Tiểu tử này! Thực một chút điểm chạy nạn khẩn trương cũng không có!! “Còn xa lắm không?”

“Cái gì?” Nam Môn Hạo Nhiên đang quay đầu chú ý xác định vị trí của truy binh, nghe Lý Lạc Hành hỏi, nhất thời có chút kinh ngạc. Nhìn hắn mặt mày mờ mịt, Lý Lạc Hành điềm tĩnh hỏi lại lần nữa: “Nhận Lâm còn xa lắm không?”

“Ách! Ngay phía trước!”

Lý Lạc Hành giương mắt, quả nhiên phía trước là một mảnh rừng rậm rạp, sương mù bàng bạc tựa thiên niên vẫn vương không tiêu biến, có vẻ mông lung mà thâm bất khả trắc(4)... Vào đó ư? Nhìn qua rõ ràng là một nơi không an toàn... Đường như giải đảo cho do dự của Lý Lạc Hành, tiếng vó ngựa phía sau càng lúc càng rõ! Không có biện pháp! Cẩn môi, Lý Lạc Hành kéo dây cương, ngựa phi nước đại chạy vào bên trong!!! Vì hắn quyết định quá đột ngột, Nam Môn Hạo Nhiên chưa kịp ngăn cản, đã thấy cả người lẫn ngựa biến mất trong Nhận Lâm mây phủ sương vậy u tịch!!!

“Cảm giác như ta là một thằng hề a ...” Nam Môn Hạo Nhiên ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng, khẽ lầm bầm, rồi vội vã đuổi theo!!!

Bốn phương tám hướng đều là sương mù! Trong vòng ba thước một mảnh không rõ... Chỉ thấy cây là cây, sương là sương... Tại nơi quỷ dị này, nhất định sẽ bị lạc đường! Mà rốt cục là bọn họ cũng đang lạc đường mất rồi a

~“Ta chịu!!!” Nam Môn Hạo Nhiên sau mười bảy lần lòng vòng, bùng nổ!! Hắn hận không thể đem tiểu yêu tinh đang ngủ trong lòng Lý Lạc Hành đập dậy!!!!

Tựa hồ dự cảm được ý đồ bất lương, Long Ngự Thiên dụi mắt, từ trong lòng Lý Lạc Hành ngoái đầu nhìn ra.

“Tối rồi?” Bởi vì vừa tỉnh giấc, thanh âm ngái ngủ của Long Ngự Thiên thập phần nũng nịu.

“Tối rồi.” Lý Lạc Hành sủng nịch ôm hắn, dịu dàng vuốt mái tóc mềm đen như lụa.

“Hảo.” Long Ngự Thiên đáp xong, liền hít sâu một hơi, trong lòng hạ không cam tâm tình nguyện quyết định. Sau đó... Dừng tiếng hô long trời lở đất kêu: “Tử gia hỏa!! Là ta! Người còn không ra?!!!” Dư âm của tiếng la lớn vẩn trong rừng, không tiêu biến. Kỳ quái chính là, rõ ràng Lý Lạc Hành cùng Nam Môn Hạo Nhiên đều bị âm thanh của hắn làm cho ù tai, nhưng không hề có tiếng chim chóc xao động...

Nam Môn Hạo Nhiên đang nhìn xung quanh, đột nhiên cảm thấy phía sau lưng nổi lên một trận hàn khí! Tuy rằng trong rừng có sương, nhưng không đến mức run a! Trong lòng càng lúc càng cảm thấy kì quái... Thế nào lại có linh cảm xấu thế này?

Ngay lúc ba người đang mãi miết theo đuổi dòng suy nghĩ của riêng mình, một thanh âm nam nhân thanh u nhã trí nhẹ nhàng vang lên: “Tiểu Thiên Thiên... Người đã đến rồi a...”

Lý Lạc Hành nghe tiếng, vội vàng nhìn quanh bốn phía, chỉ thấy cành cây bị gió lay động... Chẳng lẽ là quỷ? Phi! Làm gì có ma quỷ trên đời!! ...

Long Ngự Thiên cùng Nam Môn Hạo Nhiên không thấy kỳ quái, truyền âm nhập mật công phu loại này người luyện võ ai chẳng biết?! Nam Môn Hạo Nhiên cảm thán chủ nhân của thanh âm ưu nhã vừa rồi dường như còn trẻ... Long Ngự Thiên cảnh giác tách khỏi lòng Lý Lạc Hành!

Thanh âm kia không biết trốn ở nơi nào, nhìn không sót một động tác nào của Long Ngự Thiên, trêu đùa: “Ồ! Tiểu Thiên Thiên... Thế nào khách khí như vậy? Sợ ta ăn người phải không...”

“Ai sợ người a!” Long Ngự Thiên ngưng thần, trừng mắt nhìn về một hướng: “Ta là sợ người ăn phu quân của ta!!”

Thanh âm kia có điểm ngạc nhiên, nhưng lập tức hào phóng cười: “Người đúng là ‘được gả’ đi a~ Là người nào vận lần xui xẻo cười phải người vậy a?”

“Là tại hạ.” Lý Lạc Hành rốt cục chớp được cơ hội lên tiếng, cao giọng trả lời, tuyệt không vì bị gán cho cái mác “vận lần xui xẻo” mà tức giận. Bởi nhìn thế nào hắn cũng thấy điều này là hoàn toàn phù hợp sự thật a!

“Ha ha...” Thanh âm càng ngày càng gần, đột nhiên sương mù tiêu tan, một người bạch y phiêu dật, tóc đen dài tung bay, tuấn tú thư sinh, tiêu sái từ hướng nhìn của Long Ngự Thiên bước ra.

Làn da trong suốt non mịn tựa ngọc, đôi ngươi linh hoạt ẩn dưới hàng mày cong vút như mảnh trăng giữa trời, đôi môi đỏ mọng kiêu diễm, sắc diện tựa Long Ngự Thiên kiêu mị mỹ lệ. Thế nhưng, người này hơn Long Ngự Thiên một phần ý nhị thành thực, lại kém Long Ngự Thiên một phần bộc trực thẳng thắn.

Long Ngự Thiên đi lên phía trước vài bước, nói hoan nghênh người đến chẳng bằng nói là xảo diệu che chắn trước Lý Lạc Hành. “Chết ta cũng không muốn gặp người.” Mặt hạnh trường lên cùng biểu cảm khuôn mặt ba phần giống nhau, Long Ngự Thiên gần như nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Người mới đến lơ đãng nhướn miệng cười, mị nhãn đảo qua đảo lại trên người Lý Lạc Hành và Nam Môn Hạo Nhiên: “Nhưng người đã đến rồi... Cái này là hiểu kính ta a~”. Người mới đến khoát khoát tay áo, chỉ Nam Môn Hạo Nhiên đang ngây ngốc đờ đẫn kia.

Long Ngự Thiên nhìn theo hướng hắn chỉ, thấy không phải Lý Lạc Hành, cuối cùng thở hắt ra một hơi, ngữ khí hoạt bát hẳn lên: “Vậy người hỗ trợ a! Về phần hắn...” Liếc mắt nhìn Nam Môn Hạo Nhiên còn chìm đắm trong mỹ sắc, Long Ngự Thiên xấu xa cười: “Sẽ theo người chứ sao!!” Nói xong, tiêu sái vỗ vỗ vai Nam Môn Hạo Nhiên, thâm thía nói: “Nam Môn Hạo Nhiên, ta sẽ không quên công hy sinh của người.”

Nhìn Nam Môn Hạo Nhiên sợ đến mức không nói ra lời, Long Ngự Thiên thu hồi nụ cười, vội vàng nhìn về mặt kinh ngạc của Lý Lạc Hành bên cạnh.

“Thế nào...” Lý Lạc Hành chỉ mỹ thanh niên đang chăm chú nhìn Nam Môn Hạo Nhiên, hoang mang truy vấn. Long Ngự Thiên che miệng, quay về hắn nhàn nhạt cười bí hiểm.

Đột nhiên, thanh niên chau mày, lạnh lùng nói: “Tiểu Thiên nhi, cái đuôi của các người đã tiến vào rừng.”

“Đó là chuyện của người!” Long Ngự Thiên nhún nhún vai, kéo Lý Lạc Hành đi theo hướng thanh niên xuất hiện. “Ta không đánh! Nếu ta bị thương, phu quân nhất định không thích.” Lý Lạc Hành còn muốn hỏi, lại nghe thấy Long Ngự Thiên nũng nịu: “Phu quân, nhân gia thân thể khỏe hơn một chút nên rất thoải mái, người theo ta kiếm chỗ nghỉ tạm một chút đi...”

Lý Lạc Hành không phản bác, quay đầu nhìn Nam Môn Hạo Nhiên đầy thương cảm.

“Lúc sau gặp lại, hoàng thúc, hay ta nên gọi người ‘tiền đại Giam quốc hầu— Long Khải Doanh!’” Phất tay, trên mặt lộ ra nụ cười gian có thể khiến thiên hạ nhĩ loạn, Long Ngự Thiên kéo Lý Lạc Hành hăng còn ngây ngốc đi sâu vào rừng...

“Người — người —” Nam Môn Hạo Nhiên không ngờ mình bị bán như vậy, hốt hển chỉ Long Khải Doanh đang cười tươi như hoa, “Người muốn làm gì ta?!!!”

“Thế nào? Ha ha ~đương nhiên chỉ dùng làm thí nghiệm cho thuốc của ta!!” Long Khải Doanh nâng cằm Nam Môn Hạo Nhiên, phả hơi thở nhẹ nhàng lên khuôn mặt thanh tú tái nhợt của y, ầm ập...

Quan sát Nam Môn Hạo Nhiên một hồi, Long Khải Doanh kinh ngạc, nam nhân có điểm ngốc nghếch này thật đẹp a~ Khiến hắn rất muốn thấu hương...

“A!” Không ngờ Long Khải Doanh theo phách hành động, vừa nghĩ đến liền biến thành hiện thực.

Miệng bị đôi môi mỏng nhẹ nhàng bao khóa, Nam Môn Hạo Nhiên trong lòng hỗn loạn, nhưng miệng dập dều cảm giác tê dại, đầu óc choáng váng tựa vương men rượu nồng say...

Giá... không thể nào... Hắn một đời phong lưu... nay bị mất mặt như vậy...

“Ngân hảo...” Long Khải Doanh suýt nữa chìm vào cơn say triền miên, vội vã dứt ra, nhanh chóng đem một viên dược nhét vào miệng, độ tiến vào trong miệng của Nam Môn Hạo Nhiên!!

“Người, người cho ta ăn cái gì?!”

“Dược a.”

“Sẽ, sẽ thế nào?!”

“Ta là muốn biết phản ứng của người a~ Không phải ta đã nói đem người thực nghiệm?”

“Người —” Nam Môn Hạo Nhiên khí tuyệt, y so với Long Ngự Thiên là tai họa chỉ hơn chứ không thể kém! Nhưng Long Khải Doanh đi trước một bước, miệng tươi cười, nhẹ nhàng thi triển khinh công bay đi mất!!

“Đứng lại!” Nam Môn Hạo Nhiên hung hăng giậm chân, vọt người đuổi theo: “Đưa ta giải dược —!”...

Hai người vừa đi mất, sau bụi cây hai cái bóng lén lút tiến ra ngoài, chính là Long Ngự Thiên đang cười gian và Lý Lạc Hành vẫn còn kinh hãi. “Hoàng thúc tuy rằng thích nam sắc, nhưng đây là lần đầu tiên động tâm như vậy!” Long Ngự Thiên vừa nói vừa nhìn về phía Lý Lạc Hành đang thở dài: “Phu quân, thẳng thắn mà nói chúng ta đang làm chuyện tốt, thúc đẩy một cặp long phượng đẹp đôi a~ Như thế nào?”

Lý Lạc Hành từ chối cho ý kiến, trừng mắt nhìn hắn.

“Coi như nối dây tơ hồng đi!” Long Ngự Thiên giật giật áo hắn.

“Người nghĩ chúng ta có thể làm mai sao...” Lý Lạc Hành lắc đầu.

Long Ngự Thiên dựa vào lòng Lý Lạc Hành: “Phu quân ~ quân tử hữu thành nhân chi mỹ(5)~”

...Khoảnh khắc sau ...

“Người, người thế nào nói ra câu từ văn nhã!!!!”

Lý Lạc Hành kỳ quái kêu, không tin được thanh âm! Xem ra, dù cho bán đi sĩ diện của Khổng Tử, việc này hắn cũng phải giúp! Nam Môn huynh... Tha thứ cho ta... Ta thật lòng không cố ý hại người... Chỉ là, có một Thiên nhi như họa hại tinh bên cạnh... Nói không chừng cũng là hạnh phúc... Không biết chừng ni...

~Hạ hồi phân giải

~~~~~

(1): bộ sách

(2): cái khó ló cái khôn

(3): nguyên văn là “Đạp phá thiết hài vô mịch xử. Đắc lai toàn bất phí công phu.”

(4): cao thâm khó lường

(5): quân tử giúp người hoàn thành ước vọng (cái nì không chắc lắm =.=)

11. Chương 10

Nam Môn Hạo Nhiên đuổi theo Long Khải Doanh, lúc gần đến nơi Long Khải Doanh đột ngột thả người, vững vàng đứng lại!! Nam Môn Hạo Nhiên đang theo đà không kịp hãm lại, ngay cả lên tiếng cảnh báo cũng đều không kịp nốt, hoàn toàn lao vào lòng Long Khải Doanh!!!

Long Khải Doanh một tiếng kinh hô cũng không có, ngược lại cười tươi, ôm Nam Môn Hạo Nhiên: “Bảo bối! Thật nghe lời a~ ta nên gọi người cái gì ni?”

Nam Môn Hạo Nhiên dùng hết khí lực giãy giụa thoát khỏi Long Khải Doanh, nhất hồi thở dốc! Long Khải Doanh tuy đáng về tiệm nhu(1), nhưng khí lực thật kinh người, hại hắn thiếu chút nữa đã bị khảm vào bờ ngực tình tểm áp kia!

“Buông, buông ra!! Ta là Nam Môn Hạo Nhiên! Không được gọi ta là bảo bối!!!”

“Ha ha~ người xấu hổ a! Hảo khả ái!” Long Khải Doanh mặc hắn thoát thân, đôi mắt lấp lánh khe khẽ chuyển, nhẹ nhàng cười nói. Người kia thật đúng là... càng ngày càng khả ái! Thật muốn đem đi ăn quá đi...

Không biết tình cảnh nguy hiểm của mình, Nam Môn Hạo Nhiên không sợ chết gào: “Ai xấu hổ!! Nói về khả ái... phải dành cho người mới đúng!”

“Cảm tạ khen ngợi.” Long Khải Doanh thản nhiên cười. Nam Môn Hạo Nhiên, chịu không nổi sự vô sỉ của hắn, chỉ muốn chui tọt xuống hố!

Long Khải Doanh định mở miệng nói, nhưng cách đó không xa mơ hồ truyền đến tiếng người, hắn lập tức nghiêm túc, nhìn thẳng về phía trước, phân phó Nam Môn Hạo Nhiên còn đang ai oán: “Bọn họ tới. Tổng cộng bảy, ta bốn người ba.”

“Dựa vào cái gì?!” Nam Môn Hạo Nhiên bắt mồm phản bác: “Ta bốn người ba!!”. Tiểu tử này toàn bộ đã quên, trước đây chỉ cần đánh nhau, hắn chắc chắn đứng một bên hóng mát, trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi. Lần này dĩ nhiên kiệt lực lao động!!! Chỉ một lí do duy nhất, Nam Môn Hạo Nhiên căn bản vô pháp tưởng tượng nước da hoàn mỹ của Long Khải Doanh lưu lại mấy may vết thương nào!!

Hạnh nhân khe khẽ chuyển, cảm nhận được ý quan tâm ẩn giấu của Nam Môn Hạo Nhiên, Long Khải Doanh trong lòng ấm áp, khoe miệng vẽ nên nụ cười kinh diễm.

Nam Môn Hạo Nhiên hoàn toàn bị sắc đẹp tựa thiên tiên kia bắt làm tù binh, tình nguyện chìm đắm trong cơn say nơi mỹ lệ phù dung! Long Khải Doanh nhìn vẻ mặt hắn ngây ngốc, phát hiện bản thân vừa thất thố, giận tái mặt, ném cho hắn một câu: “Đi mau!” rồi phi thân nghênh địch.

Nam Môn Hạo Nhiên thấy thế, vội vàng tỉnh lại, bám sát phía sau!!

Kỳ thực, hai người bọn họ đối phó bảy kẻ quấy nhiễu, quả thực dễ như trở bàn tay... nếu như được trong người Nam Môn Hạo Nhiên không nhầm đúng lúc này phát tác...

Long Khải Doanh liếc mắt thấy Nam Môn Hạo Nhiên đột nhiên khựng lại, nhất định sẽ bị chém trúng!! Không lưỡng lự, Long Khải Doanh phi đến, huy chưởng làm lệch lưỡi dao sắc bén, kéo Nam Môn Hạo Nhiên tựa vào lòng, lo lắng hỏi: “Người làm sao vậy?!”

Nam Môn Hạo Nhiên vô lực mặc Long Khải Doanh ôm lấy, hung hăng trừng mắt nhìn dung nhan mỹ lệ, nghiêng răng nghiêng lợi trả lời: “Là do ai chứ?!! Thể lực của ta đột ngột biến mất toàn bộ!!!”

“Thì ra là thế, được này là nhuyển kính tán a!” Long Khải Doanh một điểm hối lỗi cũng không có, nghiêm túc bình được, tựa hồ mang theo vị đạo kiêu ngạo...

Nam Môn Hạo Nhiên chân chính cảm nhận được vì sao Lý Lạc Hành tình nguyện té xỉu cũng không nguyện tranh luận với Long Ngự Thiên! Thực sự, thực sự sẽ bị làm cho tức chết!!!!

Long Khải Doanh nhìn về phía truy binh, đột nhiên bế Nam Môn Hạo Nhiên lên, nhún người nhảy lên tiến vào sâu trong rừng!!

“Làm, làm cái gì?!” Nam Môn Hạo Nhiên sợ hãi kêu! Hắn thà bị loạn đao chém chết, cũng không tưởng tượng ra bị một người nhỏ bé hơn mình bế a~ hơn nữa hắn hoàn toàn bị động, không thể chống cự!!

“An tĩnh!” Long Khải Doanh phủi chiếc lá rơi trên vai Nam Môn Hạo Nhiên, khe quát: “Ta phải nhanh chóng ghi lại phản ứng của được, người nên ngoan ngoãn phối hợp một chút đi!”

“Người—” Nam Môn Hạo Nhiên đang muốn la âm lên, chợt mọi thanh âm đều bị đôi môi phẳng phát hương thơm của Long Khải Doanh phong tỏa...

Người... nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của... lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn...

Nam Môn Hạo Nhiên thầm mắng, vô lực đẩy Long Khải Doanh, không thể làm gì khác hơn là mặc hấn trên người mình thí nghiệm, mặc hấn sờ loạn a

~“Thực sự là, cuối cùng là ta phải động tay động chân...” Long Ngự Thiên một cước đá địch nhân, chu cái miệng nhỏ nhắn, bất mãn oán giận. Lý Lạc Hành bước qua mấy kẻ bại tướng, chạy đến bên người Long Ngự Thiên, trách nhẹ người đang âm ức: “Thiên nhi! Người nói vậy là không được, dù gì bọn họ cũng đã hạ năm người!”

“Ta biết!” Long Ngự Thiên khoát khoát tay. Đột nhiên nở nụ cười gian xảo: “Ha ha~ thế nên chúng ta phải báo đáp, nhanh chóng tác hợp a~”

Cái gì biết ân báo đáp? Lý Lạc Hành trong lòng thầm than, người căn bản là lấy oán trả ơn mà...

Tựa hồ đoán được suy nghĩ của Lý Lạc Hành, Long Ngự Thiên xảo nịnh, xấu xa cười: “Phu quân không thấy bọn họ lương tình tương duyệt...”

“Chỗ nào? Ta thế nào một điểm đều nhìn không ra?” Lý Lạc Hành nhú mày.

Long Ngự Thiên bực bội đập một cước lên cành cây gần đó, mắng: “Đầu gỗ đáng giận! Ta nhất định phải đá cho người hiểu!”

“Người đừng có chỉ cây dâu mà mắng cây hòe.” Lý Lạc Hành cười cười, vòng tay ôm Long Ngự Thiên: “Việc này ta sẽ giúp người sau. Bất quá... hiện tại... người xem chúng ta có nên xét hỏi lũ người này... báo thù cho nàng...”

Nghe giọng Lý Lạc Hành trầm xuống, Long Ngự Thiên vội vàng xoay người ôm lấy hấn, vừa nhẹ nhàng vỗ về thân thể đang khẽ run lên của hấn, vừa ôn nhu an ủi: “Phu quân... có ta ở đây... Chúng ta cùng nhau vì nàng báo thù... Nàng ở chốn hoàng tuyền biết... nhất định yên lòng...”

“Ân.” Lý Lạc Hành ổn định quyết tâm, vết thương chưa lành trên cơ thể, bắt đầu đau nhức! Hấn chống đỡ được đến bây giờ, thực sự là vi nan...

Long Ngự Thiên không đành lòng nhìn Lý Lạc Hành gắng gượng, len lén điểm thủy huyết của hấn. Lý Lạc Hành ngã vào lòng Long Ngự Thiên. Lắng nghe hơi thở ổn định của hấn, Long Ngự Thiên nhẹ nhàng hôn lên môi hấn...

Thực sự là... hỏa nhiệt giữa bọn họ còn không có ni...

Miệng có chút đắng, nhưng trong đắng lại có một tia ngọt vậy...

~~Nam Môn Hạo Nhiên không biết kiếp trước đã đắc tội gì, mà kiếp này lại rơi vào hoàn cảnh như vậy thê lương!!!

Người ta một ngày ba bữa cơm, còn hấn là được!!! Long Khải Doanh có còn xem hấn là con người, cho rằng hấn là thần tiên hấp thụ thiên địa tinh hoa chắc?!! Với tình cảnh hấn bị bỏ đói vài ngày nay thật đúng là không sai biệt lắm...

“Cơm! Cho ta cơm!!!” Bao tử phối hợp với tiếng gào ai oán của Nam Môn Hạo Nhiên nỗ lực réo ọt ọt. Nhưng Long Khải Doanh bất vi sở động, đưa bát thuốc trong tay đến. Nam Môn Hạo Nhiên nhìn nước thuốc đen ngòm mà sinh khí, giờ tay muốn hất đổ, lại bị Long Khải Doanh sớm có sở liệu vọt người né tránh!

“Ta không uống! Trừ phi cho ta ăn cơm!” Nam Môn Hạo Nhiên giận dỗi lui vào trong giường! Hấn đường đường nhị phẩm, vậy mà vì một bát cơm mà hao tổn sức lực đến vậy! Nếu nói ra, ngay tên khát cái cũng cười vào mặt hấn a

~Long Khải Doanh hạnh nhân hàm tiểu, ôn nhu khuyên nhủ: “Ngoan... Người chịu khó uống đi. Chờ ta tìm ra được hiệu, người có thể ăn, nếu không sẽ cản trở được lực.”

“Người—” Nam Môn Hạo Nhiên cho đến bây giờ chưa từng thấy qua người nào có lòng dạ thâm độc như thế! Thực sự là so với Long Ngự Thiên chỉ có hơn chứ không kém!! Hấn không cho ta ăn thì chớ còn đem ta ra làm vật thí nghiệm!!

“Thiên hạ tối độc chính là người!!”

“Đừng nói như vậy. Người xem Lý Lạc Hành cũng uống thuốc mà? Hẳn khả một câu oán giận cũng không có!” Long Khải Doanh cười tươi chỉ Lý Lạc Hành ngồi dựa bên giường, đang được Long Ngự Thiên chăm sóc.

“Đừng so sánh hần với ta!” Nam Môn Hạo Nhiên nghe vậy càng thêm tức: “Hần là vì chữa bệnh!” Huống hồ, còn có Long Ngự Thiên ân cần che chở, còn bản thân ta thì... thảm a

~Thấy bầu không khí giữa hai người càng ngày càng căng thẳng, Lý Lạc Hành cười khổ, hảo tâm giải vây: “Được rồi, việc thẩm tra thế nào rồi?”

Nam Môn Hạo Nhiên tức giận đến mức mặt cắt không còn chút máu, hữu khí vô lực hồi đáp: “Người yên tâm, có Vương gia ‘khoản đãi’, ta bảo chứng không bao lâu nữa bọn chúng biết cái gì cũng khai hết.” Long Khải Doanh cười ngắt lời: “Đừng ngại, hần không được, còn có ta ni. Ta có không ít hảo được khiến bọn chúng tình nguyện mở miệng hơn là ném thử...”

“Ta van người...” Nam Môn Hạo Nhiên hung hăng trừng mắt liếc hần: “Chúng ta muốn lưu người sống.”

“Ý người là gì?” Long Khải Doanh mị nhãn nheo lại, ngữ khí có điểm nguy hiểm, nhưng Nam Môn Hạo Nhiên thấy chết không sờn trả lời: “Rơi vào tay người, có ta làm chứng, không chết hần thì cũng sống đỡ chết đỡ!!!”

“Thật vậy?” Long Khải Doanh cười tươi, ngón tay ngọc ngà di di trên ngực Nam Môn Hạo Nhiên, mẫn ý siết chặt thân thể của hần: “Xem ra, ta đối với người quá khách khí...”

Trái với lễ chó nhìn(2)! Lý Lạc Hành nhắc nhở bản thân, lòng thầm mong không nên xảy ra chuyện bất hảo, quay đầu nhìn thấy vẻ mặt khoái trá của Long Ngự Thiên!!

“Phu quân!!” Long Ngự Thiên hoan hô một tiếng, nhào vào người Lý Lạc Hành, làm y ngã xuống giường!

“Uy! Không được diễn xuân cung hí trong nhà ta.” Long Khải Doanh thiêu thiêu mi, giả vờ chính kinh(3) nói.

Long Ngự Thiên căn bản không để ý tới hần, tranh công thỉnh phần thưởng nằm trên người Lý Lạc Hành cười: “Phu quân! Ta hỏi ra rồi!! Nữ nhân kia là thiếp của thôn trưởng Thiện gia thôn. Trước đây chẳng phải có một chuyện quan ngân bị cướp tại vùng gần Thiện gia thôn? Thôn trưởng nghe nói cũng tham dự trong đó! Vì bị quan binh tra xét, dám thủ phạm trước khi chạy trốn đã giấu bạc đi! Hiện tại tin đồn lắng xuống, chúng quay về lấy bạc, nhưng phát hiện bạc sớm không còn tại nơi cất giấu năm đó!! Vì vậy mới bức vắn gia đình thôn trưởng Thiện gia thôn! Kết quả thôn trưởng chết không chịu tiết lộ, bọn chúng liền đem toàn gia trên trên dưới hai mươi bảy mạng người giết sạch! Chỉ có mỗi nữ nhân kia trốn thoát!”

Nói xong một hơi, Long Ngự Thiên uống một ngụm trà lớn. Thật khô họng quá a

~“Chờ một chút!” Lý Lạc Hành chăm chú nghe, đột nhiên phát hiện một điểm kỳ hoặc: “Người còn nhớ rõ kẻ đã dả thương người nói gì không? Hần cánh nhiên thừa nhận giết nữ nhân kia!”

“Hay hần nghĩ người là người của Thiện gia thôn ni.” Long Ngự Thiên phân tích. Lý Lạc Hành lắc đầu, nói: “Thiên nhi, người còn nhớ không? Y phục của nữ nhân kia, tuyệt không hề thua kém người! Một người ra sức giấu diếm của cải, hơn nữa chỉ là thôn trưởng của một tiểu thôn, lại cho tiểu thiếp ăn mặc tốt như vậy?”

“Thế nhưng...” Long Ngự Thiên cũng bắt đầu hoài nghi: “Đám kia không có khả năng dám nói dối a!”

“Thiên nhi!” Lý Lạc Hành xâu chuỗi tất cả các sự việc: “Kẻ dả thương người có trong bọn chúng?!”

“A!” Long Ngự Thiên lập tức hiểu ra: “Không! Hần không có!”

“Có thể chứ... ..” Lý Lạc Hành gạt đầu, lấy ra hộp gỗ thu được ở ám các. Nam Môn Hạo Nhiên hiểu kỳ, vội vã giục Lý Lạc Hành mở ra!!

Trước mắt bao người, Lý Lạc Hành từ từ mở hộp gỗ...

“A!!” Hoàn toàn không ngờ đến, bên trong là một bức họa ó vàng!!!

Long Ngự Thiên mở cuộn giấy, đó là bức tranh một mỹ nữ có đôi mắt sáng biết cười!! Một điểm hồn nhiên, một điểm linh tú, thập phần sinh động! Lý Lạc Hành cùng Long Ngự Thiên nhận ra, người trong tranh chính là nữ nhân bị Lý Lạc Hành đâm chết!

“Thế này là thế nào?!” Long Ngự Thiên ném bức tranh xuống, ảo não. Lý Lạc Hành rời mắt khỏi bức họa, khe khẽ thở dài.

“Phu quân?” Long Ngự Thiên bất an kéo Lý Lạc Hành, người sau hít sâu một hơi, ngừng một lát, nói: “Sườn núi năm bộ! Mau! Đến chậm sẽ nhượng hấn đoạt được bạc, bỏ trốn!!”

Long Khải Doanh nhàn nhạt cười, vọt người ra bên ngoài gọi đến hai con ngựa: “Vây đi thôi. Còn chờ cái gì?”

Long Ngự Thiên gật đầu, ôm Lý Lạc Hành lập tức leo lên ngựa.

Nam Môn Hạo Nhiên nóng lòng muốn đi theo, nhưng đứng lên liền ngã xuống giường! Ba ngày không ăn, hấn thế nào còn khí lực?!! Long Khải Doanh cười tươi: “Người không muốn đi? Chúng ta đi trước a~”

“Phi! Ta đứng còn không nổi!!!” Nam Môn Hạo Nhiên ảo não mắng!

“Muốn ta giúp người?” Long Khải Doanh mỉa mai khê chuyển, cười hỏi.

“Đúng. Người tha mãn?” Nam Môn Hạo Nhiên thật sự muốn biết, sợ dĩ không thể không nói chịu phục cúi đầu. Long Khải Doanh sớm đã sở liệu tất cả, vậy nên mới chỉ có hai con ngựa. Nhìn vẻ mặt không cam lòng nhận thức của Nam Môn Hạo Nhiên, khóe miệng Long Khải Doanh vẽ nên một nụ cười! Xoay người lên ngựa, một tay hãm trụ Nam Môn Hạo Nhiên đang giãy dụa, một tay giơ roi giục ngựa đuổi theo Lý Lạc Hành!!

“Đáng hận!”... tiếng chửi rủa của Nam Môn Hạo Nhiên loáng thoáng trong gió, không biết có phải bị gió xuy tán mà nghe có chút bất đắc dĩ, có chút buông trôi...

“Giá—!!” Nghe tiếng quát của Long Ngự Thiên, ngựa phóng túc, hướng sườn núi năm bộ phi nước đại!

“Uy! Chậm một chút được không! Ta cũng không phải cản người đi đầu thai...” Nam Môn Hạo Nhiên rốt cục cũng chịu ngồi yên tại chỗ Long Khải Doanh ban tặng, nếm thử tư vị say ngựa. Miễn cưỡng đè nén cảm giác muốn nôn, hấn bắt mãn la lên. Long Khải Doanh nghe vậy, cười cười kéo giây cương, giữ khoảng cách cố định với Long Ngự Thiên. Nhưng không biết có phải Nam Môn Hạo Nhiên quá đói bụng nên xấu tính, oán giận nói: “Uy! Người kỹ thuật kém thì để ta a~ Khoảng cách như vậy, trò hay nhìn không thấy người tiếp viện thế nào?!”

“...” Long Khải Doanh thiêu thiêu mi, khóe miệng nở nụ cười nhạt: “Nam Môn Hạo Nhiên, nhìn người tinh lực dư thừa như vậy, có lẽ ba ngày nữa không ăn cũng sẽ không có vấn đề, ta có thể yên tâm tiếp tục thí nghiệm!”

“Cái gì?! Ý người là... người vốn đã dự định buông tha ta?!”

“Hiện tại không a~”

“Người—” Nam Môn Hạo Nhiên khí tuyệt, thiếu chút nữa ngã từ trên lưng ngựa xuống, may mà Long Khải Doanh tay mắt nhanh nhạy, vững vàng chế trụ thất lưng của hấn, nên mới không xảy ra bị kịch.

Long Ngự Thiên giục ngựa, thi thoảng quay đầu lại nhìn Long Khải Doanh có đuổi kịp, đúng lúc chứng kiến được màn ám muội vừa nãy, hưng phấn kêu Lý Lạc Hành: “Phu quân! Mau nhìn! Ta đã nói bọn họ lưỡng tình tương duyệt... Không thêm chú ý, ngay phía sau chúng ta đại diễn ân ái!”

Lý Lạc Hành lên tiếng hồi đáp, minh bạch cảnh tượng đó có rửa bằng nước Hoàng Hà cũng không thể tẩy sạch, cảm khái gật đầu phụ họa: “Thật nghĩ không ra... Nam Môn huynh rơi vào tay giặc nhanh như vậy...”

Nếu Nam Môn Hạo Nhiên nghe được đối thoại của bọn họ lúc này, có lẽ muốn chết quách đi để được thanh thản...

Mỗi người một suy nghĩ, chẳng mấy chốc đã nhìn thấy sườn núi dốc phía trước, ngựa không thể đi lên! Long Ngự Thiên liếc mắt lắc đầu, xoay người xuống ngựa, sau đó đỡ Lý Lạc Hành. Nam Môn Hạo Nhiên được Long Khải Doanh “chăm sóc”, nâng hạ xuống ngựa, chạy đến bên hai người.

“Người đâu?” Nhìn sườn núi cao cao, Nam Môn Hạo Nhiên cảm thấy kỳ quái, hỏi.

“Đã đi hoặc chưa đến.” Lý Lạc Hành để Long Ngự Thiên dìu, nhàn nhạt trả lời.

“Là chưa đến.” Long Ngự Thiên nghiêng tai, lắng lắng nghe tiếng gió, đột nhiên cao thâm khó dò khẳng định. Long Khải Doanh cùng sắc diện với hắn, nhếch miệng cười: “Hơn nữa sắp đến a...”

Nam Môn Hạo Nhiên cố sức lắng nghe, ảo não chịu thua: “Ta cái gì cũng nghe không thấy, ngoại trừ cái bao tử đang càu nhàu này...”

Long Khải Doanh dường như quên mất hắn là tác nhân gây hại, vẻ mặt đồng tình an ủi: “Quên đi, công lực của ngươi không bằng chúng ta...”

“Ngươi—” Nam Môn Hạo Nhiên đang muốn phản bác nhưng bị Long Ngự Thiên ngắt lời: “Đến...”

“Trốn đi!” Lý Lạc Hành thấp giọng phân phó, Long Ngự Thiên thấp giọng nhìn hắn một cái, nhưng vẫn nghe theo, tựa như hắn đối Lý Lạc Hành tin tưởng vô điều kiện. Long Ngự Thiên và Long Khải Doanh lần lượt bảo hộ Lý Lạc Hành cùng Nam Môn Hạo Nhiên nhảy vào rừng cây, bình trụ hô hấp, yên lặng chờ đợi thủ phạm.

Tiếng vó ngựa rung chuyển, kẻ đã thương Long Ngự Thiên bộ dạng vội vã, cặp mắt hốt nhiên lóe ánh quang, xác định xung quanh không có người lạ, xoay người xuống mã, ba bước rồi tiến thêm hai bước, hướng một gò đất bình thường chạy đến.

Im lặng chờ đợi đến khi nam nhân đào đất, Lý Lạc Hành hướng mắt nhìn Long Ngự Thiên, người sau gạt đầu, cùng Long Khải Doanh phi thân ra, ngăn chặn đường rút lui của kẻ kia!!

“Ai?!” Nam nhân cả kinh, định phản kháng, nhưng Long Ngự Thiên phối hợp với Long Khải Doanh thiên y vô phòng(5), vững vàng chế trụ nam nhân!! Nam Môn Hạo Nhiên lúc này mới lộ diện thân. Bốn người vây quanh nam nhân, hắn đứng trước hổ, lạnh lùng nhìn: “Các ngươi muốn làm gì? Coi thường vương pháp?!”

“Chúng ta không may chính là vương pháp a~” Long Ngự Thiên cùng Long Khải Doanh nhìn nhau cười cười, không chút chần chờ, không chút khoa trương trả lời.

“Các ngươi —” nam nhân định nói, nhưng bị thanh âm hàn lãnh vô tình của Lý Lạc Hành cắt đứt!

“Nữ nhân kia là do ngươi giết... đúng hay không?” Là câu hỏi, nhưng khẩu khí khẳng định chắc chắn.

“Uy! Tử tử tài! Nói phải có chứng cứ a! Ngươi dựa vào cái gì...”

“Ngươi là một trong những người năm ấy tham gia cướp quan ngân.” Lý Lạc Hành nhẹ nhàng vịn vào vai Long Ngự Thiên, cảm giác khí lực đang cuộn cuộn dâng trào trong cơ thể: “Số quan ngân sau đó bị chôn giấu, quả thật do thôn trưởng trông coi, nhưng lần này quay về tìm bạc hoàn toàn biến mất, tất cả vô cùng sưng sốt. Chuyện này có hai người biết rõ ràng...”

Lý Lạc Hành ngừng một chút, hít sâu: “Đó chính là Vương Huệ Thục, và ngươi là kẻ giết dây nàng lén lút lấy cắp bạc.”

“Ngươi dựa vào cái gì—”

“Vương Huệ Thục bất quá chỉ là một người thiếp của thôn trưởng. Nàng tuy xinh đẹp, nhưng không có địa vị nên bất mãn với số phận. Còn ngươi để độc chiếm bạc, bày mưu mượn tay người sớm tối cận kề thôn trưởng hạ thủ nên mới chọn nàng!”

Lý Lạc Hành thống khổ nhìn hố đất xám bạc được đào xới, ngữ khí trở trở nên day dứt thấm thiết, vì một nữ nhân bất hạnh, vì một mối tình gian dối.

“Nàng yêu ngươi, nguyện ý vì ngươi làm mọi chuyện, nàng tin lời thề non hẹn biển của ngươi... Ngươi với sự trợ giúp của nàng đã đưa bạc đi trong đêm. Sau đó để tránh hiềm nghi, ngươi giả vờ kiên nhẫn cùng đồng

bọn đột rất nhiều năm, cho đến khi phong thanh không còn, quay về tìm bạc thì bạc đã biến mất! Để người chịu tội thay, người giết sạch gia đình thôn trường, ngay cả Vương Huệ Thục cũng không tha nhưng nàng ngày ấy may mắn chạy thoát! Vì vậy, người trăm phương ngàn kế đuổi theo nàng, truy sát nàng, cuối cùng nàng bị ta... bị ta...”

Long Ngự Thiên đỡ Lý Lạc Hành, tia nhìn ôn nhu ngăn không để hắn nói tiếp.

Nam nhân si đàn ngồi bệt xuống đất, một lát ngẩng đầu: “Người... làm sao biết...”

Lý Lạc Hành lạnh lùng cười: “Ngoài di ngôn của nàng, còn có một đầu mối quan trọng, chính là bức họa của nàng người cẩn thận cất giấu...”

Nam nhân im lặng, ngẩng đầu nhìn trời xanh, thoát thấy hắn già đi rất nhiều: “Nếu như nàng không phản đối ta giết toàn bộ gia đình lão đại... Nếu như nàng nghe ta nói... Nếu như nàng... Nếu như...”

Nở nụ cười, nam nhân lẳng lẳng nhìn Lý Lạc Hành, dường như xuyên thấu người hắn, thì thào: “Có thể người không tin... nhưng ta yêu nàng... Ít nhất, thực sự đã yêu...”

Trong khoảnh khắc ấy, không gian chìm vào im lặng, chỉ có gió ***g lộng thổi, cuốn theo bụi đất mịn mờ...

~~Án tử do Nam Môn Hạo Nhiên “hiệp trợ” huyện lệnh kết thúc, bạc được hoàn trả quốc khố. Công việc xong xuôi đầu vào đây, mọi người cuối cùng cũng có thể tề tụ trong phòng, nhẹ nhõm nhâm nhi chén trà...

Vẫn thanh âm trầm thấp, Long Ngự Thiên đột ngột hỏi: “Người kia luôn miệng thừa nhận giết Vương Huệ Thục, là do sâu tận đáy lòng không thể quên nàng?”

Nam Môn Hạo Nhiên vất vả lắm mới được ăn no bụng, dừng dừng trả lời: “Thế nào? Người vẫn hoài nghi nữ nhân kia do phu quân người giết?”

Lý Lạc Hành khựng người, thần sắc có chút tái nhợt. Long Khải Doanh nhấp ngụm trà, nhàn nhã nói: “Nữ nhân kia chết hơn bảy ngày?”

“Không có.” Long Ngự Thiên thấy hắn mở miệng, vội vã tiếp lời!

“Vậy...” Long Khải Doanh ung dung buông chén trà: “Hay để ta tra một chút nguyên nhân xác thực dẫn đến cái chết của nàng...”

“Thế nào?!” Long Ngự Thiên không đợi Long Khải Doanh nói xong, kéo Lý Lạc Hành vội vã hỏi. Long Khải Doanh liếc mắt nhìn tiểu chủ của mình, thi hành truyền âm nhập mật nói riêng với hắn: “Lần này người nợ ta, đừng có quên!”

Nói xong, Long Khải Doanh nhìn Nam Môn Hạo Nhiên vẻ mặt chờ đợi hứng thú cùng Lý Lạc Hành đang cắn cắn môi, nhàn nhạt cười: “Lý Lạc Hành, người không dám trộm tìm nàng, tìm nàng nằm bên phải...” (đừng hỏi, có sao thì biên tập vậy a~)

“Vạn tuế!!!” Long Ngự Thiên reo lên mừng rỡ, nhào vào lòng Lý Lạc Hành đang ngây ngốc! Lý Lạc Hành vuốt lọn tóc dài đen mềm của Long Ngự Thiên, run rẩy truy vấn: “Nhưng... chẳng phải... Thiên nhi đã đâm loạn hết...”

“Cũng không phải. Nữ nhân kia đã chết trước khi hắn đâm.” Long Khải Doanh cười giải thích. Nam Môn Hạo Nhiên nghe từ này đến giờ vẫn ù ù cạc cạc, nhện không được hỏi: “Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?!”

Long Khải Doanh nhìn hắn một cái, hiểu không thể úp úp mở mở mãi, bật cười: “Nàng đã sớm bị người hạ độc, lúc Lý Lạc Hành đâm thì nàng chưa chết, nhưng ngay sau đó độc phát, nàng vừa mới chết, Tiểu Thiên liền đâm nàng, dĩ nhiên là đâm người chết a~”

“Thật ư...” Lý Lạc Hành không dám tin ngẩng đầu...

“Chúng ta không sát nhân!!!” Long Ngự Thiên hân hoan.

Lý Lạc Hành cùng Long Ngự Thiên kích động nhìn nhau đắm đuối, hồi lâu không nói gì...

Ngoài phòng gió nhẹ thổi, vạt áo người tung bay như cùng reo vui...

(1): nhỏ nhắn mềm mại

(2): nguyên gốc là “phi lễ thị vật”, trích trong Chủ trương “Khắc kỷ phục lễ” (sửa mình theo lễ) của Nho giáo:

Phi lễ thị vật, phi lễ vật thính, phi lễ vật ngôn, phi lễ vật động.

Trái với lễ chớ nhìn, trái với lễ chớ nghe, trái với lễ chớ nói, trái với lễ chớ làm.

Nói một cách dân dã, đơn giản là nhắm mắt, bịt tai, ngậm miệng, bó tay.

(3): đứng đắn, đoan trang

12. Chương 11

Dường như vì vụ án trọng yếu liên quan đến Lý Lạc Hành được giải quyết xong xuôi, Long Khải Doanh cho phép bản thân lười biếng mấy ngày nay, số lần ép Nam Môn Hạo Nhiên uống được càng ngày càng thưa... Nam Môn Hạo Nhiên nhàn hạ đến phát ngấy ngồi phịch trước cửa sổ, tâm tư an tĩnh lại, thực sự không thể nào thích ứng... Không được! Đột nhiên, Nam Môn Hạo Nhiên hăng hái nhảy dựng lên, lao ra khỏi phòng!

Lý Lạc Hành bước vào bị hấn làm cho hoảng sợ, đang đứng vững suýt nữa té ngã! Nhưng, một cánh tay từ phía sau vòng qua thắt lưng y, ngăn trở bị kịch, liền ngay sau đó giọng nói bất mãn của Long Ngự Thiên vang lên: “Nam Môn Hạo Nhiên! Nếu người muốn đi đâu thai thì cứ việc, đừng đem người khác theo cùng!!”

Nam Môn Hạo Nhiên không tranh cãi với Long Ngự Thiên, thần sắc quái dị nhìn chằm chằm Lý Lạc Hành! Lý Lạc Hành cười khổ: “Nam Môn huynh? Trên mặt tại hạ có gì sao...?”

“Uy! Người không phải thấy phu quân ta tuần mỹ, muốn đoạt của ta chứ?!” Long Ngự Thiên nhăn đôi mày thanh tú tựa trăng, trầm trầm hỏi, ánh mắt rõ ràng là đang toát ra thần khí, cứ thử nói “Đúng” xem, ta sẽ xử người!

Nam Môn Hạo Nhiên hoảng loạn mở to mắt, ta van người ~ cướp người của Long Ngự Thiên ư? Hấn chẳng ngu dại đến mức tự đào mồ chôn thân! Một lần nữa không sợ chết nhìn Lý Lạc Hành từ đầu đến chân, Nam Môn Hạo Nhiên cảm khái thở dài: “Ai— từ khi nào người đi vào khuôn khổ như thế a~” Nói xong liền vội vàng vàng phóng ra ngoài!

“Hấn đang nói cái gì?” Long Ngự Thiên nhìn Lý Lạc Hành, kỳ quái hỏi.

“Không biết... ..” Người kia vẻ mặt cũng mờ mịt. Long Ngự Thiên đường đường chính chính kết luận: “Chắc là do tác dụng của loại được quái dị kia! Được rồi, mặc kệ hấn, chúng ta thừa lúc hấn vắng mặt...”

“Thực sự muốn vậy sao?” Lý Lạc Hành liếc nhìn bốn phía, có chút do dự... “Đương nhiên!” Long Ngự Thiên lập tức cướp lời, tiến đến thư bàn của Nam Môn Hạo Nhiên, lục lọi đưa xấp giấy cho Lý Lạc Hành: “Phu quân? Cái này được không?!” Lý Lạc Hành thở dài một hơi, từ tốn đón nhận.

Nhìn qua một lần hành thư tràn đầy khí thế của Nam Môn Hạo Nhiên, gật đầu: “Khả dĩ, chỉ cần xem qua chữ của hấn là ta có thể mô phỏng tám, chín phần...” Long Ngự Thiên nghe vậy, tự mãn cười: “Vậy y như kế hoạch, dùng chữ hấn để viết thư tình cho hoàng thúc a!”

“Nhưng... dù sao cũng bất hảo...” Lý Lạc Hành miết miết giấy, chột dạ. Long Ngự Thiên thấy hấn chưa lắm trợn muốn bỏ chạy, vội vã nói: “Không đúng! Chúng ta làm vậy là giúp bọn họ, một ngày nào đó bọn họ thế nào cũng cảm kích!!”

“Na...” Lý Lạc Hành như bị tẩy não, điểm điểm đầu: “Vậy bắt đầu đi.”

Long Ngự Thiên hạ giọng hoan hô, vén ống tay áo, cẩn thận tỉ mỉ vì Lý Lạc Hành đặt giấy, mài mực... Yên lặng nhìn mực trong nghiên mực càng ngày càng nhiều, Lý Lạc Hành thoáng sinh ảo giác, dường như mỗi giọt mực phảng phất tình cảm quyến luyến của Long Ngự Thiên dành cho hấn... Đậm sâu không bao giờ phai mờ...

“Phu quân?” Long Ngự Thiên khẽ gọi Lý Lạc Hành đang ngồi bất động. Hấn chợt giật mình tỉnh giấc, vội vã dứt bỏ ý nghĩ mềm mại tựa tơ lụa trong đầu, đề bút hoàn thư...

Lý Lạc Hành cái khác không dám nói, nhưng về học vấn không ai sánh bằng, đúng là cao thủ, một chỉ trong chốc lát, nét chữ đặc biệt của Nam Môn Hạo Nhiên đã nổi bật trên nền giấy trắng. Long Ngự Thiên không đợi mực khô, chồm người về phía trước xem thử: “Liều tháng ba... Cành mềm mại níu giữ tâm ta... Tâm ta quuyến luyến... Quuyến luyến không nguôi... Nào có thể cất nên lời... Chỉ biết chìm đắm trong hương nhạt... Phu quân?! Đây là cái gì a?!” Long Ngự Thiên càng xem càng cảm thấy khó hiểu.

“Thư tình a...” Lý Lạc Hành trừng mắt, chuẩn bị thu bút bị Long Ngự Thiên đề lại: “Không được, cái này cần bản không giống! Phải viết lại!”

“Nói bừa! Rõ ràng là tả pháp mẫu mực của tình thư trong Kinh thi*...” Lý Lạc Hành nhàu mày phản bác. Long Ngự Thiên vuốt tờ giấy một lần nữa, lạnh lạnh trả lời: “Người nói rất đúng, nhưng đó là viết cho người tám trăm năm trước đọc!!”

“Vậy làm sao bây giờ? Ta... ta chỉ biết mỗi loại này...”

“Không sao! Ta đọc, người viết!” Long Ngự Thiên vỗ vỗ ngực, mặt bày ra bộ dáng “cứ giao cho ta”, Lý Lạc Hành lắc đầu, đành nghe theo hần thôi a...

“Khụ khụ, lời mở đầu— Khải Doanh thân yêu của ta...”

“Ách...” Lý Lạc Hành ngừng bút, bất an hỏi: “Thiên nhi, như thế... khác gì nói trắng ra...”

“Không sao! Người tiếp tục viết đi!”

“Na... Được rồi... Người nói tiếp...”

“Ta rất thích người, tối tối đều mang theo nỗi nhớ nhưng đi vào giấc ngủ...”

“Cái này... Quên đi... Kế tiếp...”

“Nhìn người cười xinh đẹp đến vậy, ta thầm ước ao có thể ôm người vào lòng—” Long Ngự Thiên càng nói càng kích động, dường như đó chính là tình ý bị áp chế bấy lâu của bản thân... muốn mượn cơ hội này giải bày...

Lý Lạc Hành vừa lắc đầu ghi lại y nguyên, thư tình thế nào lại càng ngày càng trắng trợn thế này a...

“Tóm lại, ta yêu người... yêu không đến mức không lời nào có thể diễn tả...” Đôi mắt mị hoặc của Long Khải Doanh lóe tia cười, im lặng thưởng thức tình thư kí tên Nam Môn Hạo Nhiên, không biết vì sao, trong lòng ấm áp... Nụ cười châm biếm điểm nơi khóe miệng chẳng biết tự khi nào trở nên ngọt ngào... Nam nhân kia có thể có loại phong tình này? Nhìn hần thật không nghĩ đến... Ta đối với hần là dạng tình cảm gì ni? Nói cần hần làm vật thí nghiệm, nhưng không đành lòng cho hần uống quả dược... Tự chăm sóc hần, rồi lại bắt giấc bảo vệ... Thứ cảm tình này đối với ta quá mức lạ lẫm... Nhưng cảm giác tim đập dồn dập... có ý nghĩa cái gì ni... Do ngày hôm nay quá mệt mỏi? Mệt mỏi vì không muốn suy nghĩ quá nhiều... Mệt mỏi muốn tìm một nơi dừng chân... bỗng Nam Môn Hạo Nhiên bất ngờ xuất hiện... một mạch xông thẳng vào đáy lòng...

Long Khải Doanh nở nụ cười. Nhẹ nhàng. Và ấm áp như vật gió xuân...

“Ta đã về!” Đột nhiên, một thanh âm vang khiến Long Khải Doanh đang trầm tư giật mình hồi tỉnh. Bên ngoài, Lý Lạc Hành bị Long Ngự Thiên ép buộc nhìn lên.

“Người đi đâu?” Long Khải Doanh thần sắc vốn ôn nhu như nước, ngửi thấy hương son phảng phất trên người Nam Môn Hạo Nhiên, tối sầm lại!

“Ta đi Mãn Xuân lâu tìm cô nương~” Nam Môn Hạo Nhiên đang hí hửng khoe khoang, quay sang nhìn thấy gương mặt mĩ lệ Long Khải Doanh trở nên khác thường, đột nhiên câm lặng...

“...” Long Khải Doanh hung hăng trừng mắt nhìn Nam Môn Hạo Nhiên, cắn môi không nói lời nào xông ra ngoài!!! Khoảnh khắc Long Khải Doanh đi vượt qua, một giọt nước rất lạnh, rất lạnh đập vào khuôn mặt của Nam Môn Hạo Nhiên... liền như rơi thẳng vào trong lòng...

Nam Môn Hạo Nhiên khom lưng nhặt tờ giấy phát phơ cạnh chân... “Đây là thư tình hần viết cho ta?!” Nam Môn Hạo Nhiên kinh hoàng thốt lên!

Ngoài cửa sổ, Lý Lạc Hành cùng Long Ngự Thiên thiếu chút nữa té xuống! Người kia thực sự không nhận ra bút tích của bản thân?! Vì không ngờ nên bị nhiễu loạn... hay trong tiềm thức, hẳn mong Long Khải Doanh hữu tình...

“Cái này làm sao bây giờ?” Lý Lạc Hành bối rối nhìn Long Ngự Thiên, liền thấy phu nhân của mình cười âm hiểm: “Hắc hắc~ bức ta phải ra tay hạ thủ...”

“Đi!” Long Ngự Thiên kéo Lý Lạc Hành, nhắm hướng phố chợ chạy đi...

Kể từ chuyện lần trước, Nam Môn Hạo Nhiên hiển nhiên lễ độ hơn, không những không kêu la mà còn uống hết được Long Khải Doanh đưa cho! Nhưng thái độ của Long Khải Doanh thay đổi triệt để, không hề cười đùa với Nam Môn Hạo Nhiên, mỗi lần bỏ lại được lý cũng không để ý, đúng giờ đến thu bát, một câu cũng không nói với Nam Môn Hạo Nhiên!!

Lãnh chiến cứ như vậy diễn ra, gần ba ngày, càng lúc càng gắt gao...

Bất quá... hai người Lý Lạc Hành tuyệt không lo lắng, bởi vì...

“Nam Môn huynh...” Không đành lòng gọi Nam Môn Hạo Nhiên đang thất thần, Lý Lạc Hành có chút bồn chồn, cầm được đưa cho hắn. Mấy ngày nay, hồn Nam Môn Hạo Nhiên như bay đi mất, thường thường phóng mắt nhìn phía bên ngoài cửa sổ, tựa hồ mong đợi điều gì... Chờ nhưng không đến... Nguyên bản thân thể tuần láng đã tiêu tụy vài phần, đôi mắt tinh anh đầy tơ máu... ai nhìn thấy cũng xót xa...

“Uống được đi.” Sở dĩ, ta đây là giúp người, không phải hại người a... Lý Lạc Hành chốt dạ.

“Hắn không đến?” Nam Môn Hạo Nhiên ngẩng đầu, vô thần nhìn về phía Lý Lạc Hành, mỗi lần đều là Long Khải Doanh tự mình đưa đến, thế nào... Hiện tại ngay cả cho nhìn mặt hắn cũng keo kiệt?

“Ách... Hắn có việc nên nhờ ta...” Lý Lạc Hành đặt được xuống, lương tâm muốn hắn phải nói ra... nhưng... ta tất cả là muốn tốt cho người... Nam Môn huynh...

“Ta đã biết.” Nam Môn Hạo Nhiên cười khổ, không nghi ngờ uống một hơi cạn sạch! Nhưng thoáng nhìn...

“Lý Lạc Hành?! Sao lại chạy? Người bỏ cái gì vào được?!” Thấy Lý Lạc Hành đẩy cửa chạy mất, Nam Môn Hạo Nhiên cảm thấy không ổn, vừa muốn đứng dậy... nhưng bụng dưới đột nhiên khô nóng, thân thể chao đảo, liền quay trở về giường!!!

“Ô...” Nóng... Thân thể dường như bị thiêu cháy... Cảm giác rung động, rung động vô vấp từng đợt từng đợt... giống như... trúng xuân dược?!!

“Long. Ngự. Thiên...” Gào to mắng kẻ chủ mưu, Nam Môn Hạo Nhiên người mềm nhũn ngồi phịch xuống giường, thở phập phồng...

“Hoàng thúc— việc lớn không tốt!!!” Long Ngự Thiên đột nhiên chạy ào vào phòng Long Khải Doanh! Long Khải Doanh buông lược, vuốt tóc đen mềm chảy trên bờ vai, không lạnh không nhạt hỏi: “Trời sắp? Người cư nhiên dám quát ta?”

“Thực sự đã xảy ra chuyện!” Long Ngự Thiên cố ý nói to nhưng sau liền hạ giọng: “Nam, Nam Môn Hạo Nhiên, hắn, hắn...”

“Hắn làm sao?!” Long Khải Doanh khựng lại, tâm tư bỗng nháo loạn, kịch liệt nắm chặt hai vai Long Ngự Thiên: “Nói mau! Hắn làm sao?!” Tự mình bạch không nên để tâm đến vấn đề của người kia, nhưng Long gia có truyền thống đặc biệt— có thể lừa gạt mọi người, nhưng không thể dối gạt chính bản thân!! Hắn quan tâm y, cho dù một câu cũng không nói, nhưng trong lòng tình ý bủa giăng...

“Hắn uống được xong liền có phản ứng xấu...” Long Ngự Thiên cố gắng làm ra vẻ vô tội, lo lắng trả lời! Long Khải Doanh nghe xong, vội vã đến phòng Nam Môn Hạo Nhiên!

“Người đứng lại.” Thấy Long Ngự Thiên chuẩn bị chạy đi xem hí, Lý Lạc Hành hồi hã quát! “Vì sao...” Long Ngự Thiên chu môi, bất mãn hỏi. Lý Lạc Hành cười cười: “Trái lẽ... chờ xem a...”

“A...” Long Khải Doanh chạy ào vào phòng, thấy Nam Môn Hạo Nhiên sắc mặt ửng hồng, than nhuyền nằm trên giường! Tiến đến chạm nhẹ thì đôi mắt được phủ màn sương mỏng của Nam Môn Hạo Nhiên càng thêm mờ mịt, đôi môi diễm hồng vô lực hắt ra tia thở dốc...

“Là xuân được!” Long Khải Doanh liếc mắt đã nhìn ra! Vừa định đứng dậy tìm Long Ngự Thiên, vạt áo liền bị Nam Môn Hạo Nhiên nắm chặt!

“Doanh?” Dựa vào thể hương đặc biệt, Nam Môn Hạo Nhiên biết có người đến, giờ nhận ra mùi thảo dược thoảng thoảng, tinh thần càng trở nên náo loạn... “Không nên đi... Ta hảo khổ sở...”

Nếu không biết do xuân dược phát tác, Long Khải Doanh chắn chắn hoài nghi có hay không nghe nhầm! Hắn đây là... đang làm nũng?... Nhìn đôi môi mọng khát khao hé mở, trong sát na tâm tư bấy lâu trong lòng Long Khải Doanh chợt tiêu biến... Khóe miệng vẽ nên nụ cười mỉa mỉ, Long Khải Doanh ôm thân thể đang xao động của Nam Môn Hạo Nhiên vào lòng, phả hơi thở ấm áp vào đôi tai mẫn cảm, ánh mắt tràn ngập tiểu ý, hỏi: “Na... Người muốn ta giúp người thoải mái một chút?”

Thân thể không tự chủ được bèn run rẩy, Nam Môn Hạo Nhiên cố gắng níu giữ chút lí trí còn sót lại, giọng khàn khàn trả lời: “Khả dĩ nói... Ta vốn muốn ôm người... không phải là bị ôm...”

“Thế nhưng, rất đáng tiếc... Ta cũng có ý nghĩ giống người a...” Long Khải Doanh cười, ôn nhu đặt Nam Môn Hạo Nhiên nằm xuống... nói lỏng y phục...

“A... ..” Ngón tay của Long Khải Doanh chạm vào khiến thân thể run rẩy, Nam Môn Hạo Nhiên nheo mắt, thở hổn hển. Long Khải Doanh khẽ cười, dịu dàng hôn lên đôi môi đỏ mọng, đưa lưỡi cuốn lấy Nam Môn Hạo Nhiên. Không có chỗ trốn chạy, không đủ sức né tránh, không tồn tại ý muốn dứt bỏ. Say đắm vô vàn, và mê luyến triền miên. Bản năng nguyên thủy bị khuấy động, rạo rực tràn trề dòng nhựa xanh...

Nụ hôn của Long Khải Doanh chậm rãi di chuyển, dần dần xuống phía dưới, đi qua da thịt nóng rực của Nam Môn Hạo Nhiên. Từng tế bào nhỏ khao khát được chạm vào...

Khi khoang miệng ấm nóng vây phủ điểm đam hồng nhạy cảm tột cùng, thần kinh của Nam Môn Hạo Nhiên bị kích thích đến tột độ— “A...” Thanh âm bung ra, ngân cao tựa lông vũ phát bay. Tâm trí của Nam Môn Hạo Nhiên dường như phiêu du đến thế giới khác, tầm nhìn nhạt nhòa mờ ảo, chỉ có cảm quan nhạy cảm phi thường...

Đầu lưỡi trượt nhẹ, Long Khải Doanh dịu dàng vỗ về. Thân thể xôn xao, Nam Môn Hạo Nhiên nhip nhàng hồi đáp...

Đương khi yếu điểm căng tràn, thanh âm của Nam Môn Hạo Nhiên đột ngột tan vỡ. Đương khi Long Khải Doanh dẫn dắt, dục vọng như sóng vỗ tràn bờ... Nam Môn Hạo Nhiên buông xuôi ngã xuống, để nụ hôn ngọt ngào tựa mật, quyến rũ tựa hoa kia xoa dịu thân thể phập phồng nóng hổi...

“Tĩnh nào... Chỉ mới dạo đầu...” Long Khải Doanh xoay người Nam Môn Hạo Nhiên, cánh tay khéo léo vòng qua thắt lưng thon, níu giữ bờ ngực rộng. Nam Môn Hạo Nhiên cả người vô lực, thêm chút nhấc lưỡi, mắt đã muốn lim dim... Chỉ cần là Long Khải Doanh...

Đương khi ngón tay linh xảo tiến vào nội bích mềm mại, Nam Môn Hạo Nhiên hối hận cho quyết định của mình... Nơi sơ khai bị dò tìm nhượng thân thể không ngừng run rẩy...

“Đừng sợ...” Long Khải Doanh giọng khàn khàn yên ủi, ngón tay chậm rãi, thận trọng nhuyền động...

“Ách... ..” Nam Môn Hạo Nhiên gay gắt kêu, nếu eo không được giữ chặt, e rằng đã gục ngã trước cơn sóng triều mãnh liệt này...

Hai ngón rồi lại ba ngón... Cảm giác người kia thập phần ôn nhu... Nhưng Nam Môn Hạo Nhiên muốn gấp gấp hơn... Chậm rãi như vậy tựa hồ đang đùa giỡn... Thần trí hắn quay cuồng, tâm trạng bức bối...

“Ân...” Tiếng rên tựa hồ rất thoải mái khe khẽ ngân nga. Khóe miệng Long Khải Doanh vẽ nên một nụ cười, ngón tay đột nhiên linh hoạt, quả nhiên khiến Nam Môn Hạo Nhiên kêu lên: “A a a—” Đôi mắt mờ sương, khóe cạnh đọng giọt nước, khoái cảm khiến thân thể dữ dội run...

Thời điểm chín muồi, Long Khải Doanh không chút do dự tiến nhập nội thể Nam Môn Hạo Nhiên. Như nghênh đón, nội bích nóng rực, mềm mại vây bọc...

Đắm chìm trong ôn nhu, Nam Môn Hạo Nhiên một lần nữa đạt đến cao trào, không còn chút khí lực ngã vào lòng Long Khải Doanh...

Ngày hôm sau...

“Người tỉnh?” Long Khải Doanh xót xa vuốt nhẹ gương mặt tuần lã hơi tái nhợt của Nam Môn Hạo Nhiên, dịu dàng hỏi. Nam Môn Hạo Nhiên thanh tỉnh trờ mắt nhìn y, kí ức hôm qua đột ngột ùa về, khiến đôi má ửng hồng!!

Long Khải Doanh ôm Nam Môn Hạo Nhiên đang lúng túng xấu hổ vào lòng, ánh mắt toát lên tia nhìn ấm áp kiên định: “Ta... yêu người...” Nam Môn Hạo Nhiên chấn động, lòng không khỏi nghẹn ngào. Những lời này... tựa như... tâm tình bao lâu ấp ủ... cảm giác ngọt ngào tột cùng không phải do kỹ xảo của Long Khải Doanh... mà là lòng hân thực sự mong muốn...

“Nếu...” Dường như muốn xoa đi sự bất an của Long Khải Doanh, Nam Môn Hạo Nhiên nhẹ giọng hồi đáp: “Người kia không phải người... ta tình nguyện bị đục hỏa thiêu chết, quyết không để người khác...”

“Ý người là...” Long Khải Doanh cuống hỉ quay người, Nam Môn Hạo Nhiên ôm siết y: “Ta yêu người a—”

Một lúc lâu sau, Nam Môn Hạo Nhiên người ướt đầm mồ hôi đột nhiên cất tiếng: “Được rồi... Chúng ta thế nào ‘cảm tạ’ Vương gia ni...”

“Tất nhiên a...” Long Khải Doanh cười cười, ám muội trả lời: “Nhất định phải báo đáp bằng đại lễ...”

~“...” Long Ngự Thiên từ khi ra tay vun vén cho Long Khải Doanh và Nam Môn Hạo Nhiên, gần như mỗi ngày đều trầm mặc, cẩn cẩn dực dực, lại có chút khấn trương..., so với tính cách vô lo vô nghĩ thường ngày quả thực khác biệt một trời một vực. Lý Lạc Hành vốn không định nói gì, nhưng đến ngày thứ chín, lo lắng y căng thẳng quá độ, ảnh hưởng đến sức khỏe, như sốt cao chẳng hạn... Vì vậy, sau khi suy tính hết nguyên buổi sáng, hắn quyết định buổi chiều gắng hỏi cho ra nhẽ: “Thiên nhi... người rốt cuộc đang phiền não cái gì?”

“Ai—” Long Ngự Thiên uể oải ngẩng đầu, thấy ánh nhìn cương quyết của Lý Lạc Hành, thực sự oán sầu vì sao một người bình thường thần kinh mỏng manh như phu quân thế nào lúc này lại trở nên vững chắc?

“Phiền cái gì? Đương nhiên là lo hoàng thúc a~!”

“Bọn họ?” Lý Lạc Hành khó hiểu ôm Long Ngự Thiên vào lòng, kỳ quái hỏi: “Chẳng phải người đã gom họ vào cùng một chỗ? Còn lo cái gì a?”

“Lo bọn họ trả thù a!!” Long Ngự Thiên không thể nhịn được liền quát lên, nặng lời với Lý Lạc Hành, xem ra Long Ngự Thiên thật đúng là buồn phiền lo sợ.

“Người a, không nên lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử. Bọn họ không phải người, thế nào suốt ngày nghĩ đến việc trả thù?” Lý Lạc Hành ngậy người một chút, bật cười khuyên nhủ.

“Tất nhiên bọn họ không phải là ta...” Long Ngự Thiên u ám cười, dị thường nghiêm chỉnh nói: “Không thể nào sống êm bình lặng dễ dàng vậy được! Bọn họ... nhất là hoàng thúc... Hắn so với ta còn kinh khủng hơn!”

“Ai—” Lý Lạc Hành lắc đầu, cái nhìn của Long Ngự Thiên về Long Khải Doanh quả nhiên đã ăn sâu bén rễ. Hắn cười khổ: “Ta nói... người không nên quá sợ chuyện không đâu...”

“...” Long Ngự Thiên âm trầm nhìn vẻ mặt yên vui của Lý Lạc Hành, im lặng...

Nửa tháng sau...

“Tiểu Thiên Thiên~” Nghe thấy giọng điệu hoan hỉ của Long Khải Doanh từ bên ngoài truyền đến, Long Ngự Thiên đang chớp mắt xoay người trở dậy, thận trọng ôm quyền!

“Làm gì?” Long Khải Doanh vừa bước vào phòng đã thấy biểu hiện quá kích của Long Ngự Thiên, mí mắt giật giật, bất mãn: “Ta không đến tìm người đánh nhau. Người như vậy có ý gì?!”

“Tiên thủ hạ vị thường.” Long Ngự Thiên lùi một bước, lạnh lùng trả lời.

Đôi mày thanh tú của Long Khải Doanh chau lại, nhưng ngay lập tức dần ra, trên gương mặt điểm nụ cười vô hại: “Thật là... ta chỉ muốn nhờ người đi hái nấm thôi mà...”

“Người muốn nấm? Bảo Nam Môn Hạo Nhiên ra chợ mà mua! Chỉ cần một nắm bạc vụn là đủ cho người ăn đến già...” Long Ngự Thiên không một giây lơ là cảnh giác, nhìn thấy Long Khải Doanh tiến lên một bước, bèn lùi về phía sau một bước.

Long Khải Doanh tuyệt không để vào mắt, cười tươi uy hiếp: “Tiểu Thiên Thiên~ người không quên, lúc trước ta cứu các người, người còn nợ ta a...”

Phát hiện Long Ngự Thiên bất vi sở động, Long Khải Doanh nhàn nhã bồi thêm: “Đương nhiên, hy vọng vào người chẳng khả thi chút nào, bất quá... Lý Lạc Hành lại là người trọng lễ nghĩa... nếu như biết người...”

“Được rồi! Người nói đi, muốn cái gì? Hái nấm phải không?” Long Ngự Thiên biết không thể tránh được, phát tay, ngắt lời Long Khải Doanh. Thấy hấn đồng ý, Long Khải Doanh cười trộm, nhẹ nhàng nắm tay hấn.

Vừa đến khoảng rừng sương mù dày đặc, Long Ngự Thiên gạt tay Long Khải Doanh, lạnh lùng mắng: “Ngay cả trong rừng, không biết người định đùa giỡn gì đây!”

“Tiểu Thiên Thiên~ ta thực sự chỉ tìm người đi hái nấm...” Long Khải Doanh bĩu môi, oan uổng nhìn Long Ngự Thiên.

“Có quý mới tin tưởng người!” Long Ngự Thiên khom lưng bắt đầu tìm nấm... Muốn nấm? Được! Ta sẽ kiếm nấm đủ màu cho người, không độc chết thì cũng bị nội thương!

Long Khải Doanh thoáng nhìn Long Ngự Thiên, lập tức di chuyển nhẹ nhàng, chớp mắt phi thân ra ngoài!

“Người—” Long Ngự Thiên phát hiện có bất thường, lập tức vọt người đuổi theo, nhưng chậm vài giây...

“Đây là...” Rõ ràng đuổi theo Long Khải Doanh, nhưng khi Long Ngự Thiên hạ xuống, trước mắt chỉ có rừng trúc sương mù dày đặc, không hề thấy bóng dáng của Long Khải Doanh. Nhìn lại đường về, Long Ngự Thiên càng kinh hãi! Cảnh tượng bốn phía xung quanh hoàn toàn xa lạ!!! “Chuyện gì xảy ra?! Long Khải Doanh người giở trò quỷ gì?!” Không nghĩ cũng biết đây chính là kiệt tác của Long Khải Doanh...

Không biết từ phương hướng nào truyền đến thanh âm của Long Khải Doanh, giảo hoạt tựa hồ li thành tinh!

“Tiểu Thiên Thiên~ ta vì người mất hơn mười ngày bố trí ‘vụ trúc trận’, với nghiên cứu trận pháp của người, muốn thoát, phỏng chừng phải mười năm, hai mươi năm mới được a~”

“Hanh! Không nên đánh giá thấp người khác.” Long Ngự Thiên cười nhạt đáp, xoay người không để ý tới hấn, chuyên tâm nghiên cứu phương pháp phá trận...

...

... ..

“Long Khải Doanh! Đợi ta ra ngoài người đừng hòng sống an ổn?!!!” Một hồi lâu sau, Long Ngự Thiên phần nộ hết. Nghe được thanh âm kinh thiên động địa của hấn, Long Khải Doanh ở ngoài trận cười càn kieu ngạo: “Ha ha~ không như thế này, sao có thể vây khốn người a! Người chậm rãi nghiên cứu đi, ta... còn có chuyện tốt muốn làm ni...”

Nghe được thanh âm di chuyển, Long Ngự Thiên lo lắng la lên: “Quay về! Người đừng mơ tưởng động đến Lý Lạc Hành!!!”

“Người tự thân khó bảo toàn... hấn còn chưa tỉnh...” Long Khải Doanh nhàn nhạt cười, nhẹ nhàng vận khinh công bay đi, không để ý tiếng quát chửi của Long Ngự Thiên...

“Lý huynh!!!!” Nam Môn Hạo Nhiên toán đúng giờ đẩy cửa xông vào, giả vờ khẩn trương kêu! Lý Lạc Hành đang luyện văn, bị hấn làm cho hoảng sợ, vội vã dừng bút, tiến nhanh đến hỏi: “Nam Môn huynh? Chuyện gì mà khẩn trương?”

Nam Môn Hạo Nhiên khoa trương hít vào một hơi, lo lắng trả lời: “Lý Các lão gia đã xảy ra chuyện!!!”

“Đa...” Lý Lạc Hành chấn động, cảm thấy huyết khí dâng cao, thân thể chao đảo sắp ngã! May mà Nam Môn Hạo Nhiên tay mát lạnh đỡ lấy hắn, dìu hắn ngồi xuống! Bình tĩnh trở lại, Lý Lạc Hành gương mặt tái nhợt, nắm ống tay áo của Nam Môn Hạo Nhiên, run run hỏi: “Nam Môn huynh... Phụ thân ta thế nào...”

Tuy rằng không đành lòng thấy Lý Lạc Hành như vậy, nhưng Nam Môn Hạo Nhiên quyết tâm không thể bỏ dở lưng chừng: “Lão nhân gia trúng phong, chỉ còn một, hai ngày... nói muốn nhìn thấy người lần cuối...”

“Đa a...” Lý Lạc Hành hai tay che mặt, khóc không thành tiếng, cũng nữa nghe không nổi nữa... Nam Môn Hạo Nhiên biệt khai ánh mắt, lặng lẽ để Lý Lạc Hành an tĩnh lại. Quả nhiên, khóc xong, Lý Lạc Hành thần trí thanh tỉnh không ít, vội vàng nói với Nam Môn Hạo Nhiên: “Nam Môn huynh! Cho ta mượn ngựa, ta phải lập tức hồi kinh!!”

Nam Môn Hạo Nhiên thấy hắn trúng kế, trong bụng yên tâm thở phào, nhưng vẫn phải nghiêm mặt gật đầu: “Được... Lý huynh đi đường cẩn thận... .. Nghìn vạn lần không nên quá lo nghĩ mà tổn hại thân thể... Nếu không hí kịch của chúng ta diễn không nổi a

~Lý Lạc Hành căn bản không còn nghe thấy gì nữa, hối hả thu thập chút hành trang, tháo dây buộc ngựa, theo hướng kinh sư gấp gáp chạy đi...

Nhìn hắn đi xa, Nam Môn Hạo Nhiên cười bí hiểm, khiên một con ngựa khác đã chuẩn bị từ trước ra, theo đúng kế hoạch, phi ngựa về hướng đông!

Trong trận.

“Đáng chết! Cái này phá kiểu gì?! Không có điểm bắt đầu, thế nào phá?!” Long Ngự Thiên thử đi thử lại thấy không có biến chuyển, nhịn không được cao giọng mắng.

Hắn phải nhanh nhanh chóng thoát ra ngoài! Hắn dự cảm... có chuyện không lành... xảy ra...

~Hạ hồi phân giải

~~~~~~
*Kinh thi: một trong năm quyển Ngũ Kinh tương truyền do Khổng Tử san định từ những câu ca dao của nhân dân Trung Hoa thời Xuân Thu

13. Chương 12: Vĩ Thanh

“Đa— hài nhi bất hiếu— đã về chậm...” Lý Lạc Hành mấy ngày liền bồn ba, cuối cùng cũng đến nơi bằng tốc độ nhanh nhất có thể, nhưng vừa bước vào cửa, thấy hạ nhân đang treo ***g đèn, tâm trạng liền xáo động, ***g đèn trắng hay đỏ không kịp nhìn kỹ, vội vàng hạ mã, quỳ phục trên mặt đất!

“Đại, đại thiếu gia!” Hạ nhân thành linh bị hắn làm cho hoảng sợ, một hồi lâu bình tĩnh trở lại, vẻ mặt mừng rỡ nghênh đón! Lý Lạc Hành hăng còn quỳ, đôi mắt ướt nước, tức tưởi: “Đa... Hài nhi bất hiếu... Hài nhi bất hiếu a...” Đám hạ nhân nhìn thấy bộ dạng đau đớn của hắn, không dám tiến lên quấy nhiễu. Kết quả, Lý phủ thường ngày náo nhiệt phi phàm nay an tĩnh đến độ nhột nhạt... Mãi cho đến khi Lý Các lão gia hay tin, kinh ngạc phá vỡ trầm mặc:

“Được rồi! Tử tiểu tử! Hàng xóm chung quanh đều biết ngươi bất hiếu, ngươi không cần khàn cả giọng tuyên truyền ngay trước đại môn nhà chúng ta!”

“Đa...” Lý Lạc Hành choáng váng, trừng mắt nhìn khuôn mặt lo lắng của Lý Các lão gia một hồi, run rẩy: “Đa... Hài nhi còn nhớ rõ giọng nói và dáng điệu của người, rõ đến mức như hiện hữu trước mắt...”

“Người nói cái gì?” Lý Các lão gia tiến nhanh đến vài bước. Nhi tử xuất môn bấy lâu nay thế nào ăn nói lại trở nên kì dị khó hiểu?

“Đa...” Lý Lạc Hành không để tâm đến tiếng náo nhiệt chung quanh, vẫn chìm vào thế giới bi thảm của chính mình: “Ngài báo mộng cho nhi tử a... Thiếu thốn cái gì, phải báo mộng cho ta...”

Lý Các lão gia ngồi xổm xuống cạnh nhi tử ngồi, càng nghe càng mông lung: “Uy— nhi tử, ta thế nào báo mộng a? Người chỉ dạy ta có được hay không?” Người sống làm sao có thể báo mộng? Nhi tử của hần thực sự bị kì quái Vương gia đồng hóa, nói năng cũng trở nên lộn xộn.

“Đa— ngài yên tâm... Ngày rằm hàng tháng, nhi tử nhất định sẽ hảo hảo cúng tế người...”

“Người là ước lão cha già của người quy thiên có đúng hay không?!” Lý Các lão gia rất cục minh bạch, nội khí xung thiên nắm áo nhi tử: “Người dám tự quyết định?!! Lão tử của người còn hảo hảo sống ni! Không khiến người phí tâm!!”

“Đa?” Lý Lạc Hành đầu óc vốn đã choáng váng, lúc này còn bị Lý Các lão gia lắc lắc rung rung, thật vất vả mới có thể di dời ánh mắt lên gương mặt giận phùng phùng của lão cha!

Trầm mặc...

Chính là trầm mặc...

Sau đó... đột ngột bùng nổ!!

“Cương, cương thi a!!!” Lý Lạc Hành hai mắt trừng trừng, tuần nhan tái nhợt, lão đảo lùi lại vài bước rồi ngã xuống!

“Đâu? Ở đâu?!” Lý Các lão gia bị hần hù dọa, hoảng sợ lui về một góc. Hạ nhân hai bên run rẩy kìm nén, sợ một người phá lên cười, bất cơm khó lòng bảo trụ...

Lại trầm mặc một hồi...

“Tiểu tử, người nói ta?!” Lý Các lão gia hiểu ra, phần nội quá!

“Người không có chết?!” Không ngờ Lý Lạc Hành thét lên còn to hơn, cứ như thể không có chết mới là không bình thường!

Không đợi Lý Các lão gia nổi giận lần thứ hai, Lý Lạc Hành đã minh bạch! Đáp án rất đơn giản, hần bị Nam Môn Hạo Nhiên lừa. Thẹn quá hóa giận, Lý Lạc Hành xoay người đứng dậy, phui phui y phục. Phải đi về! Đúng là cổ tình gây sự! Hại hần khẩn trương như vậy, bỏ lại Long Ngự Thiên một mình!! Nếu như không có hần bên cạnh, tiểu tai họa kia đi độc hại sinh linh, quả thực lỗi lầm không để đâu cho hết! Như mày suy nghĩ, Lý Lạc Hành ngay lời cáo từ cũng không kịp nói, vội vã dắt ngựa, chuẩn bị tái diễn hành trình mấy ngày đêm trở về!!!

Phát hiện ý đồ của hần, Lý Các lão gia rống lên: “Đứng lại!! Người muốn đi đâu?!”

“Về nhà!” Nếu lão đa không có việc gì, bọn họ tất nhiên trở về tình trạng lãnh mạc. Lý Lạc Hành đạm nhiên trả lời.

“Về nhà cái gì! Đây là nhà của người!” Lý Các lão gia bất mãn phản bác. Lý Lạc Hành mỉm cười: “Không, đây không phải là nhà của ta... Vì... nhà của ta, nhất định phải có hần hiện diện...”

“Hần?” Lý Các lão gia bị lời nói tình thâm ý nồng của nhi tử làm cho ngẩn người, dừng một chút rồi ách ách hỏi: “Ý người là Giam quốc hầu?”

“Ân...” Lý Lạc Hành gật đầu, không muốn nhiều lời, xoay người lên ngựa, không ngờ lại bị Lý Các lão gia sai hạ nhân ngăn lại!!

“Người đã trở về thì không cần đi!!”

“Đa! Người có ý gì?!”

“Có ý gì? Chờ thành thân xong cũng không muộn!”

“Thành thân?! Cùng ai?!” Lý Lạc Hành tái mặt, vô luận dùng lực thế nào cũng không thể thoát thân.

“Cùng Lưu tiểu thư! Song... lần này là chính thức!”

“Đa! Người thế nào tự mình quyết định?!”

“Dựa vào cái gì?! Ta là chủ gia đình này a!!”

“Đa! Hai nhi thê chết không đồng ý!!”

“Không đến phiên ngươi phát biểu ý kiến! Mang đi!!” Lý Các lão gia xanh mặt, phát tay phân phó hạ nhân đem Lý Lạc Hành đang cố gắng chống cự vào nhà!

Sự tình nhìn có chút quen mắt... tựa như cổ sự lúc ban đầu...

Lý Lạc Hành không tự nguyện bị kéo đi, một giọt thanh lệ chảy xuống gò má...

“Thiên nhi... ta xin lỗi...”

~~Trong trận.

“Đã mười ngày rồi, ngươi vẫn không thoát được a!” Ngoài trận, Long Khải Doanh chân bắt chéo, nằm thoải mái trên cành quất xem thư tín của Nam Môn Hạo Nhiên. Tỉnh lược mấy nghìn chữ râu ria, thấy được trọng điểm, khóe miệng vẽ nên nụ cười mỉa mai. Để xem lúc này Long Ngự Thiên còn dám coi lời hăn như gió thoảng bên tai?!!

“Uy! Tiểu Thiên Thiên~ Lý Lạc Hành của ngươi đã xảy ra chuyện!”

“...Chuyện gì?” Trong trận đã mười ngày, Long Ngự Thiên rốt cục như dự liệu khàn giọng hỏi. Long Khải Doanh hài lòng nhìn tiểu chất tổn công tổn sức, vui vẻ trả lời: “Lý gia đã tìm được Lưu tiểu thư cùng người đánh tráo, một lần nữa chuẩn bị thành hôn, ngày lành... đi? Nhanh a~ bảy ngày sau! Tiểu Thiên Thiên~ ngươi định làm sao bây giờ?”

“Làm sao bây giờ?!!” Long Ngự Thiên cực kỳ phẫn nộ trả lời: “Ngươi còn không mau thả ta! Nhất định là âm mưu! Phu quân chắc chắn bị ép buộc!”

“Ngươi thật tin tưởng hăn a~ Hay nên nói, là ngươi rất tin tưởng vào bản thân ni?” Long Khải Doanh thán phục nói, song: “Ta sẽ không thả ngươi. Có bản lĩnh phải tự vượt qua. Nếu không nhanh sẽ bỏ lỡ chén rượu mừng a~”

“Ngươi—” Long Ngự Thiên cuồng nộ: “Nếu như tìm ra phương pháp, ta còn có thể tại đây xan phong ẩm lộ mất mười ngày?!!”

Cảnh Lý Lạc Hành cùng người khác thành thân đột ngột hiện lên trong đầu, Long Ngự Thiên thiêu đoạn chút lý trí cuối cùng, mãnh liệt bộc phát!!!

“Oa oa oa— mặc kệ! Ta hủy toàn bộ trận pháp! Ta không tin vẫn không ra được!!” Vừa dứt lời, trong trận vang lên thanh âm rời rạc đinh đinh đang đang!! Long Khải Doanh thấy tình thế không ổn, vội vã nhẹ nhàng né tránh! Cuối cùng, một tiếng nổ dữ dội vang lên, toàn bộ rừng trúc bị san phẳng!!!

Bụi mù tan, chỉ thấy Long Ngự Thiên hai mắt đỏ ngầu, y phục xộc xệch đứng trong trận, duy ngạo khí vẫn thấu trời xanh.

“Phu quân! Chờ ta!” Mãnh hét lớn một tiếng, Long Ngự Thiên bắt chấp bộ dạng hiện tại của bản thân, theo hướng đông băng băng chạy đi!!

Đến khi thân ảnh hoàn toàn biến mất, Long Khải Doanh mới từ đồng hoang tàn thong thả đi ra, khóe miệng vẽ nên nụ cười tán thán: “A a~ tiểu Thiên Thiên, phá pháp duy nhất của ‘vụ trúc trận’ bị ngươi tìm được rồi a~” Kỳ thực đáp án giản đơn đến mức khiến người ta thổ huyết! Cái này nhìn qua không hề giống với phương pháp phá giải kỳ trận, lại là phá pháp duy nhất— sách!

Đáng tiếc a~ Nếu như Long Ngự Thiên không bị chính kiến thức uyên thâm của mình giới hạn, sớm một chút nói ra lời kia, thì đã không bị trận lý làm khổ! Đây là chiêu thức tối tuyệt, thông minh bị chính thông minh đánh lừa...

Long Khải Doanh cười cười, thi triển khinh công! Có náo nhiệt không thể thiếu hăn a

Lý phủ trên dưới giăng đèn kết hoa, trong ngoài một bầu không khí vui sướng. Hôm nay là ngày đám hỏi Lưu gia, không ít vị quan lớn hiển quý tề tựu, toàn bộ Lý phủ khách nối đuôi nhau, chiêm trống rộn ràng.

Lúc này, Long Ngự Thiên vừa vào đến cổng thành.

“Tân nhân đến!!” Người chủ trì đại lễ cất giọng. Lời vừa dứt, một nữ tử vận hỉ bào, hai bên được dìu đỡ, uyển chuyển chậm chậm bước vào chính đường... Bốn phía lập tức truyền đến tiếng chúc không ngớt của tân khách...

Lúc này, Long Ngự Thiên đã chạy đến cổng Lý phủ...

Dưới ánh mắt chờ mong, chủ trì đại lễ hướng hai con người đang đứng song song trước tiền đường cất giọng:

“Nhất bá thiên địa—”

“Bái—”

“Không được bái!!!” Long Ngự Thiên thở dốc, kiên định quát. May mắn, hắn đến kịp vào giây cuối cùng...

Thanh âm của Long Ngự Thiên khiến mọi người chấn động! Nhận ra hắn là Giam quốc hầu, khung cảnh liền trở nên hỗn loạn! Tân nương thét lên một tiếng chói tai, Lý Các lão gia người run lên, mắng to: “Người, người, người còn muốn phá mấy lần mới cam tâm?! Lão, lão phu bất cứ giá nào cũng liều mạng với người!!!”

“Lý lão gia! Nguội giận a!!” Thấy Lý Các lão gia liễu lĩnh xông đến, mấy người bên cạnh luống cuống tay chân ngăn cản!! Bất chấp Long Ngự Thiên tài năng như vậy ni! Tuy rằng một mỗi mấy ngày nay, tuy rằng đã lâu chưa có cơ hội sơ tẩu, nhưng khi hắn đường đường chính chính nghênh diện toàn bộ người trong phòng, khi hắn ngẩng cao đầu không e dè, thậm chí còn mang theo nét kiêu ngạo nhìn chung quanh, dùng lời thanh uyển mà hàm chứa thâm tình phản bác thì, người người trong phòng không ai dám nói hắn lúc này không mỹ lệ! Hắn lúc này mỹ lệ, mỹ lệ làm điên đảo lòng người...

“Ta yêu hắn. Ta không e sợ phải nói điều này cho bất kì kẻ nào. Bởi vì, đây chính là suy nghĩ chân thật của ta. Ta – Long Ngự Thiên không dối tâm, không gặt lòng. Ta yêu hắn. Toàn tâm toàn ý yêu hắn. Ta không thể để mất hắn. Hắn thuộc về ta.”

“Vậy người có hay không vì hắn nghĩ đến?” Từ đám người, một thanh âm tận lực kiềm chế vang lên. Long Ngự Thiên quay đầu lại, tự tin cất cao giọng: “Đương nhiên là có. Ta phải dẫn hắn đi. Bởi vì, hắn cũng yêu ta. Hắn cũng đã quyết không thể ly khai ta.”

Tựa hồ những lời này chất chứa tất cả kiên trì của Long Ngự Thiên, hắn không nói thêm gì nữa, một mạch kéo tân lang, bài khai mọi người, hướng cửa bước đi khứ.

“Người dẫn hắn đi ta làm sao bây giờ?!” Trầm mặc một hồi lâu, tân nương không cam lòng kêu lên.

“Ta quản người!” Long Ngự Thiên không quay đầu lại, lạnh lùng trả lời.

“Người dẫn hắn đi ta làm sao bây giờ ni?” Một thanh âm không sợ chết vang lên. Long Ngự Thiên vừa định mắng, đột nhiên phát hiện thanh âm thanh nhã này thập phần quen tai...

Nghiêng đầu, Long Ngự Thiên vô cùng kinh ngạc gọi: “Phu quân?!!!”

Lý Lạc Hành một thân bạch y, khóe môi vẽ nên nụ cười ôn nhu, băng qua mọi người, đi đến trước mặt Long Ngự Thiên. Hai người cứ như vậy, tại đại đường hôn lễ, si ngốc nhìn nhau.

“Hiện tại khả dĩ tha đệ đệ của ta? Hắn còn muốn cùng Lưu tiểu thư thành hôn ni.” Lý Lạc Hành nhẹ giọng hỏi, chỉ bị Lý Lạc Đại đang bị nắm giữ đỡ khốc đỡ cười. Long Ngự Thiên không chút nghĩ ngợi buông Lý Lạc Đại ra, nhào vào lòng Lý Lạc Hành.

Lý Lạc Đại xoa cổ tay đau nhức, trở về bên người lão bà, nhìn hai người cười nói: “Uy! Không nên vừa nghe đến Lý Lưu đám hỏi là nghĩ ngay đến đại ca có được hay không?! Ta phải hao tổn tâm cơ mới đem được lão bà trở về a!”

“A a~ Vương gia a~ Ngài không nên một lần nữa đoạt mất phu quân của ta.” Lưu tiểu thư sau tấm khăn che cười đến run rẩy cả người. Trong chốc lát, toàn bộ đại thính(1) vang lên tiếng cười, tất thấy trời đất tựa hồ cũng cười, tiếng cười thoát ra từ nội tâm, chân thật, vui sướng mà cười...

Long Khải Doanh đã đến tự khi nào, lúc này tựa vào người Nam Môn Hạo Nhiên mỉm cười. Bất quá... nụ cười của hai người bọn họ, dường như vương nét giảo hoạt do mưu sự thành công...

~~“Hử?!” Lão hòa thượng ở chùa cầu duyên đang quét lá vàng, đột nhiên bắt gặp một thanh thăm trúc ở khe đá. Lão bèn khom lưng nhặt lên. Nhìn chăm chú thanh thăm bị vẽ loạn, giữa mi vũ hiển hiện một mặt từ ái khản phá hồng trần...

Từ tốn, lão hòa thượng lấy tay áo chà lau ba chữ “Thượng thượng thiên”(2). Nét mực mờ đi, hàng chữ ban đầu chậm chậm hiện ra. Lão hòa thượng từ bi thở dài.

Nguyên lai trên thăm, là bốn chữ “Hữu duyên vô phận” đỏ thắm...

Lão hòa thượng thương xót cho đôi tình nhân vô phúc, tiếp tục chà lau, muốn đem thanh thăm trở về nguyên dạng, nhưng, mặc lão cố sức, vết mực tàu tròn tròn có lẽ vì đã được viết từ lâu vẫn kiên ngạnh trên chữ “vô”, che khuất mất chữ, chà sát thế nào cũng không xong.

Cuối cùng, lão hòa thượng đành từ bỏ, ngẩn ngơ nhìn. Vì dấu mực này mà từ “Hữu duyên vô phận” biến thành “Hữu duyên phận”. Một lúc lâu, một tràng cười sang sảng vang lên, thán phục đem thanh thăm bỏ vào ống trúc.

Chắc chắn... đó là quả linh nghiệm nhất ống thăm... là... thượng thượng thiên...

~~Ánh tà dương rực rỡ soi chiếu toàn bộ gian nhà. Lý Lạc Hành cúi đầu, an tường đưa nét bút trên giấy lụa. Nhưng...

“Đứng lại!!”

“...”

“Người trốn chỗ nào?!!”

“...”

“Đứng—”

“Thiên nhi!” Lý Lạc Hành chịu không nổi bèn dừng bút, ngẩng đầu nhìn Long Ngự Thiên đang nhảy tới nhảy lui trên xà nhà!! Lúc này, Long Ngự Thiên lấm tẩm mồ hôi, nhưng đôi con ngươi minh lệ càng long lanh. Nghe thấy thanh âm của Lý Lạc Hành, Long Ngự Thiên dừng lại tại phía trên chỗ hắt, hai chân câu trụ thanh xà, cả người thoáng một cái đổi chiều, đầu chúc xuống, vừa khéo đối diện với gương mặt của Lý Lạc Hành!

Cười khở, Lý Lạc Hành sủng nịch vuốt mấy sợi tóc đen mềm che vướng mắt Long Ngự Thiên, nhẹ giọng hỏi: “Thiên nhi, người ở trên xà nhà làm gì ni?”

“Đuổi chuột a!” Long Ngự Thiên vừa hưởng thụ ôn nhu của Lý Lạc Hành, vừa hùng hồn trả lời.

Lý Lạc Hành dở khóc dở cười lắc đầu: “Thiên nhi, đây chẳng nhẽ không phải là chuyện của mèo? Thế nào? Người dự định đoạt mất miếng ăn của chúng nó sao?”

“Hanh! Cũng tại người quá cứng chiều chúng nó! Hiện tại mỗi ngày hết ăn rồi ngủ! Ta nếu không dùng chó để đuổi, tàng thư của người đều trở thành điểm tâm cho lũ chuột hết rồi!!!”

“Người a...” Lý Lạc Hành không khen, không mắng, chỉ thở dài, nhưng từng chữ đều hàm chứa tình cảm nồng đậm.

Long Ngự Thiên người treo ngược trên xà nhà, tinh nghịch nhìn Lý Lạc Hành.

Lý Lạc Hành đứng thẳng, ôn nhu nhìn Long Ngự Thiên.

Không biết ai nghĩ trước, tựa như đồng tình khởi ý, tâm tư linh thông. Vạn vật bao phủ trong ánh tịch dương đậm hồng, quanh người Lý Lạc Hành cùng Long Ngự Thiên dường như tỏa ra ánh sáng lung linh nhàn nhạt; làn gió nhẹ nhàng khoan khoái vương vấn làn tóc mềm...

Long Ngự Thiên người treo ngược trên xà nhà, nhẹ nhàng chúi xuống...

Lý Lạc Hành đứng thẳng, hơi ngẩng lên...

Hai đôi môi cứ như vậy thiên y vô phùng(3) thâm chạm vào nhau...

Tựa như do thiên tạo địa thiết từ thời hỗn mang u tối...

Toàn văn hoàn

---

(1): phòng khách

(2): đại cát, quả tốt nhất

(3): áo tiên không thấy đường chỉ khâu, ý chỉ sự hoàn mỹ tự nhiên

14. Chương 13: Phiên Ngoại 1

Tiết Nguyên tiêu đặc biệt thiên

Cổ sự phát sinh tại tiết Nguyên tiêu đầu tiên Lý Lạc Hành cùng Long Ngự Thiên thành thân... (thời gian cụ thể đừng truy vấn a~)

—
“Phu quân?” Long Ngự Thiên mở mắt, lười biếng duỗi người, theo thói quen bấy lâu nay nhào đến bên Lý Lạc Hành như sói đói ôm cừu!! Nhưng, nhưng chỉ thấy cấm bị nhu thuận trên giường, người hoàn toàn biến mất!!!

Đã quen hàng ngày thức dậy có Lý Lạc Hành bên cạnh, Long Ngự Thiên thập phần vô cùng kinh ngạc, bất chấp y phục không chỉnh chu, ngay cả hài cũng không kịp mang, chạy ra khỏi phòng!!! “Phu quân?!!” Đôi mắt mình lệ dò xét đỉnh viện, rốt cục phát hiện thân ảnh quen thuộc tại lương đình. Long Ngự Thiên hân hoan kêu lên, dâng khởi khinh công, trong nháy mắt nhào vào lòng Lý Lạc Hành.

Bị hành động bất chợt của y làm cho hoảng sợ, Lý Lạc Hành không kịp trấn an, cả người chao đảo mang theo y rơi xuống hồ sen vừa tan băng. “A—” Nhưng bằng tư tưởng của một đại nam nhân, Lý Lạc Hành vào lúc chỉ mảnh treo chuông đem Long Ngự Thiên còn đang chìm đắm trong hạnh phúc đẩy mạnh lên bờ.

Tiếng rơi ụp xuống nước khiến Long Ngự Thiên kinh tỉnh, vừa quay đầu đã phát hiện Lý Lạc Hành đang vùng vẫy dưới nước lạnh, Long Ngự Thiên lập tức nhảy xuống đỡ hắn lên.

Hạ nhân vừa mang khăn đến Long Ngự Thiên liền đoạt lấy choàng lên người Lý Lạc Hành. Lý Lạc Hành miễn cưỡng nhìn Long Ngự Thiên, đột nhiên mặt đỏ bừng, đem khăn phủ lên người y.

Long Ngự Thiên dù trong lòng kinh hỉ nhưng vội vàng khuyên: “Phu quân, thân thể người không dẻo dai như ta, mau choàng khăn lên đi, cẩn thận cảm lạnh...” Lý Lạc Hành thấp giọng mắng: “Đừng động! Người xem người thành thể thống gì?!” Nguyên lai, y phục mỏng manh của Long Ngự Thiên trở nên trong suốt, những đường cong ưu mỹ của cơ thể hiển hiện rõ ràng. Phong cảnh đầu xuân mĩ miều đến vậy, thật khiến huyết mạch muốn đứt phờn phật (là chảy máu mũi ề), song Long Ngự Thiên mặc kệ. Không có sự gì trong thiên hạ đối với y trọng yếu bằng lão công!! Đường khi hai người không ngừng nhún nhường nhau, hạ nhân đứng một bên cần cần dục dục mở miệng: “Cái này... Thiếu gia... Thiếu phu nhân... Ách... Ta vẫn còn một cái khăn nì...”

“...”

“...”

“Hắt xì—!” Lý Lạc Hành co người trong mền, nói chính xác là bị Long Ngự Thiên nhét vào trong mền, nhin không được hắt xì một tiếng. Long Ngự Thiên khẽ chau đôi mày liễu, nói: “Ta nói người hay... Tuy rằng là đầu xuân nhưng nước vẫn còn rất lạnh. Người nghĩ gì mà ngoạn thủy nì?!”

“Ta— Hắt xì!” Lý Lạc Hành dần lòng, cái người hại hắn rơi xuống nước, cư nhiên mang vẻ mặt vô tội hỏi hắn vấn đề này!! Thật đáng tiếc, cuối cùng vẫn là hắn tự mình bạch, tiểu tử này tám phần mười cũng sẽ không nhận ra lỗi. Lý Lạc Hành đành bỏ qua, định đứng lên nhưng liền bị Long Ngự Thiên lập tức ấn ngồi xuống trở lại!!

“Người làm gì? Nhượng ta đứng lên!!” Lý Lạc Hành tức giận. Long Ngự Thiên vẻ mặt không tán thành: “Nói đùa a! Người đang cảm lạnh. Không được lộn xộn. Người muốn ta thủ tiết sao?!”

“Giờ đang rằm tháng giêng. Chợ hoa có hội hoa đăng, ta vốn định cùng hội hữu đi xem hội... ”

“Không được.”

“Người quản ta?!”

“Ta quản người đây!!”

“Người—!!” Lý Lạc Hành không muốn cùng y tranh cãi, đẩy Long Ngự Thiên ra, chuẩn bị xuống giường. Long Ngự Thiên khuyên hấn không được, đột nhiên trong mắt lóe tinh quang, nhanh như chớp điểm tắt khiêu huyết của Lý Lạc Hành. Lập tức hai chân hấn vô pháp cử động. Long Ngự Thiên đỡ Lý Lạc Hành về mặt oán hận nằm lên giường, cười bồi, nói: “Phu quân~ Mỗi năm đều có tiết Nguyên tiêu mà. Hà tất nóng lòng năm nay ni?”

“Ta chỉ sợ không đợi đến Nguyên tiêu sang năm đã bị người làm cho tức chết rồi!!”

“...Ta đi sắc thuốc cho người...” Nhìn thấy hấn bực bội, Long Ngự Thiên rất thông minh lựa chọn ly khai.

“Hạnh...” Lý Lạc Hành không thể làm gì khác hơn là vô lực quay qua quay lại trên giường. Hằng năm vào thời điểm này, kinh thành vô cùng, nhà nhà giăng đèn kết hoa, tiếng trống vang lên từng hồi, hoa đăng sáng rực rỡ như ban ngày... còn hấn chỉ có thể... Ấy~ Ai kêu hấn gặp gỡ tiểu họa tinh – Long Ngự Thiên này ni...

“...Hoa nhai liên đăng sơ chiếu dạ, vị nguyệt duy khước mãn thiên tinh(1)...” Long Ngự Thiên tay bưng được thang, cẩn cẩn dực dực định đẩy cửa bước vào, nghe được tiếng ngâm ảo não của Lý Lạc Hành, không khỏi thu tay về, lẩm bẩm: “Người thực sự thích tiết Nguyên tiêu như vậy ư...”

~~“Thiếu phu nhân! Nơi này cao quá, chúng tiểu nhân với không tới a!!” Mọi người trong Lý phủ thật đáng thương. Sáng sớm mộng xuân chưa qua đã bị Long Ngự Thiên dựng dậy, nam nữ giăng đèn kết đèn, bận bịu không để đâu cho hết khiến toàn bộ Lý phủ rơi vào hỗn loạn, nhưng vô hình chung, không khí ngày lễ cũng náo nhiệt hẳn lên. Ngay cả Lý Các lão gia cũng không ngoại lệ. Lão nhân gia nằm dài trên bàn, hai bên trái phải đầy ắp những dải giấy đỏ viết câu đối...

“Vương gia... Lão hủ đã viết hai mươi bảy bức... không thể được nghỉ ngơi ư?”

“Không được! Công đa(2)! Ta muốn đem dán trên dưới toàn bộ quý phủ. Chí ít phải bảy mươi bức nữa!!”

“Cái gì?!” Lý Các lão gia thăm thiết kêu lên, Lý phu nhân thấy thế vội vã cầu tình: “Hảo tức phụ... người công đa tuổi cũng đã cao, có thể hay không...”

“Vậy phần còn lại ai làm ni?!”

“Ách... Như vậy có được hay không... người cũng biết... chúng ta còn mấy người nhi tử nữa...”

~Hoàng cung.

“Hoàng thượng, thủ nghệ của Thích trù tử thật tuyệt a~” Hoàng hậu vừa nhóp nhép nhai thang viên(3) nóng hôi hổi, vừa quay sang tán thưởng với Hoàng đế. Hoàng đế kiêu ngạo gật đầu: “Còn nói! Thích trù tử vốn là danh trù Giang Nam, thỉnh được hấn ta phải mất bao nhiêu công sức!! Người xem thang viên này hấn làm, viên nào viên nấy tròn trịa trịa, các viên không quá dính vào nhau, khi cắn một miếng...”

“Báo— Giam quốc hầu cầu kiến!!!”

“Mau mời!” Hoàng đế cùng Hoàng hậu quay sang nhìn nhau kì quái, vội vã hạ lệnh.

Long Ngự Thiên xông vào, không thèm liếc Hoàng đế lấy một cái, tìm thấy Thích trù tử bèn lập tức mang đi!!

“Uy! Uy! Thiên nhi người đây là muốn...” Hoàng đế hoảng sợ, vội mở miệng hỏi.

“Người ta muốn, ta mang đi.”

“Khả...”

“Người – có – ý – kiến?”

“Không, không, đương nhiên không có!! Người, người đi hảo... Ta không tiến...”

Nhìn Long Ngự Thiên bắt mình kéo Thích trù tử đi, Hoàng đế chăm chăm mồ hôi trên trán. Tiếng Hoàng hậu đầy tiểu ý vang lên: “Uy! Hiện tại chúng ta làm sao bây giờ ni?”

“Ách...”

~~Tiết Nguyên tiêu đêm đó.

Lý Lạc Hành nghe bên ngoài nháo nhiệt cả ngày, khổ nỗi không thể rời khỏi giường. Đêm xuống, tất cả trở về yên tĩnh. Trông ra ngoại viện tối đen như mực, Lý Lạc Hành khe khẽ thở dài...

Đột nhiên—

“Phu quân! Mau đến—!!” Long Ngự Thiên mãnh đẩy mạnh cửa ra, tiến tới bên giường nâng Lý Lạc Hành dậy, giải khai huyết đạo của hắn.

“Làm sao?!” Lý Lạc Hành bỏ qua tay y, không lạnh không nhạt hỏi.

“Người mau đến là được!!” Long Ngự Thiên không để ý, kéo Lý Lạc Hành ra ngoài. Lý Lạc Hành bất quá đành để hắn nắm tay lôi đi. Đương lúc Lý Lạc Hành đang sắp thích ứng được với bóng đêm thì nghe thấy tiếng ra lệnh của Long Ngự Thiên. Ngay lập tức, vạn ***g đèn được thắp sáng, pháo nổ oanh oanh liệt liệt!! Trong khoảnh khắc, đêm sáng tựa ngày, giống như cảnh tượng từng bùng ngày lễ hội.

“Đây là...” Nhìn ***g đèn tỏa sáng rực rỡ, Lý Lạc Hành cảm động nói không nên lời.

Long Ngự Thiên ôn nhu mỉm cười: “Phu quân... Người muốn xem lễ, ta đã mời mọi người đến...”

Quả nhiên, rất nhiều người tề tụ tại đại thính, toàn bộ Lý phủ náo nhiệt như chợ hoa!!!

Lý Lạc Hành nhìn thấy mấy vị lão hữu vòng vo từ đâu đi ra, vui mừng đến tiếp đón.

“Các người thế nào cũng...”

“Lý huynh, tiết Nguyên tiêu hạnh phúc a!” Mấy vị bằng hữu cười khổ, nói.

“Các người thế nào tới?” Lý Lạc Hành kỳ quái hỏi, thập phần cảm thấy bất hảo. Quả nhiên không ngoài sở liệu...

“Ai— tôn phu nhân thực sự lợi hại. Tiểu đệ đang ngủ, đột nhiên bị dựng dậy!”

“Người coi như hảo! Ta đang tắm ni!”

“Vậy có cái gì?! Ta cơm còn đang mắc ở cổ họng đây nè!!”

“Ta mới là thảm! Vừa đặt chân ra khỏi cửa thì...”

“Tất cả đừng nói nữa... Ta... đang ôm lão bà trên giường ăn tết ni...”

“...Long. Ngự. Thiên—!!!” Lý Lạc Hành nghe được phân nửa, không thể nhịn được nữa hét lên! Long Ngự Thiên định chuẩn đi, lại thấy Lý Lạc Hành thân thể bất ổn ngã xiu, vội vã đón hắn vào trong lòng. Lý Lạc Hành đáng thương, vĩnh viễn nhạc cực sinh bi. Cùng Long Ngự Thiên ở một chỗ chính là vui a, cuối cùng vẫn mang phiền phức theo đuôi.

Song khí sự do Long Ngự Thiên đem đến, quả thực cũng hàm chứa ý vị ngọt ngào...

---

(1): nghĩa là “Đường phố rộn ràng, đèn giăng soi chiếu màn đêm. Không chỉ bóng trăng vàng, bầu trời còn lấp lánh ánh sao.”

(2): Cha chồng a

~(3): Bánh trôi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thau-long-hoan-phung>